Șoptindu-le vrăjitoarelor

Anna Dale

Anna Dale

Șoptindu-le vrăjitoarelor

Cuprins

CAPITOLUL ÎNTÂI / *O călătorie neprevăzută*.....7
CAPITOLUL DOI / *Roți de tors*.....16
CAPITOLUL TREI / *Descoperirea unui Sabat al vrăjitoarelor*.....24
CAPITOLUL PATRU / *Vrăjitoarele Urzicii-Moarte*.....35
CAPITOLUL CINCI / *O fată obositoare*.....43
CAPITOLUL ŞASE / *Borcane în bibliotecă*.....51
CAPITOLUL ŞAPTE / *Prima criză de nervi*.....62
CAPITOLUL OPT / *Scena unei crime*.....70
CAPITOLUL NOUĂ / *Târgul de la Miezul Nopţii*.....80
CAPITOLUL ZECE / *Squib vorbeşte*.....90
CAPITOLUL UNSPREZECE / *Sturm şi Drang*.....98
CAPITOLUL DOISPREZECE / *Două Ţipete de Bufniţă*.....104
CAPITOLUL TREISPREZECE / *O adunare de lilieci*.....115
CAPITOLUL PAISPREZECE / *Monştrii din Much Marcle*.....125
CAPITOLUL CINCISPREZECE / *În afara pădurii*.....131
CAPITOLUL ŞAISPREZECE / *Idei geniale şi veşti şocante*.....139
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE / *Propunerea lui Joe*.....143
CAPITOLUL OPTSPREZECE / *Căutări la lumina lanternei*.....150
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE / *La nord, spre Tillygrundle*.....161
CAPITOLUL DOUĂZECI / *Complicea lui Logan*.....167
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU / Beţişoarele sorţii.....176
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI / Amuţit.....184
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI / *Pe şoptite*.....193
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU / Transformări.....200
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI / *Cuthbert se întoarce*.....208

Pentru Mary
Şi în memoria lui Magnus

CAPITOLUL ÎNTÂI

O călătorie neprevăzută

Joe se prăbuşi pe scaun şi îşi lărgi nodul de la cravata de şcoală. Geanta sa de voiaj ieşea în afara plasei pentru bagaje de deasupra capului, iar eticheta i se bălăngănea în faţa ochilor. Pe ea se putea citi:

Joseph Binks
c/o Doamna Merle Taverner
Aleea Cloister 2
Canterbury
Kent

Smulse eticheta, o făcu ghemotoc şi o aruncă în cel mai îndepărtat colţ al compartimentului. Femeia din faţa lui era prea adâncită în lectura ziarului ca să ridice măcar din sprânceană. Băiatul se lăsă greu în scaunul său, dorindu-şi pentru a o suta oară în ziua aceea să fi rămas la Londra de Crăciun.

Era 20 decembrie. Privind pe fereastră, Joe văzu câţiva oameni mergând grăbiţi de-a lungul peronului, copleşiţi de povara sacoşelor. Aveau umerii lăsaţi şi feţele obosite ca toţi cei care aleargă după cumpărături de Crăciun. Cu o zi înainte, Joe făcuse la fel. El şi tatăl său, Nicholas Binks, ajunseseră cu greu acasă de la supermarket cu sacoşele pline de cârnaţi, arahide, pişcoturi şi hârtie de împachetat.

Joe oftă şi se uită la ceas. Era patru fără cinci. Ieri pe vremea asta, stătea cu braţele pline de beteală, în timp ce tatăl său, cocoţat pe scară, bătea piuneze în tavan cu tocul

de la pantof. Sacoşele încărcate de pachete pe jumătate desfăcute erau împrăştiate pe covor, spre bucuria lui Hamish care-şi vârâse nasul în toate.

— Hşt! Ieşi de-acolo! strigase Nicholas când îl surprinsese pe Hamish furişându-se sub canapea cu o cutie de bomboane de ciocolată umplute cu mentă.

— Joe, vezi ce face câinele ăla! E pe cale să dea gata cadoul de Crăciun pentru doamna Ingledew.

Ieri, Joe aşteptase cu nerăbdare ultima zi de şcoală şi cele două săptămâni minunate de vacanţă. Doar el şi tatăl său: să deschidă cadourile, să mănânce o grămadă de ciocolată, să se uite la televizor, să-l plimbe pe Hamish în Tooting Common…

Dar au primit apoi telefonul acela.

Era trecut de miezul nopţii. Se aprinse o lumină, ce se strecură pe sub uşa de la camera sa. Joe auzi zgomotul paşilor tatălui său îndreptându-se către telefon. Apoi o exclamaţie înăbuşită. Urmată de câteva oftaturi. Ţăcănitul receptorului pus în furcă, îl făcu pe Joe să se ridice în capul oaselor. Paşii tatălui trecură uşor pe lângă uşa dormitorului său, şi lumina se stinse.

Dimineaţa, Joe aproape că se împiedică de geamantanul său. Valiza cea cafenie şi uzată era pusă în faţa uşii. Era plină de pânze de păianjen. Joe se uită îngrijorat la ea. Ceva nu era în ordine. Coborî în grabă scările şi trecu pe lângă valiza roşie a tatălui său, care trona ameninţător în mijlocul holului.

Hamish se juca în bucătărie. Tatăl lui, rezemat de chiuvetă, molfăia o felie de pâine prăjită. Era îmbrăcat în costum.

— Ascultă, fiule, îi spuse, când Joe apăru în prag. Mi-e teamă că… ştii, a apărut ceva. Mătuşa mea. E bolnavă. Ţi-o aminteşti pe mătuşa Adelaide, nu-i aşa?

Joe se holbă la tatăl său.

— Mi-a fost ca o mamă când eram copil. Îmi pare rău, Joe, dar o să trebuiască să merg s-o văd. Nu se simte prea bine.

Respiră adânc.

— Uite care-i planul: într-o oră va sosi un taxi, aşa că până atunci trebuie să-ţi faci bagajul. Taximetristul te va duce la şcoală. Apoi mă va duce pe mine la gara King's Cross, de unde voi lua un tren spre Scoţia.

Tatăl lui Joe mai muşcă o dată din pâinea prăjită. Apoi îşi şterse câteva firimituri de pe buze.

— După ore, acelaşi taximetrist te va aştepta la poarta şcolii. Te va duce direct la gara Charing Cross. Trenul tău pleacă la ora patru fix. Am... cum să-ţi zic... am sunat-o pe mama ta. Te aşteaptă să soseşti la Canterbuy înainte de şase. A... o să ai nevoie de ceva bani pentru taxi şi pentru biletul de tren, şi îşi scoase portofelul şi îi întinse fiului un teanc de bancnote. Joe se uită absent la bani.

Nicholas Binks oftă.

— Uite, ştiu că ţi-ar plăcea să vii cu mine, dar nu te vei simţi deloc bine, pe cuvânt. Scoţia e aşa departe... şi va trebui să-ţi petrecei mai tot timpul la spital. Nu prea ar fi o atmosferă de sărbătoare, nu-i aşa?

Hamish se aşează la picioarele lui Nicholas şi privi cu jind la felia de pâine prăjită din mâna acestuia. Tatăl lui Joe ciufuli blana albă şi murdară a câinelui.

— Hamish va rămâne la doamna Ingledew. Joe, nu te uita aşa la mine! Nu-l poţi lua cu tine. Adu-ţi aminte că lui Gordon nu-i plac animalele.

Joe se aşează pe un taburet şi începu să amestece nişte cereale într-un castron.

— Uite ce e, Joe... Îmi pare rău, continuă tatăl său. Ştiu cât de dezamăgit trebuie să fii, dar s-ar putea să dureze doar câteva zile. S-ar putea să mă întorc înainte de Crăciun... Joe, mă asculţi? Spune *ceva!*

Joe îşi puse lingura deoparte şi se uită împietrit la tatăl său.

— Ai nişte marmeladă pe bărbie, zise el.

*

Uşile se închiseră cu zgomot Apoi se auzi un şuierat. Trenul porni hurducăind din gara Charing Cross. Joe aruncă

o privire de-a lungul vagonului. Era aproape plin. Călătorii stăteau înghesuiţi, ţinând în poală genţi şi pachete ce-ţi trezeau curiozitatea. Privirea lui Joe se opri asupra femeii din faţa lui. Netezi o pagină din ziar şi îşi răscoli poşeta până ce găsi un stilou sidefat. Joe îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi clipi doar când un bărbat în costum cu dunguliţe se aşează lângă femeie şi îşi scăpă pe jos telefonul mobil.

Joe fu trezit de un tren care trecu în viteză pe lângă ei. Îşi ridică bărbia îngheţată de pe geam, îşi frecă gâtul şi se uită la ceas. Cu toate că dormise douăzeci de minute, femeia cu ziarul nu-şi schimbase poziţia. Stătea liniştită, picior peste picior. Îşi ţinea ziarul împăturit pe genunchi, iar stiloul şovăia deasupra paginii de cuvinte încrucişate.

Neavând altceva mai bun de făcut, Joe începu să o studieze. Femeia purta un costum de lână de culoare roz-portocalie şi o bluză neagră la baza gâtului. Era tunsă scurt şi avea părul negru, cu excepţia unei şuviţe cenuşii în partea stângă. Proptiţi pe nas, stăteau o pereche de ochelari cu lentile în formă de semilună, pe deasupra cărora aruncă priviri reprobatoare când telefonul mobil al bărbatului începu să sune.

Bărbatul scoase un telefon minuscul din buzunarul de la piept al sacoului şi-l duse la ureche.

— Alo, spuse el. Mda, îs în tren. Nu prea rău. Am lăsat Londra cu mult în urmă. E totu’ mişto, mda. Ce-i aia? Marfă! Îţi baţi joc de mine! Ah… ah… a.

Joe căscă şi privi pe geam. Bărbatul avea dreptate. Londra era cu mult în urmă. Depozitele mari şi locuinţele înghesuite ale Londrei fuseseră înlocuite de şiruri nesfârşite de copaci înalţi şi umbroşi. În întunericul care se lăsa cu repeziciune, lui Joe i se părea că seamănă cu nişte santinele care păzesc calea ferată.

Cerul se întunecă şi Joe observă fulgi de zăpadă rotindu-se dincolo de geam. Joe îşi studie imaginea reflectată în fereastră. Era palid, chiar spectral, şi avea cearcăne negre sub ochi. Părul blond-roşcat îi era zbârlit, iar bretonul avea nevoie urgent de-o tunsoare.

Îşi smulse cravata de la gât şi schiţă un zâmbet. De obicei, mergea la Canterbury cu Morris Minor-ul vechi al tatălui său, care cu greu ţinea pasul cu celelalte maşini de pe autostradă. În momentul de faţă Mini Monis-ul se afla în grija lui Jim, mecanicul, deoarece în urmă cu trei zile i se spărsese un pneu şi intrase într-o cutie de scrisori. Pentru Joe, o călătorie cu un tren rapid şi confortabil era o ocazie rară. I se părea grozav să călătorească de unul singur, chiar dacă destinaţia era, de fapt, oarecum dezamăgitoare. Să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului cu mama lui, cu soţul ei, Gordon, şi cu ciudata lor fiică Esme nu era tocmai un motiv de bucurie.

Când trenul ajunse în Paddock Wood, afară era deja întuneric. Joe îşi privi lung reflecţia chipului în fereastră şi urmări fulgii deşi de nea. Îşi dorea să se depună zăpada, ca să poată ieşi la o bătaie cu bulgari în dimineaţa următoare. Dar inima i se strânse când îşi aminti că tatăl său nu va fi acolo şi nu va avea pe cine să bombardeze cu bulgări. Joe se îndoia că sora sa de şapte ani, Esme, îi va fi un rival pe măsură, şi ştia ca Gordon nu participa niciodată la jocuri mai dure decât *tiddly-winks*[1]. Iar mama sa va fi în mod sigur prea ocupată. Joe dădu cu piciorul într-un dop de pe jos şi oftă adânc.

— Ce n-aş da să mai fiu de vârsta ta! îi zise bărbatul în costum cu dunguliţe, netezindu-şi părul rărit şi zâmbindu-i. Eram un adevărat drăcuşor când mă dădeam cu sania, zău aşa!

Se aplecă şi îi vârî lui Joe sub nas o pungă mototolită de hârtie.

— Vrei o bomboană, flăcăiaş?

— O, mulţumesc, zise Joe înviorat şi luă una roşie.

Bărbatul îi întinse punga şi femeii cu ziarul, dar aceasta pufni dispreţuitor şi clătină din cap în semn de refuz. Bărbatul ridică din umeri şi îşi îndesă în gură cinci

[1] Joc în care jucătorii încearcă să facă să sară nişte discuri mici de plastic într-o ceaşcă, presându-le pe margine cu un disc mai mare (n. tr.).

bomboane.

Joe se uita cu interes pe fereastra de câte ori oprea trenul. Toate gările erau la fel de întunecate şi străine pentru el, şi nu reuşea de fiecare data să le citească numele înainte ca trenul să pornească.

— A fost Chartham? întrebă Joe, în timp ce trenul se îndepărta de peronul încă unei staţii. Bărbatul în costum cu dunguliţe ronţăi o bomboană şi dădu uşor din cap. Joe se chinui să citească semnul alb, dar literele de pe el nu erau decât un contur neclar. Dacă a fost Chartman, ajungem îndată la Canterbury, spuse Joe, agitându-se.

— Nu-ţi face griji, îţi dau eu bagajul.

Bărbatul se întinse şi costumul său bleumarin i se mulă pe burdihan. Mânecile i se ridicară, scoţându-i la iveală încheieturile. Joe zări un tatuaj pe una din ele. Semăna cu litera „S“. Trenul se zgudui, iar bărbatul se împletici prin compartiment, ţinând valiza deasupra capului. Apoi se prăbuşi în locul său de lângă doamna cu ziarul.

— Ptiu! Da’ ce-ai înăuntru? întrebă el, dându-i valiza lui Joe. Cărămizi?

Joe încercă să surâdă şi îşi săltă bagajul pe genunchi.

— Doar câteva cărţi, haine şi nişte chestii.

— N-ai lingouri de aur? îl tachină omul. Nici ghiulele? Nu…

— Şşt

Femeia îşi ridică ochii din ziar şi privi prin tetiera lui Joe pe intervalul vagonului. Joe se uită la rebusul din poala ei. Niciunul din pătrăţelele albe nu fusese completat nici măcar cu o literă, deşi trecuse o oră şi trei sferturi de când plecaseră din Charing Cross. Lui Joe i se păru foarte ciudat, pentru că era sigur că auzise vârful peniţei ei scârţâind pe hârtie aproape tot drumul.

Trenul se zgudui uşor, iar femeia căzu peste bărbat. Din greşeală sau intenţionat, ea îl îmboldi cu cotul. Exact în acelaşi timp, valiza lui Joe căzu şi se deschise cu un ţăcănit. O grămadă de haine se împrăştiară alandala pe podea. Joe simţi că-i iau foc obrajii de ruşine în timp ce-şi îngrămădea hainele la loc în valiză şi apăsa capacul să-l închidă. În timp

ce se lupta cu încuietorile, simţi că-l bate cineva uşor pe braţ. Era femeia care încercase să rezolve cuvintele încrucişate.

— Ţi-ai scăpat biletul, băiete, îi spuse ea imediat.

Joe se uită pe jos şi cercetă bucata de hârtie.

— Mulţumesc, murmură el. Trebuie să-mi fi scăpat…

Ea dădu din cap şi-i zâmbi, apoi îşi puse la loc pe nas ochelarii cu lentile. Îşi împături ziarul şi îşi strecură stiloul verde-sidef în poşetă.

— Scuzaţi-mă. Va rog să mă scuzaţi. Stă cineva aici?

O femeie înaltă, cu un coş pentru pisici, se aşeză lângă Joe fără să mai aştepte vreun răspuns. Îşi îndreptă cutele de la paltonul de catifea neagra şi săltă coşul în poală, vârându-şi unghiile vopsite în roşu prin gratiile înguste ale ferestruicii laterale.

— Ce bine că am găsit în sfârşit un loc să mă aşez, spuse ea. Drăguţele mele au avut o călătorie *aşa* de lungă! Nu-i de mirare că încep să facă fiţe.

Îşi scutură buclele lungi castanii şi oftă.

— Am călătorit toata ziua, iar coafura mea s-a stricat îngrozitor. Sunt sigură că arăt înfiorător.

Se uită la Joe cu nişte ochi albaştri, neobişnuit de deschişi la culoare, şi gene date cu rimel negru.

— O, nu, răspunse repede Joe. Nu. Nici vorba.

Joe se gândi că era cea mai fermecătoare persoană pe care-o văzuse vreodată.

— Mulţumesc, eşti o comoară, îi spuse ea, schimonosindu-şi buzele roşii şi lucioase într-un surâs.

Joe era sigur că trebuia să fie o persoană faimoasă. Cu siguranţă, bărbatul în costum cu dunguliţe aşa părea să creadă. Acesta se holba la femeie fără să clipească, iar când ea se aşeză picior peste picior şi îi atinse genunchiul cu vârful ascuţit al cizmei negre, bărbatul păru gata să leşine.

Joe se uită pe furiş prin fereastra coşului cu pisici şi, pentru o clipă, zări un petic de blană cenuşie şi străfulgerarea unor ochi galbeni.

— Nu te apropia prea tare, dragul meu, îl preveni femeia.

Au nişte gheare ca nişte ace, şi mai şi muşcă pe deasupra.

Izbucni într-un râs cristalin, iar cerceii îi sclipeau în timp ce se bălăngăneau.

— Drăguţii de ei!

Când trenul începu să încetinească, coşul pisicilor i se săltă în poală. Joe înşfacă mânerul valizei şi îşi muşcă buza de jos. Pe măsură ce peronul începea să se întrezărească, băiatul îşi întindea gâtul ca să vadă dacă poate distinge părul des şi roşcat al lui Gordon sau mâinile lui Esme fluturând disperate. Nu aşteptase prea mult clipa acesta. Odată coborât din tren, avea să treacă printr-un moment neplăcut de tăcere în care toţi se vor chinui să găsească ceva de spus. Apoi, probabil că Gordon îi va lua bagajul, mama îi va spune ce mult a crescut, iar Esme se va agăţa de mâneca sa cu o privire tâmpă.

Bărbatul îl apucă de cot pe Joe.

— E staţia ta, flăcăiaş, zise el.

Trenul se zgâlţâi violent înainte de a opri, iar becurile din vagon pâlpâiră şi apoi se stinseră. Joe se uită pe geam. Peronul era învăluit în întuneric. Singura sursă de lumină era raza slabă a unui felinar. Joe miji ochii şi i se păru că întrezăreşte o siluetă stând pe peron. Ochii săi căutau cu înfrigurare numele staţiei, dar nu-l putu vedea.

— Staţia ta, îl îmboldi bărbatul.

Joe se ridică, îmbrăcat în haina sa cenuşie de şcoală, şi lăsă în jos fereastra. Un aer îngheţat năvăli în compartiment Motoarele trenului se opriră şi era aşa linişte, încât aproape că se auzeau fulgii de nea lovindu-se unii de alţii în timp ce pluteau spre pământ. Se uită la ceas. Era cu puţin înainte de şase. Joe coborî de la fereastră şi începu să bâjbâie la mânerul uşii.

Apoi, un zgomot ciudat îl făcu să se oprească.

Joe întoarse capul. Nişte umbre căzuseră peste tovarăşii săi de călătorie. Femeia cu ziarul fusese înghiţită de întuneric. Doar geanta i se vedea, cu catarama scânteind slab. Poşeta i se deschisese probabil când trenul frânase brusc şi rămăsese răsturnată pe-o parte, cu capacul căscat. Joe ascultă, ţinându-şi respiraţia, şi auzi din nou sunetul

acela. Un şuierat înfundat, tremurător. Ca aerul care iese dintr-un pneu spart. Ceva se mişcă uşor în poşetă, iar apoi, o limbă ca un fir de aţă se ivi deasupra cataramei, urmată de un cap neted şi lucios. Limba se retrase, apoi lovi aerul, iar Joe se trezi holbându-se la o pereche de ochi verzi scânteietori.

O lumina fulgeră în compartiment şi se auzi un zgomot ca un sfârâit. Pentru o clipă, Joe se gândi că becul s-ar putea reaprinde, dar, când lumina pâlpâi din nou, îşi dădu seama că nu venea de deasupra capului sau. Mai mult, într-o fracţiune de secundă, el văzu o unghie stacojie lovind încuietoarea coşului de pisică. Joe auzi zgomotul unei încăierări disperate, urmat de un scârţâit, iar apoi încuietoarea se deschise. Încremeni şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Dintr-odată, i se făcu teribil de frică; ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unui lucru neobişnuit de rău. Întunericul părea să se închidă în jurul lui.

Începu să ţipe.

Sunetul propriei voci îl readuse în fire. Se rezemă de fereastră şi trase de mânerul uşii, cu ochii măriţi de spaimă. Uşa compartimentului se deschise şi, dintr-o săritură, Joe era pe peron, cu valiza aproape smulgându-i braţul din încheietură.

Respirând uşurat, Joe trânti uşa şi se depărtă de tren. Auzi pe cineva suflând într-un fluier şi trenul începu să huruie. Instantaneu, becurile din tren se aprinseră, iar Joe îşi feri ochii de lumina strălucitoare. Băiatul o văzu la geam pe femeia cea fermecătoare. Îi trimise o bezea înainte de a ridica fereastra. În timp ce trenul aluneca pe şine îndepărtându-se de gară, ea continua să stea acolo, iar băiatul o urmări până când buzele ei roşii şi zâmbitoare dispărură în spatele unei perdele de fulgi de zăpadă.

CAPITOLUL DOI

Roți de tors

De îndată ce ultimul vagon se topi în întuneric, spaima lui Joe începu să se risipească, lăsându-l stăpânit de un sentiment de neajutorare şi buimăceală. Merse de-a lungul peronului şi se opri în dreptul unui felinar, unde o aşteptă pe mama sa. Încerca să se gândească la lucruri obişnuite, cum ar fi cele legate de şcoală, Hamish sau antrenamentele de fotbal, dar întâmplările din tren nu-i dădeau pace. Pe măsură ce secundele treceau, Joe se simţea tot mai puţin agitat, iar inima nu-i mai bătea aşa de tare. Începu să-i fie ruşine de cât de înspăimântat fusese. În definitiv, nu se întâmplase nimic. Să vezi un şarpe în poşeta cuiva era, cu siguranţă, ceva neobişnuit, dar nu explica motivul pentru care fusese atât de înfricoşat.

„Nu“, îşi spuse Joe, în timp ce-şi încălzea degetele reci de la mână suflând în ele. „Nu şarpele e de vină.“ Inima îi bubui din nou şi pielea capului începu să-l furnice. Îşi aminti fiorul de spaimă ce-l străfulgerase când auzise râcâitul frenetic în împletitura de răchită a coşului; şi sentimentul de uluială paralizantă când o văzuse pe femeia cea fermecătoare privindu-l de la fereastra trenului. Joe îşi aminti unghiile ei roşii, ascuţite şi albastrul-deschis al ochilor ei reci ca gheaţa. Se cutremură fără să vrea.

„A fost ea, îşi zise Joe. *Ea* a fost cea care m-a speriat“

În timp ce fulgii de nea continuau să cadă în tăcere în jurul său, băiatul se convinse tot mai mult că frumoasa femeie din tren avea în ea ceva teribil de sinistru.

Gândurile lui Joe fură însă perturbate de o umbră

greoaie, pe care o zărise ghemuindu-se în spatele valizei sale. Când se întoarse, silueta îi tăie calea, şi Joe se trezi faţă în faţă cu o femeie bondoacă, îmbrăcată într-un palton bleumarin, lung până la glezne. Buclele negre îi ieşeau de sub şapca cu cozoroc. Femeia zâmbi şi în obraji îi apărură două gropiţe.

— Biletul, te rog, zise ea.

— Ce...? spuse Joe cu o voce uimită.

— Biletul, tinere, repeta femeia, arătând în direcţia valizei şi făcându-i cu ochiul.

— O... da. Îmi pare rău... e chiar... Joe începu să se scotocească în buzunarul hainei. M-am cam speriat în tren. Am văzut un *şarpe* în poşeta cuiva şi...

— Nţ! spuse femeia. Ce prostie!

Se uită agitata spre şinele de cale ferată. Apoi îl îmboldi pe Joe cu degetul ei dolofan şi gropiţele din obraji îi dispărură.

— Nu poţi să te grăbeşti? se răsti ea.

— Ba da, ştiu că l-am pus pe-aici pe undeva.

Joe căută şi în celălalt buzunar de unde îşi scoase rânjind biletul de tren. Femeia îi smulse biletul şi o tuli, fără să zică măcar mulţumesc.

— Câtă lipsă de politeţe, zise Joe.

Îşi ridică gulerul şi se uită înjur. Peronul era aproape pustiu. Nici urmă de tatăl vitreg sau de mama sa.

„Ciudat, îşi zise el, nu e ceva obişnuit ca Gordon să întârzie. Poate mă aşteaptă în maşina. Cred că ar fi mai bine să mă duc să-i caut.“

Îşi ridică valiza şi îi urmă pe cei câţiva călători care-şi făceau drum spre ieşire.

Când Joe se apropie de ieşire, văzu doi oameni certându-se în pragul uşii. Unul din ei era înfofolit într-un palton bleumarin, iar celălalt stătea cu umerii ridicaţi, îmbrăcat într-o cămaşă albă, subţirică.

— E o porcărie, Derek, nu există alt cuvânt pentru asta, spunea bărbatul în palton, trăgându-şi cozorocul lucios al şepcii sale bleumarin. Uită-te în ce hal eşti! Eşti o ruşine pentru căile ferate!

Derek tremura şi îşi lăsa în jos mânecile suflecate ale cămăşii sale albe de bumbac.

— Dar, domnule Preston, vă tot spun că cineva a venit şi mi le-a şterpelit.

— Ţi-a furat cineva pălăria şi paltonul? Nu fi absurd, Derek, am mai auzit eu ceva scuze la viaţa mea…

— Dar e adevărat, domnule Preston, pe cuvânt. Mi le-am scos doar un minut, să le încălzesc lângă radiator cât timp beam şi eu o ceaşca de ceai…

— Ei, ţi-a prins bine, îi spuse domnul Preston cu afectare. Nu trebuie să-ţi scoţi niciodată uniforma când eşti de serviciu. Eşti un dobitoc neglijent. Ce eşti tu, Derek?

— Un dobitoc neglijent, repetă nefericitul.

— Asta aşa e. Acum du-te şi scotoceşte în dulapul de obiecte pierdute poate găseşti un pulover vechi pe care să-l îmbraci. Apoi să măturі peronul până luceşte de curăţenie. Până luceşte, ai auzit?

Domnul Preston dădu din cap în direcţia măturii care zăcea într-un colţ.

— D-dda, domnule, răspunse Derek dârdâind de frig.

— Ia uite pe cine-avem noi aici, spuse domnul Preston, când Joe încercă să se strecoare pe lângă el.

Joe se încruntă la domnul Preston şi se gândi să dea drumul valizei pe pantofii negri şi lustruiţi ai bărbatului. Nu-i plăcuse felul în care-l tratase pe bietul Derek.

— Scuzaţi-mă, zise Joe acru. Aş vrea să trec, vă rog!

— Sunt sigur de asta, băiete, spuse domnul Preston, întinzându-şi palma rotofeie sub nasul lui Joe. Dar mai întâi trebuie să-ţi cer biletul.

— L-am dat deja, protestă Joe.

— Sigur că da, fiule, spuse domnul Pretson. Hai, dă-mi-l. Şi-şi flutură degetele prin faţa lui Joe ridicând din sprâncenele negre şi stufoase.

— Dar vă spun adevărul, zise Joe. I l-am dat controlorului de bilete după ce m-am dat jos din tren. Ea purta o şapcă la fel ca a dumneavoastră…

— Ca a mea, da? O femeie, zici? Ei bine, aici ai dat-o în bară, fiule. Nu exista femei controlor de bilete în staţia *asta.*

— Dar… începu Joe.

— Domnule Preston! strigă Derek alergând spre ei în timp ce-şi trăgea un pulover de culoare muştar peste urechile sale clăpăuge. Domnule Preston! Trebuie să fi fost un impostor cel care a luat biletul flăcăului. Trebuie să fi purtat hainele mele şi…

— Crezi că un hoţ ar fi înşfăcat pălăria şi paltonul tău şi ar fi început să strângă bilete de tren prin gară? Eşti mai fraier decât pari, Derek, şi asta spune multe. Ar fi şters-o imediat. Până acum… ar trebui să fie deja la jumătatea drumului spre Canterbury.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Joe, cu o voce uşor panicată. Aici e Canterbury, nu-i aşa?

— Nu, fiule, aici e Stubble End.

— Canterbury e la şapte kilometri juma' de-aci, spuse Derek săritor.

— O, nu! zise Joe, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Am coborât în altă staţie!

*

„Ce mă fac acum?“ spuse Joe. Stătea pe valiză cu mâinile înfundate în buzunare.

Derek se opri din treabă şi se sprijini în mătură. Îşi muşcă gânditor obrazul.

— Cum te cheamă, puştiule?

— Joe Binks.

— Ei bine, Joe, spuse Derek, telefoanele nu merg, ai pierdut ultimul autobuz şi pe-aici nu exista taxiuri… nu intr-un orăşel ca ăsta.

— Cât trebuie să aştept până la următorul tren? întrebă Joe.

— Să vedem, zise Derek, zgâindu-se la ceasul din gară.

Bolborosi în barbă şi se apucă să socotească pe degete. Ăăă… ar fi cam cinci ore, şaisprezece minute şi… ăăă.

— Grozav! zise Joe şi oftă. Un nor cald de aburi îi ieşi din gură şi pluti ca fumul în aerul rece. O să mă omoare mama.

— Te-aş duce eu, zise Derek, scuturându-şi praful de pe

pantalonii săi bleumarin mototoliţi, numa’ că n-am maşină.

— Mulţumesc oricum, spuse Joe.

— Şi nici nu ştiu sa şofez.

— Corect. Joe trase de tivul roşu de la mâneca hainei. Se pare că am rămas blocat aici.

— Măcar domnul Preston nu te-a pus să mai plăteşti un bilet. E obsedat de reguli. Ai noroc că e cuprins de spiritul Crăciunului. Toată săptămâna a fost tare drăguţ.

— Chiar aşa? zise Joe suspicios.

— O, da! continuă Derek. M-a lăsat să îmbrac un pulover de la obiecte pierdute, nu?

— Cred că da.

— Stai un pic!

Derek dădu drumul măturii şi fluieră printre dinţi.

— Joe, cred că am rezolvat-o. Aşteaptă aici niţel.

Derek se îndepărtă în grabă. Reapăru peste câteva clipe, cu un rânjet larg pe chip şi cu degetele înfipte în ghidonul unei triciclete mari, portocalii.

— Ce zici, Joe? Nu-i rea, eh? I-am umflat roţile şi am lăsat şaua mai jos. Cred ca te-ar putea duce la Canterbury.

— Păi, zise Joe, ridicând din umeri, aş putea să încerc.

Inspectă tricicleta, frecându-şi degetul de-a lungul vopselei scorojite, în timp ce Derek încerca să îndrepte câteva spiţe îndoite ale roţii din faţă. Joe atinse soneria de pe ghidon, aceasta scoase un sunet slab.

— Luminile merg, constată Joe, aprinzându-le şi stingându-le, şi am şi loc unde să-mi pun valiza.

Mângâie stelajul pentru bagaje dintre cele două roţi din spate.

— Merită să încerc, dar nu pot s-o iau pur şi simplu, nu-i aşa, Derek?

— Sigur că poţi, îi răspunse Derek. E de la obiecte pierdute de trei luni şi nimeni n-a venit după ea. Acu oricine poa’ s-o ia. Ăsta-i regulamentul. Fie vorba-ntre noi, cre’ că domnu’ Preston pusese ochii pe ea pentru fii-su, Malcolm, da’ tu ai mai mare nevoie de ea, Joe.

Derek începu să-i umfle roţile în timp ce Joe privea neliniştit peronul.

— Nu-ţi fă griji din cauza lu’ domnu’ Preston, îl îndemnă Derek. E în biroul lui cu o brânzoaică şi o cană mare de ceai în faţă. Nu se va deranja pentru...

Zgomotul asurzitor al unui tren care se apropia acoperi cuvintele lui Derek.

— Pun pariu că ai vrea să fii în ăsta, nu, Joe? îi zise Derek, când trenul trecu uruind prin gara Stubble End.

Joe nu răspunse. Se gândea la şarpele pe care-l văzuse iţindu-se din poşetă, cu o jumătate de oră mai devreme. În momentul acela, fusese sigur că era un şarpe, dar acum se întreba dacă nu fusese o festă pe care i-o jucase lumina. Poate că nu era nimic altceva decât stiloul verde al femeii. Îşi aminti cât de speriat fusese când sărise din tren pe peron, fără să fie sigur ce staţie era. Ce-l făcuse să fie convins că era Canterbury?

— Bărbatul din tren! bâigui Joe. Sunt sigur că el mi-a spus că am ajuns. Sigur el a fost.

— Ce? zise Derek, punând pompa la locul ei pe tricicletă.

Netezi şaua.

— Gata de plecare, Joe?

— Mda.

Joe îşi puse valiza pe portbagaj, iar Derek i-o fixă cu nişte bucăţi de sfoară. Băiatul pedală până la intrarea în gară şi se opri scrutând întunericul. Aprinse lumina din faţă a tricicletei şi fulgii de nea începură să danseze în mica ei rază. Îşi încheie nasturii.

— Acum, să mergi cu atenţie, da? zise Derek. Mergi drept înainte cam un kilometru, dup-aia o iei pe prima la stânga. Drumul ăla o să te ducă direct la şoseaua spre Canterbury. De-acolo urmăreşte semnele de circulaţie.

— Bine. Am înţeles, zise Joe. Ascultă, îţi mulţumesc mult, Derek. Joe îi strânse mâna lui Derek. Apoi respiră adânc şi începu să pedaleze.

*

De obicei, când oamenii mari îl sfătuiau să fie atent, Joe rareori lua aminte la sfaturile lor, dar, de data aceasta, se

gândi că ar trebui să ţină seama de cuvintele lui Derek. Aşadar, era extrem de atent la drum. Pedală încet la cotituri, apăsând uşor frânele, astfel încât anvelopele să nu patineze pe drumul alunecos. Încercă să ocolească gropile, astfel încât valiza să nu se hurducăie prea tare şi să rupă sforile care-o ţineau fixată de tricicletă – şi, de îndată ce zărea la distanţă lumina unor faruri, trăgea pe marginea şoselei şi aştepta să treacă vehiculul înainte de a începe să pedaleze din nou. Când ajunse pe la jumătatea drumului, Joe era destul de mulţumit de progresele sale (deşi era ud leoarcă şi îngheţat de frig). Apoi se întâmplă ceva foarte straniu.

Joe pierdu controlul tricicletei.

Abia trecuse de o cotitură, când se rostogoli într-un şanţ şi se izbi de un gard viu. Încercă să îndrepte ghidonul, dar acesta se înţepenise, iar pedalele tricicletei începură să se învârtească atât de repede, că picioarele i se mişcau în sus şi în jos cu o viteză înfricoşătoare.

— Ce se întâmplă? urlă Joe în timp ce tricicleta gonea peste un câmp, cu apărătoarele de noroi huruind.

Dintr-odată, în întuneric se întrezări conturul unui copac, Joe apăsă pe frâne, dar tricicleta nu încetini, deşi se zdruncina gata să-l arunce din şa.

— Asta-i o *nebunie!* Opreşte-te, proasto! urlă Joe, când tricicleta trecu printr-un gard mic de lemn, stârnind o adevărată ploaie de aşchii.

Joe îşi ridică picioarele de pe pedale şi le urcă pe cadrul tricicletei. Pedalele continuară sa se învârtească singure, mişcându-se atât de repede, încât ai fi zis că scânceau. Joe apucă ghidonul foarte strâns şi închise ochii, nădăjduind că tot acest coşmar avea sa se sfârşească.

Aşa se şi întâmplă.

Pământul deveni mai neted, iar el auzi vuietul motoarelor de maşini. Deschise ochii şi fu orbit de strălucirea farurilor. Parcă fiecare maşină zbiera la el. Un sunet strident de frâne se auzi şi Joe simţi cum tricicleta se răsuceşte din senin şi se urcă pe trotuar. Oameni şocaţi îşi scăpară sacoşele şi se bulucirăspre intrările magazinelor ca să-l evite pe Joe şi

tricicleta sa dezlănţuită.

Recunoscu o pizzerie când trecu în goana pe lângă ea. Mama sa îl dusese acolo în octombrie, de ziua lui. Îşi dădu seama că ajunsese la Canterbury. Tricicleta continuă să-şi facă drum printre cumpărători până ce o coti pe un drumeag pietruit numit Weaver’s Lane. Acceleră şi se îndreptă spre o clădire îngustă cu trei etaje şi cu o poartă strâmbă de culoare violet. Joe închise ochii din nou şi faţa i se schimonosi în aşteptarea coliziunii iminente – dar coliziunea nu se produse. În ultima clipă, uşa se deschise larg şi tricicleta se opri pe un preş. Joe îşi acoperi faţa cu mâinile şi fu aruncat peste ghidon.

CAPITOLUL TREI

Descoperirea unui Sabat al vrăjitoarelor

Joe alunecă sub un birou, evitând cu greu o pereche de pantofi negri cu vârful pătrat şi catarame argintii. O pisică îi scheună în ureche şi-i sări în spate. Îşi înfipse ghearele până la piele în haina lui. Băiatul se rostogoli să scape de pisică, mieună şi-l scuipă, apoi sări într-un fotoliu.

Joe continuă să se rostogolească, lovindu-se cu genunchii şi coatele de scândurile tari ale duşumelei, până se opri cu umărul într-un taburet

Fata care stătea pe taburet se ţinu cu amândouă mâinile de scăunel, în timp ce acesta se balansa incert. Dar, până la urmă, atât fata cât şi taburetul se răsturnară. Când fata căzu, vârful ghetei sale negre se prinse sub sertarul biroului şi îl împinse uşor în sus. O sticluţă mică se răsturnă şi se făcu ţăndări. Joe auzi pe cineva înjurând. Apoi îşi acoperi faţa cu braţele şi sute de frunze se împrăştiară prin aer şi plutiră uşor spre podea.

— Oof! exclamă fata, când atinse podeaua.

Taburetul căzu cu zgomot lângă ea.

— Ăăă... îmi pare rău, zise Joe, scuipând o frunză care-i aterizase în gură.

— Ce-i asta? se răsti o femeie scundă, care şedea în spatele unui birou masiv de stejar aflat într-un colţ al camerei. Îşi aranjă câteva smocuri răzleţe de par în cocul răsucit în vârful capului, şi se uită lung la Joe prin ochelarii ei în forma de fluture.

— Ar trebui să-ţi pară rău. Uită-te numai la haosul pe care l-ai iscat!

Joe îşi scutură câteva frunze de pe haină şi din păr.

— Chiar îmi pare rău! spuse el, chinuindu-se să se ridice în picioare. Tricicleta… Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Pur şi simplu, n-o mai puteam controla.

— Hm! N-o mai puteai controla? pufni femeia cu dispreţ şi se îndreptă spre el.

Marginea rochiei sale negre lungi mătura scândurile neacoperite ale podelei.

— Pe cuvânt! spuse Joe, privind în jur.

Poposise într-o încăpere cu un tavan jos, înclinat, susţinut de bârne din lemn. Un bec mic atârna din tavan, scoţând un bâzâit uşor. Pereţii zugrăviţi în galben-pal erau acoperiţi de aviziere, grafice simple, grafice cu structură radială, de un calendar înfăţişând o ciupercă otrăvitoare cenuşie şi de o hartă mare a Insulelor Britanice. Podeaua era la fel de încărcată ca şi pereţii. Fiecare colţişor era ocupat de o piesă veche şi urâtă de mobilier.

Singurul obiect plăcut din cameră era un şemineu de-a dreptul somptuos. O statuetă reprezentând un porc de pământ african, făcut din agrafe de birou, era aşezată pe poliţa căminului. Dedesubtul statuetei, buşteni uscaţi sfârâiau pe grătar, în timp ce vâlvătăi portocalii dansau în jurul lor. În faţa şemineului se aflau două fotolii: unul roşu şi moale, celalalt albastru şi tare. Pisica neagră, care sărise în spatele lui Joe, era cuibărită pe braţul fotoliului albastru. Îl urmărea atentă pe Joe, cu ochii ei verzi, mişcând alene din coadă.

Speriat de pisică, Joe se dădu înapoi, lovindu-se la umăr de un scrin masiv.

— Au! strigă el şi se chirci de durere.

— Te-ai lovit, nu-i aşa? îi zise femeia îmbufnată. Aşa-ţi trebuie…

— Rose!

O femeie tânără, tunsă scurt, se răsuci în scaun şi se ridică în picioare. Joe recunoscu pantofii cu vârful pătrat şi catarame lucioase şi îşi dădu seama ca picioarele ei fuseseră cele pe care le evitase când alunecase pe podea. Femeia era atât de înaltă, încât părul ei blond, tuns scurt,

aproape că atingea tavanul. Îşi îndreptă umerii, îşi puse mâinile-n şolduri şi se încruntă la femeia cu ochelari în formă de fluture.

— Nu-i nevoie să fii atât de urâcioasă, Rose. De ce nu te uiţi puţin la tricicleta băiatului, în timp ce eu o să verific dacă Twiggy[2] mai e întreagă.

— De ce trebuie ca şefii să-şi dea mereu aere? bombăni încet Rose.

Femeia cea tânără se aplecă spre faţa pistruiată a fetei, care-şi scutura frunzele din părul său castaniu încâlcit.

— Ai păţit ceva, Twiggy? o întrebă ea, atingându-i braţul.

— Hai, nu face caz de asta, Winifred, spuse fata.

Se uită peste umărul femeii şi rânji către Joe.

— O să supravieţuiesc. S-ar putea să mai am, însă, nevoie de nişte cerneală.

Cioburile de sticlă trosniră sub pantofii cu vârfuri pătrate ai lui Winifred, iar ea dădu din cap cu un aer grav.

— Da, Twigs, păcat că sticla era aproape plină. Chestia asta e aşa scumpă! Trebuie să merg la piaţă să mai cumpăr.

Joe studie scândurile duşumelei cu o privire buimacă. Vedea ciobuleţele de sticlă sclipind precum diamantele, dar nu distingea nici cea mai mică urmă de cerneală vărsată.

— Măi băiete! Vino aici şi dă-mi o mână de ajutor cu drăcia asta!

Rose îşi supse obrajii, arătând de parcă ar fi amuşinat un miros oribil, când Joe se îndreptă spre tricicletă prin harababura din cameră.

— De fapt, mă cheamă Joe, zise el trecând peste un raft de cărţi şi trei lăzi din carton.

— O, aşa te cheamă! zise Rose.

Dacă nu punem la socoteală cele două fotolii, restul mobilierului din cameră era genul banal care se găseşte, de obicei, în instituţii. Existau cinci birouri de forme şi mărimi diferite, dar fiecare din ele era la fel de uzat şi demodat ca şi celalalt. Biroul lui Winifred, cel la care stătea când Joe năvălise în încăpere, era într-o ordine desăvârşită. Stilourile

[2] Nuieluşa (n. tr.).

mijeau dintr-un vas etichetat „Stilouri“, iar agrafele de birou se aflau într-o cutie cu eticheta „Agrafe de birou“. Dosarele erau înşirate pe suporturi de lemn negru şi lucios, alături de care se afla un top de hârtie albă şi un teanc format din trei cărţi intitulate: *Cum să te faci auzit, Cum să schimbi lucrurile, Cum să faci un porc de pământ african din agrafe de birou.* Singurul obiect care părea nelalocul lui era o vază cu nişte buruieni destul de ofilite.

În timp ce încerca să se strecoare printre biroul lui Rose şi o scară în spirală, Joe răsturnă un borcan cu piuneze.

— Băiat prost şi neîndemânatic ce eşti! îi strigă ea.

Joe încercă să strângă piunezele şi să le pună înapoi în borcan, dar ele păreau să-i alunece printre degete şi să se lovească unele de altele.

— Ziua de azi devine din ce în ce mai ciudată! mormăi el, frecându-se la ochi.

Tricicleta zăcea într-o parte pe preşul zdrenţuit de la intrare. Una din roţi se învârtea încă. Joe atinse cu degetele anvelopa şi aceasta se opri. Apucă ghidonul şi ridică tricicleta, în timp ce Rose bolborosea de una singură şi-l îmboldea cu degetele sale osoase. Joe se holbă neîncrezător la tricicletă. Părea atât de banală şi inofensivă, dar nu ar mai fi îndrăznit să se urce pe şaua ei.

— Parcă ar fi fost vrăjită! spuse el, ridicând o bucată ruptă de sfoară. Se uită în jur după valiză.

— *Ce* ai spus? întrebă Rose dându-şi jos ochelarii în formă de fluture şi scrutându-l de-aproape.

— Ăăă…

— Vorbeşte!

Privirea pătrunzătoare a lui Rose îl făcu pe Joe să se simtă stingherit. Se dădu un pas înapoi.

— Eu… ăăă am spus doar că… parcă tricicleta asta ar fi fost *vrăjită.*

— M-am gândit eu că asta ai spus! Rose îşi puse din nou ochelarii şi îşi încrucişă braţele.

Lui Joe i se păru că arăta teribil de mulţumită.

— Ai auzit, Winifred? întrebă triumfătoare Rose cu o voce stridentă. Băiatul ăsta crede că tricicleta lui a fost vrăjită.

Joe observă că o liniște de mormânt se așternuse în încăpere. Apoi Winifred chicoti nervos.

— Vai, ce chestie nostimă! Așa deci, vrăjită? O, Joe, chiar că ai imaginație! Nu-i așa, Twiggy? Dumnezeule!

Winifred ridică o măturică și începu să strângă sticla spartă. Joe observă că era o măturică din acelea de modă veche. Doar un mănunchi de nuiele prinse de capătul unei cozi de lemn.

Twiggy râse cu jumătate de gură și îi zâmbi lui Joe, dar, în același timp, părea să șoptească ceva din vârful buzelor.

— Psst!... Winifred! o auzi spunând. Lasă *măturica.* Winifred!

Și Twiggy făcu un gest ușor cu mâinile.

— Oprește *măturica...* repede... înainte ca el să vadă...

— A!

Winifred se opri din măturat și dădu drumul măturii pe podea. Apoi își acoperi gura cu mâinile și se uită neliniștită la Joe.

— Biata Winifred! spuse Twiggy cu voce joasă. Ți-a intrat o așchie în mână?

— Ce? întrebă Winifred. A! Da, așa e.

Și-și ridică un deget.

— Au!

Joe mijii ochii. Dintr-un motiv neștiut, toată lumea începuse să se poarte foarte bizar. Se dădu câțiva pași mai în spate și se lovi de un cuier pentru pălării. O pălărie neagră, mototolită, cu borurile pleoștite, căzu. Joe o ridică de vârful ascuțit și se holbă atent la ea.

— Asta nu-i o pălărie de vrăjitoare? întrebă el.

Rose i-o smulse din mână.

— Bineînțeles că nu e o pălărie de vrăjitoare, deșteptule! E ultimul răcnet în materie de pălării. Chiar nu știi nimic despre modă?

— Nu prea, aprobă Joe și trase adânc aer în piept. Dar mă pricep destul de bine să spun minciuni gogonate... iar tu nu ești prea bună la asta, Rose.

— Asta e. Am fost demascate! spuse Rose cu acreală în glas și aruncă pălăria peste umăr. Winifred, nu încerca să

mă faci să tac. E clar, băiatul nu-i atât de prost pe cât am crezut. Nu văd niciun rost să mai continuăm şarada asta de doi bani. Trebuie să admitem lucrul ăsta.

— Să admiteţi ce? întrebă Joe nedumerit.

— Vezi? zise Winifred arţăgoasă. Nu ne-am demascat deloc. O, Rose, de ce nu poţi să-ţi ţii gura?

— Da, m-am înşelat.

Rose îi zâmbi răutăcios lui Joe.

— De fapt, chiar *este* prost precum am crezut.

— Eşti groaznică! zise Twiggy. *Eu* cred că e drăguţ.

Apoi se îndreptă spre Joe tropăind din ghetele ei negre cu ţinte.

Joe se holbă la tunica neagră şi decolorată a fetei. Apoi se uită foarte atent la Winifred şi la Rose. Îşi dădu dintr-odată seama că *toate* erau îmbrăcate în negru. Pentru prima data, observă şirurile de borcănele aflate pe un birou lung din fundul camerei. Un lichid deschis la culoare bolborosea în ele. Pisica neagră sări din fotoliu şi îşi arcui spatele. Privirea lui Joe se opri pe mătura veche care zăcea pe podea.

Lui Joe îi pică fisa.

— Măi să fie! exclamă Joe. Doar nu sunteţi *cu adevărat* vrăjitoare, nu?

Joe alergă spre uşă, în timp ce Rose scotea din pliurile rochiei sale lungi şi negre, o nuieluşă cu vârful ascuţit.

— Asta e… oare asta-i o *baghetă?*

Joe înghiţi în sec când Rose îşi flutură nuiaua prin faţa lui.

— Ce vrei să-mi faci?

— Rose, pune-o, te rog, jos! ţipă Winifred. Acum, păstraţi-vă toţi calmul. Important este să nu intrăm în panică…

— Ura!

O femeie corpolentă, cu un mers şovăielnic, apăru lângă scara-n spirală. Încălţată cu papucii de casă roşii, se îndreptă tropăind spre tricicletă, îngenunche pe podea şi îşi aruncă braţele în jurul roţii din faţă.

— Aici erai, năzdrăvana mea! spuse ea zâmbind fericită. Ştiam eu că o să găseşti drumul spre mămicuţa ta.

Tricicleta se mişcă uşor, iar femeia o sărută apăsat pe ghidon.

Rose gemu şi clătină din cap.

— Patsy, ce naiba faci? Ţi-ai pierdut de tot minţile?

Femeia o ignoră, îmbrăţişând tricicleta şi mai strâns.

— Vai, vai, bătrână proastă ce sunt! Aproape uitasem ce-am făcut cu tine. Trebuie să spun că te-ai făcut o tricicleta splendidă, dar cred ca mai bine te-aş face la loc.

— Patsy Bogbean! spuse Rose sever. Vrei să zici…

— Sigur că asta vreau să spun, se răstit Patsy, ţintuind-o pe Rose cu ochii ei verzi. Altfel de ce-aş mai deschide gura. Acum, taci, guralivă bătrână ce eşti! Ştii că nu mă pot concentra când mă pisălogeşti.

Rose tuşi atât de tare şi tremură în aşa hal, încât îi alunecară pe podea cinci agrafe din coc. Coada i se desfăşură ca un şarpe ce se zvârcoleşte şi îi căzu pe spate, legănându-se încetişor. Joe era tentat s-o zbughească, dar bagheta lui Rose se afla încă la vreo doi-trei centimetri de nasul lui, aşa că rămase pe loc.

Patsy îşi ridica fusta neagră şi zdrenţuită. Era acoperită de pete de culoare strălucitoare şi urme de arsură. O baghetă îi ieşea de pe un crac al chiloţilor ei roşii. Scoase bagheta şi biciui de câteva ori aerul cu ea.

Rose închise ochii de disperare.

— Atâta lipsă de profesionalism! bâigui ea.

Ţintuind tricicleta cu bagheta, Patsy îşi linse buzele.

— Să vedem acum, zise ea, cum să fac vraja să meargă din nou. Ar trebui să fiu în stare s-o spun. Trebuie s-o folosesc de atâtea ori!

Respiră adânc şi începu să recite cu voce autoritară:

În numele Pietrelor Destinului
şi al Beţişoarelor Sorţii,
recapătă-ţi
fostul tău sine!

Se auzi o trosnitură şi din capătul baghetei se răspândi o ploaie de scântei verzi. Tricicleta se cutremură. După aceea

ghidonul se răsuci singur şi dispăru cu un zgomot surd. Pedalele se învârtiră uşor şi se făcură şi ele nevăzute în acelaşi fel. Treptat, tricicleta îşi pierdu roţile, lanţul, chiar şi soneria, până când nu mai rămase decât cadrul. Acesta începu să se cojească sub ochii lui Joe, până când, cu un pocnet puternic şi un foşnet de nuiele, tricicleta se transformă într-o măturǎ.

— Uaaa! zise Joe în şoaptă. Am mers pe o măturǎ şi nici măcar n-am ştiut!

Patsy lovi încet coada măturii şi aceasta ugui uşor. Twiggy se duse lângă ea şi o trase puţin de mânecă pe vrăjitoare.

— Patsy, ce sunt Beţişoarele Sorţii? întrebă ea.

— Habar n-am, iubito! îi răspunse Patsy. Am luat vraja din *Cartea lui Mabel.* Şi, de fiecare dată, merge de minune. Femeia asta a fost un geniu.

Vrăjitoarea se încruntă la Twiggy.

— De ce nu porţi pulovăraşul ăla drăguţ pe care ţi l-am tricotat? Ăla cu nasturi în formă de cucuvele mici-mititele? Du-te şi pune-ţi-l, floricică mică, altfel o să răceşti zdravăn. Doar e miezul iernii!

Patsy îşi flutură mâna în direcţia uşii violet şi zise:

— Aşteaptă un pic. Da’ ăsta cine-i?

Joe schiţă un zâmbet şi îşi muşcă buza de jos.

— E Joe, spuse Twiggy radioasă. El ţi-a adus măturа înapoi. Ne-a cam speriat puţin, dar…

— Băiatul e un dezastru ambulant! bâzâi Rose.

— Ca să fim mai exacţi, un dezastru pe roţi, croncăni o voce masculină din spatele unui birou aflat în cel mai îndepărtat colţ al camerei.

Pe birou erau vrafuri de cărţi, ziare, borcane goale de gem şi o maşină de scris veche şi prăfuită. Joe se ridică în vârful picioarelor şi reuşi să zărească o coamă zbârlită de păr alb.

— O, culcă-te la loc, Ulfric, îi spuse Rose cu grosolănie.

Îl împunse apoi pe Joe cu bagheta ei.

— Băiatul ăsta a făcut un adevărat prăpăd. A spart sticluţa cu cerneală… a împrăştiat foile… a răsturnat-o pe

Twiggy. Şi biata mea Ishtar s-a speriat mai să-şi iasă din minţi.

Pisica neagră mieună la Joe.

Patsy miji ochii şi îşi scărpină bărbia plină de negi cu un deget subţire şi zbârcit.

— Cine-ar fi crezut că un flăcăiaş ca tine ar putea face toate astea! îi zise ea lui Joe. Păi, ce stai acolo ca o curcă plouată? Vino aici ca să te văd mai bine.

Joe se strecură pe sub bagheta lui Rose şi se împletici spre Patsy. Se simţi uşurat că a scăpat de morocănoasa cu ochelari în formă de fluture, dar nu era sigur nici că femeia în papuci de casă roşii va fi mai amabilă cu el. Patsy făcuse deja o vrajă şi fusese prea bună la asta după gustul lui Joe. Îşi privi ceasul şi văzu că era şapte şi jumătate. Mami era probabil foarte îngrijorată acum. Joe nu ştia cum avea să iasă din cameră fără să fie transformat într-o broască râioasă sau în ceva mai rău de-atât.

— Hm, zise Patsy, când Joe se opri în faţa ei.

Îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl scuturǎ uşor.

— Eşti cam prăpădit, nu-i aşa, flăcăiaş? Totuşi, mai ai vreme să te îngraşi.

Joe înghiţi în sec. Se întreba dacă Patsy nu cumva voia să-l mănânce. Îl ciupi de nas şi râse bucuroasă. Apoi îşi încolăci braţele în jurul lui şi îl îmbrăţişă zdravăn.

— Hî! făcu Joe şi parcă tot aerul ar fi ieşit din el.

— Mulţumesc că mi-ai adus mătura înapoi, îi zise Patsy când încetă să-l mai strivească. Uitasem complet că o transformasem în tricicletă. Unde-ai găsit-o?

— La Stubble End, răspunse Joe.

— Aşa e! zise Patsy. Acum îmi amintesc. Eram prinsă în gară. Nu puteam să merg cu mătura în plină zi, aşa că am transformat-o în tricicleta. Mi-am cumpărat bilet de la un tânăr drăguţ cu urechile mari şi m-am dus într-o excursie de o zi la Margate. Tare îmi place să merg cu trenurile astea. Scaune pluşate, drăguţe, confortabile, şi nici nu trebuie să dai piept cu vântul. Să nu mă înţelegi greşit, îmi iubesc mătura, dar ele nu au fost făcute cu gândul la confort şi vai… ce curent se face!

— Nu mai locuim la Stubble End de trei luni, constată sec Rose. Vrei să zici că de-atâta timp îţi lipseşte mătura? Asta-i o ruşine!

— O, cotoroanţă ce eşti! zise Patsy. Nu poţi măcar o dată să-ţi vezi de treabă, Rose Threep!

— Are dreptate, Patsy.

Winifred o apucă uşor de braţ pe Twiggy şi-i dădu puloverul roşu-decolorat, cu nasturi în formă de cucuvea.

— Trebuie să încetezi cu neglijenţa asta! Mereu transformi lucrurile în ceva şi apoi uiţi să le schimbi la loc. Squib[3], bunăoară…

— E motanul *meu,* se încăpăţână Patsy. Pot să fac ce vreau cu el. Oricum, lui îi place asta. E mai incitant. Nu orice pisică poate să se laude că a fost ghiveci, nor de fum sau gândac de bucătărie şi toate astea într-o singură zi.

— Eu nu cred că-i place, spuse sfioasă Twiggy.

— Pe tine cine te-a întrebat, ai?

— Atunci unde e? întrebă Winifred, ridicând din sprâncene.

— Pardon? Cine? Ce, vrei să zici, ăăă… vrei să spui Squib? A, e pe-aici pe undeva…

— *Unde* exact? vru să ştie Winifred. Nu l-am mai văzut de vreo două săptămâni.

— Nici eu, întări Rose.

— E bine, insistă Patsy. Fericit ca o salamandră în sandale. Acum, nu vă mai băgaţi sau nu vă mai zic nimic despre noua Poţiune de Recreştere pe care am inventat-o. E ceva clasic.

Îi făcu semn cu ochiul lui Joe şi-l bătu uşor pe umăr.

— Aşadar, Joe, bănuiesc că Pipistrelle[4]-le te-au trimis, nu? O şleahtă mizerabilă de bătrâne iubitoare de lilieci. Ne-au izgonit din Stubble End, ştii? Cât îmi lipseşte sătucul ăla bătrân şi liniştit! Spune-mi, atunci de ce te-ai dat cu Sabatul Pipistrellelor, hm? Dora Benton te-a forţat, nu-i aşa? N-ar fi mai bine să treci de partea noastră?

— S… sscuzaţi-mă, se bâlbâi Joe. Mă tem că nu ştiu

[3] Petardă, rachetă (n. tr.).

[4] Liliacul pitic *(Pipistrellus pipistrellus)* (n. tr.).

despre ce vorbiţi. Nimeni nu m-a *trimis.* Ştiţi, eu am coborât în alta staţie. Derek, gagiu' cu urechile mari care lucrează în gara Stubble End, m-a lăsat să iau tricicleta ca să pot ajunge acasă.

— O! zise Patsy şi umerii i se lăsară. Deci nu eşti unul de-al nostru?

— Aăă… nu cred, zise Joe. Nu pot face vrăji, dacă la asta vă referiţi.

— Sigur că nu poate! spuse pe un ton batjocoritor Rose. Am ştiut de cum am dat cu ochii de el. E doar un băiat nesuferit. E evident că nu are nici cea mai mică sclipire de talent. E unul dintre *ei.*

— Nu e nevoie să-i răneşti sentimentele băiatului, spuse Winifred. Nu e vina lui. Joe, n-ai vrea s-o ajuţi pe Twiggy să-şi adune frunzele până când eu o să fac pentru toţi câte o ceaşcă bună de ceai de urzică-moartă?

— Cred că ar trebui să plec acasă.

Winifred clătină din cap.

— După ce-o să bei ceva cald, o să te duc chiar eu acasă. Ce zici de asta?

CAPITOLUL PATRU

Vrăjitoarele Urzicii-Moarte

Joe adună încă o mână de frunze şi le puse cu grijă pe biroul lui Twiggy, în timp ce fata stătea pe taburetul cu trei picioare şi le aşeza pe categorii.

— Stejar pentru Orpington, zise ea cu fruntea încruntată de concentrare. Sicomor pentru Sheemess şi... hm, ăsta-i plop pentru Paddock Wood.

Îşi puse stiloul după ureche şi îi zâmbi lui Joe.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Cred că ăsta-i ulm, zise Joe, ţinând în mână o frunză cu marginile dinţate.

— Na, spuse Twiggy. Carpen. E pentru Golful Herne.

Twiggy studie frunza cu atenţie şi îşi muşcă buza.

— Ah! am făcut o greşeală de ortografie. Ei bine, nu cred că va observa cineva. Noi, vrăjitoarele, suntem mai bune la vrăji decât la ortografie!

— Ce vrei să spui? o întrebă Joe, aplecându-se peste umărul ei ca să se uite la frunză. Nu e nimic scris pe ea.

Twiggy îi aruncă o privire cu subînţeles.

— O, ba da! Numai că tu nu poţi vedea.

— De ce nu? se miră Joe.

— Pentru că e scris cu cerneală vrăjită!

— Ce fel de cerneală?

— Doar vrăjitoarele o pot vedea, îi explică Twiggy. Pentru toţi ceilalţi e invizibilă.

Suspină şi se scărpină pe nas, apoi continuă:

— Văd că nu mă crezi.

— Păi... începu Joe, abţinându-se să nu râdă.

Twiggy se dădu jos de pe taburet şi alergă spre biroul cel lung din fundul încăperii. Bâjbâi printre borcanele pline cu un lichid ce bolborosea. Din nişte eprubete aflate pe un stativ ieşea un fum verde şi Twiggy începu să tuşească.

— După ce te uiţi? o întreba Patsy, iţindu-şi capul de după uşa unui bufet.

— După ştii tu…

Twiggy tuşi din nou şi ochii începură să-i lăcrimeze. Desenă cu degetul în aer două cercuri micuţe.

— A!

Patsy deschise sertarul de sus al biroului şi îi dădu lui Twiggy un săculeţ de catifea.

— Să nu-l scapi pe jos, o avertiză ea. Nu am răbdare să mai fac o pereche.

— Ce sunt? o întreba Joe, când Twiggy goli conţinutul săculeţului în mâna sa.

— Ochelari fermecaţi, desigur, răspunse ea, ţinându-i în lumină.

Lentilele lor arătau de parcă ar fi fost lichide. Făceau ape, licăreau, schimbându-şi culoarea la fiecare câteva secunde. La început emanau o lumină de un albastru-electric, dar peste câteva clipe lumina deveni de un roz tulbure. Erau extrem de subţiri şi păreau foarte fragili.

— Ce părere ai? îl chestiona Twiggy.

— Sunt frumoşi.

— Patsy i-a făcut, spuse ea cu mândrie, dar am ajutat-o şi eu. Sunt o mulţime de ingrediente de procurat. Sunt foarte bună la adunat lucruri.

— Ce fel de lucruri? o întrebă Joe.

— Păi… funigei, mâl de baltă, frunze de flori tropicale, un dinte de crocodil…

— O adevărată listă de cumpărături, spuse Joe, întrebându-se cum era posibil să scoţi un dinte de crocodil fără să-ţi pierzi tot braţul.

Twiggy se înroşi şi ridică din umeri. Apoi îi puse ochelarii lui Joe.

La început, Joe nu reuşi să vadă decât o pâclă scânteietoare. Dar, după câteva secunde, vederea i se

limpezi şi se uită lung la Twiggy; la părul ei castaniu dezordonat, la nasul ei cârn, la mulţimea de pistrui şi la ochii ei de culoarea alunei. Nu era nimic schimbat la ea.

— Nu te uita la mine, găgăuţă ce eşti! îi spuse Twiggy, ţinând o frunză de stejar în mână. Joe îşi îndreptă atenţia spre frunză şi rămase cu gura căscată.

Putea distinge ceva scris pe ea. Cerneala era aurie şi scrisul dezordonat strălucea pe suprafaţa mată a frunzei îngălbenite. Pe ea scria:

Ai vrea să fii o vrăjitoare mai înţeleaptă?
Sabatul în care eşti nu se potriveşte stilului tău?
Alătură-ni-te la Sabatul Urzicii-Moarte
dacă vrei să fii deasupra celorlalţi.
Fă-o la stânga la Muntele Sfintei Agnes
şi uită-te după acoperişul cu horn şubred.

— Deci de asta le numea Winifred foi, înţelese Joe, în sfârşit, privind curios podeaua. O pată galbenă răsări pe scândurile duşumelei, acolo unde se vărsase cerneala vrăjită.

— Facem recrutări, îi explică Twiggy. Ei bine, toată lumea face recrutări în momentul acesta, pentru că nu mai există prea multe vrăjitoare în ziua de azi. Vezi harta de acolo…

Fata indică harta Insulelor Britanice, care era fixată pe peretele din spatele biroului lui Rose. Mici fanioane fuseseră prinse în piuneze pe hartă. Erau câteva în Essex şi Kent, şi încă vreo câteva împrăştiate în Gwynedd, Londra şi Lancashire, dar harta era practic goală.

— Ele ne indică unde se află toate sabaturile din Marea Britanie. Puţin cam jalnic, nu? adăugă Twiggy cu tristeţe în glas.

— Ce e de fapt un sabat? o întrebă Joe.

— Nu ştii? Un sabat e o adunare de vrăjitoare. Cu toate astea, toate avem nume diferite. Vrăjitoarele din Stubble End formează Sabatul Pipistrelle. Apoi există Sabatul Bladderwrack[5] – ele locuiesc în Foulness Island… Viperele

[5] Varietate de alge marine (n. tr.).

sunt în Putney. Noi suntem Sabatul Urzicii-Moarte. Da, ştiu, e un nume cam anost, nu? Ei, cum să-ţi spun, noi nu suntem chiar un sabat... nu în sensul propriu. Trebuie să ai cel puţin şase membri, vezi tu, iar noi nu avem decât cinci. De-asta ducem acum o mică activitate de recrutare.

— Uite-ţi ceaiul de urzică-moartă, spuse Winifred, dându-i lui Joe o cană cu lichid verde-murdar.

Joe îl adulmecă suspicios.

— N-o să mă înţepe la limbă, nu?

— Nu, răspunse Winifred râzând. Urzicile-moarte nu au firişoare usturătoare pe frunze. Sunt complet inofensive.

— Ţi-am spus eu, zise Twiggy. Cât de greu de cap poţi să fii!

— Te-ai uitat prin ochelarii fermecaţi, nu-i aşa, Joe? întrebă Winifred.

— Nu e nimic rău în asta, nu? o întrebă Twiggy, în timp ce Joe se grăbi să şi-i scoată.

— Sigur, nu-i nicio problemă.

Winifred îi zâmbi lui Joe, iar acesta simţi că-l trec sudori reci pe şira spinării.

— Atunci, e-n regulă dacă-l chem pe Cuthbert? Sunt sigură că i-ar plăcea să-l cunoască pe Joe, zise Twiggy.

Winifred dădu din cap şi traversă înapoi camera spre biroul lui Ulfric. Se aplecă aproape de claia albă a bătrânului şi începu să-i şoptească ceva la ureche. Joe îl auzi pe Ulfric spunând:

— Da, desigur. Îndată.

Apoi se auzi o trosnitură şi capul lui Ulfric se cufundă sub un teanc de cărţi şi se făcu nevăzut.

— Cine-i Cuthbert? întrebă Joe, întorcându-se spre Twiggy.

Twiggy se chinuia să deschidă o fereastră aflată chiar în spatele biroului ei. Fereastra se deschise brusc şi o rafală de vânt răvăşi grămăjoarele de frunze. Joe luă o gură de ceai de urzică-moartă şi se strâmbă. Avea un gust oribil.

— Îmi expediază foile, zise Twiggy, scoţându-şi capul pe geam.

Băgă două degete în gură şi scoase un fluierat lung şi

strident. Când îşi retrase capul, acesta era acoperit cu fulgi de nea. Joe urmări cum fulgii i se topeau în păr.

— Ce fel de poştaş e ăla care duce frunze? întrebă Joe.

— Ca ăsta, zise Twiggy, în timp ce o adiere blândă de vânt intră pe fereastră.

— Ce? se miră Joe. Unde? Trebuie să-mi pun iarăşi ochelarii ăia fermecaţi? Cuthbert e invizibil?

— Eşti pe-aproape... dar n-ai nevoie de ochelarii ăia ca să-l vezi. Priveşte doar.

Rose stătea la biroul ei, încolăcindu-şi coada într-un coc în vârful capului şi fixând-o cu agrafe. O boare de vânt trecu pe lângă ea şi îi răvăşi şuviţele. Îşi înclină capul şi dădu din mâini.

— Pleacă de lângă mine, creatură dezgustătoare ce eşti. Sunt sigură ca înadins face asta. Hşt! Pleacă. Twiggy, fă ceva!

— Lui Rose nu-i plac duhurile vântului, zise Twiggy chicotind.

— Cuthbert! Vino aici! Vreau sa faci cunoştinţă cu Joe.

Micile fanioane de pe hartă începură să fâlfâie. Apoi, părul cârlionţat care-i căzuse în ochi lui Patsy în timp ce turna o soluţie verde plină de cocoloaşe într-o farfurioară se dădu pe spate. Joe simţi o adiere pe ceafă şi întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni.

— Salut, Cuthbert! zise Twiggy, iar părul i se umflă pe spate. Poţi să-l vezi, Joe? Trebuie să te uiţi foarte atent.

Joe se holbă la părul lui Twiggy şi, pentru o clipă doar, i se păru că zăreşte o bărbie ascuţită şi linia curbată a unui braţ. Aerul pâlpâi, iar Joe văzu un trup agil făcând tumbe. Apoi clipi şi creatura se făcu nevăzută.

— Uau! zise Joe. E nemaipomenit!

— Deci l-ai văzut! Cuthbert e fantastic, nu?

Rose pufni.

— Cuthbert! Pha! Cum de ştii cum îl cheamă? Duhurile vântului nu pot vorbi. Nu sunt nimic altceva decât nişte saltimbanci mici şi ignoranţi.

— Nu-i adevărat! o contrazise Twiggy cu înverşunare. Ştiu că numele lui adevărat nu e Cuthbert, dar cred că îi

place...

— O, Twiggy, zise Winifred. Nu poţi fi sigură că e acelaşi duh al vântului. Toţi arată la fel.

— Nu-i adevărat, zise Twiggy. Eu *ştiu* că ăsta e Cuthbert.

Îşi puse mâinile-n sân şi se uită urât la Winifred. Apoi adăugă:

— Tu mă crezi, nu-i aşa, Joe?

— Sigur, spuse Joe, şi Twiggy îi zâmbi cu toată faţa.

— Puştiul are dreptate, zise Patsy, în timp ce mâzgălea ceva într-un caiet. Individul ăsta mic e singurul duh al vântului care se deranjează să-i răspundă la fluierat. Patsy roase gânditoare capătul creionului. E o chestie amuzantă, zise ea întorcându-se spre Joe, dar în ziua de azi nu prea mai întâlneşti multe creaturi dintr-astea. Pentru că, atunci când eram eu mică...

Rose pufni înfundat.

— Când eram *eu* mică... repetă Patsy.

— Înainte de a se inventa roata, bombăni Rose.

— Trebuie să te informez, spuse Patsy cu răceală, că voi împlini şaizeci şi şase de ani. Cu cât mai multe riduri, cu atât mai bine, asta vreau să spun. Aşa că te rog frumos să-ţi ţii fleanca, Rose Threep. Conversez cu tânărul Joe, aici de faţă.

— Îmi povesteaţi de duhurile vântului, îi aminti Joe.

— A, da! spuse Patsy zâmbind. Când eram de vârsta ta, vedeam zeci de belele de-astea mici.

Privi dusă pe gânduri pe deasupra umărului lui Joe.

— Am zărit odată un stol întreg zburând deasupra unui teren viran. Era un apus minunat. Cea mai frumoasă privelişte pe care-am văzut-o vreodată.

Îşi suflă zgomotos nasul şi clătină din cap.

— Acum nu mai vezi decât unul, maximum doi. O adevărată ruşine, asta e!

— Eu sunt norocoasă că-l am pe Cuthbert, spuse Twiggy, lovind aerul din spatele ei. Mi-e de mare ajutor. Îmi expediază toate foile. Îi spun unde trebuie lăsate, iar el le duce. Par simple frunze care plutesc prin aer duse de vânt. E isteţ, nu?

— Da, încuviinţă Joe, dorindu-şi să-i poată trimite şi el o frunză mamei sale, ca să-i spună să nu fie îngrijorată şi că va sosi curând acasă.

Îşi dădea seama că, peste câteva ore, avea să fie în mare bucluc când va ajunge acasă la mama sa. Se întreba cum o să-i explice tot ce i se întâmplase.

— Mulţumesc pentru ceai, îi spuse Joe lui Winifred, dar cred ca acum ar fi mai bine să plec.

— Vin şi eu, spuse entuziastă Twiggy în timp ce un vraf de frunze se ridicară de pe biroul ei şi zburară pe fereastra deschisă.

— Alea sunt pentru Orpington, zise Twiggy. Pa, Cuthbert!

*

Valiza lui Joe era uşoara ca un fulg. Winifred făcuse o vrajă, aşa că acum plutea imaterială în urma lui. Un strat subţire de zăpadă se aşternuse, iar Joe aluneca întruna pe aleea pietruită din parcul Becket, pe unde o luaseră ca să scurteze drumul.

— Tot nu înţeleg de ce nu putem zbura pe mătură, bombăni Twiggy în timp ce înainta anevoie, cu bărbia într-un fular roşu de lână, pe care Patsy i-l înfăşurase în jurul gâtului. E destul de întuneric. Nimeni nu ar fi…

— Twiggy, ai puţin bun-simţ! Ar fi fost mult prea periculos să-l urcăm pe Joe pe o mătură.

— A mai mers pe una, observă Twiggy.

— Un fel de… adăugă Joe încetişor.

— Nu fi obraznic!

Winifred ajustă cureaua genţii de pe umăr. Ceva zornăi în ea, iar femeia lăsă capul în jos şi mări pasul. Ajunse în dreptul unei porţi din fier forjat, se opri şi se uită înapoi.

— Voi doi, grăbiţi-vă, le zise ea printre dinţi, înainte de a ieşi din parcul Becket şi a o lua la dreapta.

Nu era aproape nimeni pe stradă, doar câţiva oameni care făceau cumpărături de Crăciun continuau să-şi lipească nasurile de vitrinele magazinelor cu mâinile pline de sacoşe şi pachete. Cei mai mulţi comercianţi închideau

luminile şi încuiau magazinele. Joe auzea voci slabe care cântau colinde undeva în depărtare.

— Mai sunt doar câteva zile până la Crăciun, zise Joe.

— Noi nu-l sărbătorim, spuse Twiggy, dar mâine este Yule. O să mergem pe Muntele Sfintei Agnes să aprindem un foc.

— Dacă suntem invitate, o atenţionă Winifred. Joe, acum trebuie să fim în apropiere de aleea Cloister.

— Da, cred că e puţin mai jos de străduţa asta, dincolo de pasaj.

Peste câteva minute, ajunseră în colţul aleii Cloister şi Joe văzu lumina albastră a girofarului unei maşini de poliţie staţionate în faţa casei mamei sale.

— La revedere, le spuse el, când Winifred îi atinse uşor valiza cu bagheta şi împrăştie vraja.

Joe îşi simţi braţul tras în jos, în timp ce bagajul său devenea greu, din nou.

— Stai un pic! îi zise Winifred, deschizându-şi geanta.

Scoase două borcane de sticlă şi o pâlnie ciudată. Unul din borcane conţinea un vârtej pâclos de culoare turcoaz, celălalt era gol.

— Nu, o rugă Twiggy. Winifred, nu face asta!

— Dă-te din calea mea, Twigs. N-am de ales.

Winifred îl apucă pe Joe de umăr şi îl trase într-un loc întunecos. Cu cealaltă mână, îi puse capătul mai îngust al pâlniei în ureche. Joe încercă să se elibereze, dar femeia îl ţinea bine.

— Ce faci? o întrebă înspăimântat.

— Nu-ţi fie frică, nu doare, îl spuse vrăjitoarea cea înaltă. Twiggy, adu borcanele, te rog. Acum!

— Chiar că-mi pare rău, Joe, zise Twiggy în timp ce deschidea capacul borcanului gol şi-l ţinea lângă pâlnie.

Winifred îndreptă bagheta spre urechea lui Joe, o învârti de două ori în aer şi murmură:

— Tic-tac.
Dezăvorăşte timpul.
Alungă amintirea

Șterge
orice urmă.
Nimic să nu rămână.

CAPITOLUL CINCI

O fată obositoare

Încă pe jumătate adormit, Joe întinse braţul şi dărâmă micul ceas deşteptător de pe noptieră. Acesta căzu cu un zgomot înfundat pe covorul gros, de culoare roz.

— Oh!

Joe se luă cu mâinile de cap şi deschise un ochi. Apoi îşi lăsa din nou capul pe perne, trăgându-şi plapuma până sub bărbie.

— Ce *faci* aici, Esme? întrebă Joe buimac.

O fetiţă într-o cămaşă de noapte galbena şi vaporoasa îi zâmbea la picioarele patului. Mâinile îi erau încleştate în jurul unei căni.

— Ţi-am adus nişte lapte, zise ea. Am vărsat puţin în timp ce urcam scările. Dacă aveam o pisica, l-ar fi lins, nu-i aşa, Joe? Doar că tata nu mă lasă să am şi eu una. Spune că pisicile lasă păr peste tot şi-l fac să strănute.

Suspină şi, târându-şi picioarele în papucii de casă vărgaţi, îi întinse cana lui Joe.

— Ăăă… mulţam, zise Joe luând o-nghiţitură.

Esme îşi înclină capul într-o parte.

— Îţi stă părul zburlit în sus. E aşa caraghios.

— Ei, de-abia m-am trezit, Ez.

Se uită la părul negru, strălucitor al surorii sale, tuns frumos până deasupra umerilor.

— Văd ca tu te-ai pieptănat deja.

— Nu, spuse ea, nu încă.

Joe se uită din nou la părul drept al surorii lui, la pielea ei proaspătă şi la ochii ei mari, cenuşii, care îl priveau fără să

clipească.

— Eşti aşa… tu eşti aşa de… *îngrijită,* zise el într-un târziu, iar Esme îi zâmbi radioasă.

— Trebuie să ajut la micul dejun, spuse ea Nu întârzia. Mama ne ia cu ea la cumpărături după aceea.

— Bine, zise Joe, făcându-i cu mâna când ea ajunse în pragul uşii.

„Ptiu, îşi zise el când o auzi pe Esme coborând scările, uitasem cât de ciudată e surioara mea!“ Simţea că nu prea e normal ca un copil de şapte ani să fie aşa de ordonat şi binecrescut. Era o fetiţă serioasa, mulţumită să se joace într-un colţişor cu păpuşile sau să se ghemuiască într-un fotoliu cu o carte de la bibliotecă în mână. Trecuseră ani de zile de când Joe o văzuse făcând ultima dată scandal şi i se părea o adevărată provocare s-o facă să râda.

Joe aruncă plapuma la o parte şi se aşeză pe marginea patului. Degetele de la picioare i se cufundară în covorul roz şi moale. Se aplecă, ridică ceasul deşteptător şi-l aşeză pe noptieră. Joe urmări mişcările leneşe ale secundarului, amintindu-şi întâmplările din ziua trecută.

„La început totul mersese ca uns“, se gândi Joe. Şoferul de taxi îl aşteptase în faţa porţii de la şcoală şi prinsese, conform planului, trenul spre Canterbury. Doar când trenul a oprit la Stubble End totul a început s-o ia razna.

Cum stătea el aşa, în dormitorul aflat în perfectă ordine, în care lumina zilei se filtra prin perdelele roz înflorate, nu-i venea să creadă că se speriase în ajun de o femeie cu un coş pentru pisici – ideea părea absurdă.

„Şi nu cred deloc că am văzut un şarpe în poşeta aia, îşi spuse Joe, mai convins ca niciodată că ochii îi jucaseră o festă. Era întuneric, se gândi el, şi n-am putut să văd bine stiloul. Era uşor de confundat.“

În timp ce-şi scotea bluza de pijama, Joe se încruntă. Nu-şi amintea prea bine cum de se pomenise lângă râu, la lumina lunii. Se vedea şezând pe valiză în gara Stubble End, încercând disperat să-şi imagineze cum avea să ajungă acasă, dar nu-şi amintea în niciun fel cum călătorise până la râu. Poate că luase hotărârea să meargă pe jos

până la Canterbury şi cărarea ce se întindea de-a lungul râului era cel mai scurt traseu. „Da, îşi spuse Joe. Asta trebuie să fi fost.“

Îşi aminti că, după câteva minute de mers, pusese ochii pe o barcă cu vâsle priponită într-un mic debarcader. Sărise în ea fără să ezite. Îşi aminti cum potrivise ramele şi cum vâslise o perioadă lungă de timp pe râu în jos. Fusese surprinzător de bun.

Joe îşi privi palmele şi constată cu uimire că nu avea nici urmă de bătătură, în ciuda faptului că trăsese la rame mai bine de două ore. Ridică din umeri, se duse la valiză şi scotoci după ceva de îmbrăcat. Uniforma sa era atârnată pe spătarul unui scaun şi el rânji, bucuros că nu va mai fi nevoit să poarte, timp de două săptămâni, hainele acelea mohorâte. Joe alese o pereche de blugi şi tricoul său preferat.

Spera că în dimineaţa aceasta mamă-sa va fi mai puţin supărată pe el. Noaptea trecută, ajunsese pe aleea Cloister, la numărul doi, şi găsise doi poliţişti fără simţul umorului în holul de la intrare. Când îl zărise, mamă-sa scăpase pe covor ceaşca de cafea. Nimeni nu păruse să-l creadă când le explicase că vâslise de la Stubble End la Canterbury, mai ales că nu fusese în stare să le spună unde lăsase barca. Poliţiştii îi ţinuseră o lecţie, iar mami îi vorbise rece, cu o voce tremurătoare. Tatăl vitreg al lui Joe, Gordon, fusese singurul care păruse mulţumit să-l vadă, iar Joe aproape că-l simpatizase pentru o clipă. Apoi Gordon stricase totul ciufulindu-i părul într-un fel de-a dreptul enervant.

Joe dădu la o parte perdelele roz înflorate, dorindu-şi ca mama sa să-şi fi respectat promisiunea de a redecora camera de oaspeţi.

„Orice culoare, în afara de *roz,* ar fi fost mai bună“, îşi zise Joe îmbufnat.

Căscă. Ziua de ieri fusese extrem de obositoare, nemaipunând la socoteală şi acele bătăi slabe în fereastră, care-l treziseră în miez de noapte. Când trăsese perdelele şi se uitase la grădina acoperită de zăpadă şi cufundată în întuneric, văzuse pe cineva stând sub geamul său şi

aruncând cu pietre.

La început, se mirase. Fusese tentat să-i scoale pe mama sa şi pe Gordon, dar nu dorise să mai provoace şi alte probleme, aşa că închise fereastra după ce îi spusese persoanei să plece. Tot atunci îşi dădu seama că persoana respectivă era o fată. Chiar când trântise fereastra, i se păru că ea îl strigase pe nume – dar ar fi fost imposibil. Toţi prietenii săi se aflau în Londra, la kilometri distanţă. În Canterbury, singura fată pe care o cunoştea era sora lui, Esme. În loc să coboare să vadă ce voia, Joe se strecurase din nou în pat şi adormise.

— Joe! Micul dejun e gata! îl strigă Gordon.

Joe se uită pe geam, în grădină. Părea mai mică şi mult mai banală în lumina zilei. Pajiştea şi acoperişul şopronului din grădină erau ascunse de un strat neted de zăpadă. Nu erau urme de paşi pe aleea din grădină şi nici sub fereastra camerei sale. Poate că fata nici nu fusese acolo.

„Probabil am visat-o“, îşi zise Joe.

*

Gordon era aplecat deasupra unei tigăi şi întorcea nişte cârnăciori cu o spatulă. Şorţul său în dungi albastru cu alb era imaculat, ca de altfel toată bucătăria. De fapt, oriunde se uita Joe robinetele sclipeau, vasele străluceau, iar şervetele erau frumos împăturite. Esme stătea la o masă de pin, pe un taburet, cu spatele la Joe. Citea.

— Atenţie, zise Gordon, când Esme îşi sprijini cartea prea grea de o furculiţă.

Furculiţa alunecă de pe masă. Gordon îşi abandonă pentru o clipă tigaia, ridică furculiţa şi o aşeză la loc. Îşi mângâia mustaţa roşcovană şi se întindea să aranjeze mai bine furculiţa, când îl observă pe Joe stând în pragul uşii.

— Bună, marinarule! zise el, zâmbindu-i larg.

— Era doar o barcă cu vâsle, Gordon.

Joe se cocoţă pe un taburet înalt şi îşi turnă nişte suc de portocale.

— Da, da, ştiu. Mare noroc… adică s-o găseşti legată pe

malul râuleţului, cu vâsle şi totul în regulă. Totuşi, a fost foarte periculos, Joe. Dacă barca s-ar fi răsturnat…

— Ştiu, i-o tăie Joe sec.

— Şi cum ai reuşit să vezi tot drumul prin întuneric. Nu-mi pot închipui…

— Luna lumina destul de bine.

— Era totuşi destul de înnorat, observă tatăl său vitreg, ca să nu mai pomenesc de ninsoare. Nu cred că ţi-a fost uşor.

— Eşti la fel de rău ca poliţiştii ăia, zise Joe, trântindu-și paharul pe masă. De ce nu vrea să mă creadă nimeni? Uite, îmi pare cu adevărat rău că v-aţi făcut atâtea griji, dar acum sunt aici, aşa că de ce n-o lăsăm baltă?

— Ai dreptate. Gordon tuşi şi întoarse meticulos cârnăciorii.

— Ce citeşti, Ez? întrebă Joe, dornic să schimbe vorba.

Esme îşi scoase nasul din carte.

— Se numeşte *Porumbei în pericol,* îl informă ea, şi tocmai am ajuns la un pasaj foarte palpitant.

— O, zise Joe. Scuză-mă.

— Ai vrea un ochi lângă cârnăciorul vegetarian, Joe? întrebă Gordon vesel.

— Ăăă… nu, mulţumesc. Aş prefera nişte fulgi de porumb, daca se poate.

— Sigur, zise tatăl său vitreg. Nu, nu e absolut nicio problema.

Joe vedea clar că Gordon era dezamăgit, dar lui nu prea-i era foame. Se dusese la culcare cu un gust ciudat în gură şi, în dimineaţa asta, când îşi scosese limba în oglinda din baie, aceasta era verde.

— Bună dimineaţa la toata lumea!

Mama lui Joe năvăli în încăpere, cu părul ei de culoarea mierii prins într-o coadă de cal. Îşi răsucise cu îndemânare o panglica în jurul lui. Când se aplecă s-o sărute pe Esme pe creştet, pandantivul ei masiv, cu ametist, se bălăngăni şi o zgârie pe fiica ei pe ceafă.

— Au, mami, mă doare, zise Esme.

— Iartă-mă, iubito, spuse Merle, atingând-o blând cu

degetul pe nas. De câteva zile stai tot cu nasul în cărţi, ceea ce cred ca nu e rău, dar ştii ce părere am despre cititul la masă.

— Mda.

Esme strecură o bucăţică de hârtie între pagini şi închise cartea.

— Te rog, pot sa primesc un cârnăcior şi jumătate, tati?

— Cum te simţi în dimineaţa asta, Joe? ciripi Merle cu o voce exagerat de prietenoasă.

Îl îmbrăţişă tare, iar Joe gemu.

— Mi-ai tras ieri o sperietură! Auzi, să cobori în altă staţie! Cred ca trebuie să vă luam telefoane mobile de Crăciun, copii. Eu una ştiu că n-aş mai putea trăi fără al meu.

— Nu, mulţumesc, protestă Esme, tăind un cârnăcior în bucăţele.

— Eu, mai degrabă, aş vrea nişte adidaşi noi.

— Vezi, Gordon! zise Merle cu asprime.

Ridică din sprâncene şi îl ameninţă cu degetul pe soţul ei.

— Ţi-am zis eu că se întâmplă ceva. Nick nu-şi poate permite să-i cumpere o pereche de pantofi fiului său.

Îşi puse apoi o mâna pe umărul lui Joe.

— Tatăl tău are probleme cu plata facturilor? Asta e? A rămas iar fără slujbă...?

— Nu, mami! zise Joe. Nimic de genul ăsta. Fac alergări pe teren accidentat. Profesorul meu consideră ca aş putea fi bun la asta. Am stricat o mulţime de adidaşi, asta-i tot.

— Aşa deci, o să avem un atlet în familie, exclamă Gordon, desfăcând o cutie cu cereale.

Joe zâmbi.

— Bravo ţie, Joe. Presupun că şi *eu* ar trebui sa fac nişte exerciţii ca să mă menţin în formă – dar n-am fost niciodată ceea ce s-ar putea numi genul sportiv. Bâjbâitul cu detectorul meu de metale îmi consumă destulă energie.

— Tata a găsit o *comoară* săptămâna trecută, spuse Esme cu o voce pătrunsă de veneraţie.

Gordon se înroşi.

— Doar o piesă foarte mică. O să ţi-o arăt după micul

dejun, Joe, vrei?

Gordon puse o farfurie în faţa lui Joe.

— N-avem fulgi de porumb. Ce zici de nişte musli?

Joe oftă şi răscoli cu lingura ovăzul şi fructele uscate.

— A sunat tati? întrebă el. A ajuns cu bine în Scoţia? Cum se simte mătuşa Adelaide?

— E încă suferindă, zise Gordon. Tatăl tău a telefonat noaptea trecută în timp ce dormeai. Stă la un mic hotel din Tillygrundle, The Wooly Thistle, la câţiva kilometri de Aberdeen. Zicea că ninge înfiorător.

— Poţi să-l suni diseară, adăugă repede Merle. Acum mănâncă-ţi micul dejun. Dacă nu ajungem la brutărie până la nouă fix, o să se vândă toţi renii din turtă dulce.

*

Se aflau de un sfert de oră într-un magazin ce se numea Amuleta şi Joe se plictisea de moarte. Clinchetul ciudat al muzicii care se auzea de la casetofonul din spatele casei de marcat îl călca pe nervi. Joe strănută. Într-o încăpere mică din spate ardea o esenţă ce umplea aerul de miros de santal. Se rezemă de un raft plin de cărţi despre chakre, aure şi levitări yogine şi începu s-o caute din priviri pe Esme. Era un magazin mic, ticsit cu cărţi, postere, lumânări, podoabe şi îmbrăcăminte, aşa că lui Joe i-au trebuit doar cinci secunde ca să răstoarne ceva.

— Ăăă… scuzaţi, zise el, ridicând nişte veste din lână de lamă, care căzuseră de pe umeraşele lor.

Femeia din spatele casei de marcat dădu din cap şi continuă să-şi picteze unghiile cu ojă albastră.

— Esme! şuieră el. Unde eşti?

— Aici, răspunse fetiţa, făcându-şi apariţia dintr-un interval cu cămăşi vopsite manual. A terminat mama de probat hainele?

— Nu, zise Joe suspinând. Spune că cea portocalie nu o prinde, iar cea roşie e prea strâmtă. Ce-ai făcut până acum?

— Am terminat *Porumbei în pericol.* Finalul a fost o

porcărie.

— Aha!

Esme tuşi.

— Joe, ce miroase aşa ciudat? Mi-e rău de la miros.

— E o esenţă, Ez. Ce să zic… de ce nu ieşim un pic afară să luăm aer.

Joe tocmai voia să se aşeze lângă Esme pe treptele de la intrarea în Amuleta, când o văzu iarăşi pe fată. Stătea sub o arcadă, cu o geantă atârnată pe umăr, uitându-se fix la el. O văzuse şi mai devreme, sprijinită de tocul uşii de la brutărie, iar el crezuse că aştepta pe cineva. Atunci lui Joe nu i se păruse că ea ar putea să-l aştepte pe *el.* Se vânturase şi prin magazinul de încălţăminte în timp ce el probase câteva perechi de pantofi sport, iar acum, era aici, urmărindu-l de peste drum de piaţa pavată cu piatră. Joe era convins că fusese urmărit.

„Trebuie să fie fata de noaptea trecută, îşi spuse el în barbă. Dar oare ce vrea de la *mine?*"

— Ei, copii, hai să plecăm, zise Merle şi îl bătu uşor pe umăr pe Joe şi făcu un gest cu mâna spre o sacoşă mare cu loggo-ul Amuletei.

— Până la urmă, am ales-o pe cea violetă cu paiete. Îmi vine de minune. Bine, unde mai mergem? Ştiu eu un butic, ceva de vis…

— Nu încă un magazin de haine! se rugă Joe.

Esme îi arătă cartea de la bibliotecă.

— Am terminat-o, zise ea, zâmbind plină de speranţă.

— O, e-n regulă, spuse Merle, dar să nu stai toată ziua ca să alegi alta.

CAPITOLUL ŞASE

Borcane în bibliotecă

Fata îl încolţi pe Joe în raionul cărţilor de sport. Tocmai răsfoia un exemplar din *Alergând spre linia de sosire: Memoriile lui Torpedo Travis,* când o umbră căzu pe fotografia lui Torpedo câştigând maratonul de la Didcot în 1959. Joe ridică privirea şi se trezi faţă-n faţa cu fata cea misterioasa care se ţinuse după coada lui.

Joe închise cartea cu zgomot

— Tu ai fost azi-noapte la mine în gradină şi m-ai urmărit apoi toată dimineaţa. De ce?

Joe îşi puse mâinile pe piept şi se uită fix în ochii ei.

— Eşti supărat, spuse calm fata. Te înţeleg întru totul. Nici măcar nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu! zise Joe, holbându-se la faţa pistruiată a fetei şi la paltonul ei negru jerpelit.

Fata se strâmbă, saltă de pe umăr geanta grea şi o lăsă pe parchet.

— Nu sunt vreo smintită, să ştii. Trebuie doar să mă crezi.

— Uite ce e, spune-mi ce doreşti? zise Joe sec. Nu umbli după reni din turtă dulce, nu? Pentru că, dacă-i aşa, poţi să-i iei cu dragă inimă. Numai *lasă-mă-n pace!*

O bibliotecară scoase capul de după un colţ şi îşi duse un deget la buze.

— Şşt, copii! Fără ţipete!

Apoi dispăru şi reapăru o clipă mai târziu, împingând un cărucior de lemn cu o roată care scârţâia. Luă o carte din căruţ şi o aşeză la loc pe un raft din apropierea capului lui Joe.

— O, asta mai lipsea! zise fata exasperată. Vino, trebuie să ne ducem în altă parte.

— Nu prea cred, îi zise Joe.

— Te rog, Joe.

— Cum de ştii cum mă cheamă?

— Păi…

— Pot să vă ajut? întrebă bibliotecara.

Îşi scarpină gâtul cu un gest de nervozitate.

— Numele meu e Lydia. Sunt bibliotecară-şefă aici. Căutaţi o carte anume?

— Nu… ba da, zise Joe. Păi, răsfoiam doar…

— Atunci vă sugerez să o luaţi binişor spre secţia de copii. O să găsiţi acolo o mulţime de cărţi pe gustul vostru.

— Corect. Mulţumim, aşa o să facem, zise fata, trăgându-l pe Joe de gluga de la geacă.

Îşi ridică geanta.

— Hai, Joe.

— E-n regulă, zise fata, când ajunseră într-un colţ întunecos de lângă rafturile pentru copii. E timpul să dăm cărţile pe faţă. Ne cunoaştem. Pe mine mă cheamă Twiggy. Ne-am întâlnit aseară, numai că tu nu-ţi aminteşti din cauză ca Winifred ţi-a schimbat amintirile. Ţi le-a smuls folosind un Fundibule…

— Un ce? o întreba Joe, îndepărtându-se de ea. Trebuie să fii nebună.

Twiggy desfăcu fermoarul genţii şi scoase un borcan din ea. Un nor de culoarea caiselor plutea în el.

— Uite. Aici sunt. Aici sunt amintirile tale.

— Ai nevoie de ajutor, îi zise Joe, încercând să rămână serios.

— Joe, cine ţi-a desenat şarpele pe valiză?

— Ce?

— L-am văzut când mergeam aseară spre casa ta. O viperă încolăcită pe colţul de sus. Nu cred ca Winifred şi celelalte l-au putut vedea, pentru că te-ar fi întrebat. Bănuiesc că eşti implicat în ceva. Trebuie să ştiu cum a ajuns şarpele acolo.

— Nu e niciun şarpe pe valiza mea, zise Joe încet.

— E desenat cu cerneală vrăjita... vreau să spun, cu cerneală invizibilă. Ai cunoscut pe cineva în gară... sau în tren?

Joe se făcu alb ca varul.

— *A fost* o femeie, zise el cutremurat. Eu... eu cred ca avea un *şarpe* în geanta.

— Pe bune? spuse Twiggy agitată.

— Mmm, murmură Joe, dându-şi seama că acea creatura nu fusese o închipuire a minţii sale.

Se gândi din nou la scena din tren. Când şarpele ieşise din poşetă, Joe rămăsese încremenit de scânteierea ochilor lui verzi, dar când se îndepărtase de el, observase şi altceva în legătură cu şarpele. Avea pe cap un semn închis la culoare, în formă de V.

— V de la viperă, zise Joe liniştit

*

Era destul de complicat, dar până la urmă o scoaseră la capăt. Joe îşi potrivi Fundibule în ureche, în timp ce Twiggy strângea borcanul într-o mână, iar în cealaltă ţinea o baghetă. Pe genunchi avea un exemplar broşat, gros din *Cartea lui Mabel.*

— Corect, aici am ajuns... pagina două sute treizeci şi şase. Mai întâi o să-ţi scot amintirile false, iar apoi o sa ţi le redau pe cele adevărate. Urează-mi noroc, n-am mai făcut asta niciodată.

— Acum îmi spui? zise Joe.

— Nu-ţi face griji, farmecele sunt garantate. Sunt din *Cartea lui Mabel,* răspunse Twiggy, răsucindu-şi bagheta.

— Aşteaptă! zise Joe.

Auzise un scârţâit îndreptându-se spre ei. Dar era prea târziu. Twiggy începuse deja să spună vraja.

— Am terminat! îl anunţă Twiggy, scoţându-i Fundibule din ureche şi aşezând borcanul gol pe podea.

Susurul din capul lui Joe deveni din ce în ce mai slab până se opri de tot Se ţinu de umărul lui Twiggy ca să-şi menţină echilibrul.

— Mă simt cam ameţit, îi zise el. Rafturile de cărţi se vălureau înaintea ochilor săi.

— Mă aştept să-ţi treacă, zise Twiggy. Deci… merge?

— Da, Barbara. Îmi amintesc totul.

— *Ce?*

Twiggy îşi scăpa bagheta, care căzu zăngănind pe podea.

— *Cum* mi-ai spus?

— Barbara, repetă Joe.

Apoi buzele începură să i se mişte involuntar.

Twiggy miji ochii şi îl plesni peste braţ.

— Bestie ce eşti! zise ea, zâmbind.

— Ei bine, Twiggy… a fost destul de impresionant, spuse Joe, ridicând un borcan cu o pâclă violetă ce plutea în interiorul lui. Deci asta e memoria mea, nu?

— Nu, hm… aia a scăpat, zise Twiggy aruncând o privire vinovată spre tavan.

Joe îi urmări privirea şi văzu o dâră de fum turcoaz plutind pe lângă bec. Twiggy îşi săltă geanta pe umăr, îşi suflecă mânecile şi îi luă borcanul lui Joe.

— Asta mi-a mai rămas… noroc că am adus încă o memorie cu mine pentru că va trebui s-o folosesc.

— Roata care scârţâia! zise Joe, amintindu-şi zgomotul pe care-l auzise când Twiggy începuse vraja.

— Aşa e. Bibliotecara aia bătrână şi băgăreaţă a văzut totul.

— Uite-o! zise Joe, lipindu-şi un ochi de gaura cheii unei uşi pe care scria „Personal“.

O văzu pe Lydia trântită-ntr-un fotoliu. Îşi făcea vânt cu o foaie din programul de Crăciun al bibliotecii. Joe auzi un şuierat şi îşi mişcă puţin capul.

— Fierbe apa din ibric, zise el.

— Pot sa vad şi eu? Twiggy încercă să-l dea la o parte pe Joe.

— Acum dă pe gât cana cu ceai, mai zise Joe. Uaa… nici măcar nu s-a deranjat să scoată pliculeţul. Aproape l-a înghiţit.

Joe o văzu pe Lydia ştergându-şi faţa cu un şervet de bucătărie. Părul ei, prins într-un coc, începea să se desfacă,

şi avea pete de ceai pe bluza crem cu volane.

— Bine, e rândul tău, zise Joe şi se dădu într-o parte, ca să se poată uita şi Twiggy pe gaura cheii.

Se îndreptă şi o acoperi pe Twiggy, pentru a o feri de orice persoane curioase care s-ar fi putut întreba ce pun la cale. Nu avea de ce să-şi facă griji, pentru ca nimeni din bibliotecă nu le acorda vreo atenţie. Bibliotecarul de la biroul din faţă prindea nişte vâsc într-un cui deasupra capului său, iar o altă bibliotecară stătea pe o scăriţă de lemn în sectorul copiilor ca să-i dea lui Esme o carte de pe raftul de sus, pe care aceasta i-o arăta cu degetul. Merle stătea pe un scaun de lângă fereastră. Cască şi se uită la ceas.

— Ooo… şopti Twiggy. Lydia şi-a scos poşeta. Zornăie nişte monede în mână. Acum se ridică în picioare şi… Repede, Joe. Mişcă-te! O să deschidă uşa.

— Nu putem s-o înhăţăm când iese pe uşă? întrebă Joe, în timp ce se ghemuiau după un căruţ.

— Nu… e prea riscant, zise Twiggy. Ar putea să ţipe sau ceva de genul ăsta. Va trebui să aşteptăm momentul potrivit.

Lydia deschise uşa temătoare şi se repezi spre biroul din faţă. Bibliotecarul de acolo terminase de aranjat vâscul şi se învârtea cu scaunul.

— Barry, o auzi Joe spunând. O şterg o clipă.

— Nu poate ieşi afară, zise Joe. Nu şi-a luat paltonul pe ea.

— Ar putea fi şansa noastră.

Trecură pe lângă Barry, care nu se mai învârtea şi arăta de parcă i se făcuse rău. Joe se opri în dreptul unei uşi cu geam.

— E la mijlocul coridorului, zise el uitându-se prin geam. Acolo e un telefon public. Cred că vrea să sune pe cineva.

— Atenţie, zise Twiggy, când el crăpă puţin uşa. Trebuie să ne furişăm până la ea. Tu ţine Fundibule şi borcanul gol, iar eu o să mă ocup de rest.

Pantofii cu toc înalt ai Lydiei ţăcăneau de-a lungul coridorului gol, dar Joe şi Twiggy o urmară în vârful

picioarelor. Lydia ridică receptorul şi introduse o monedă. Joe observă că-i tremura mâna. Se întoarse cu spatele şi formă un număr.

— Bună, zise ea. Eu sunt. Ascultă... Tocmai am fost martoră la ceva foarte... Te rog, nu mă întrerupe, dragă. Cred că e cineva pe urmele mele. Nu, nu exagerez...

— Acum! zise Twiggy.

Îi smulse receptorul din mână Lydiei, şi îl trânti în furcă, în timp ce Joe îi punea bibliotecarei Fundibule în ureche. Înainte ca Lydia să-şi dea seama ce se întâmplă, Joe ridică borcanul gol, iar Twiggy îşi îndreptă bagheta spre ea şi, aruncând o privire spre *Cartea lui Mabel,* începu să rostească vraja:

Tic-tac.
Timpul dezăvorăşte.
Amintirile alungă.
Şterge orice urmă.
Nimic să nu rămână.

Un firicel de fum rozaliu se prelinse din urechea Lydiei şi intră în borcan.

— Bine, zise Twiggy. A mai rămas un pic de memorie acolo. Cu un strop de noroc, Ulfric nu va observa că am împrumutat puţintel...

— Ai luat borcanul ăla fără să ceri voie...?

— A trebuit, răspunse Twiggy. Nu mi l-ar fi dat nici dacă l-aş fi rugat de-o mie de ori. El crede că sunt prea tânără pentru a face vrăji adevărate. Toţi cei de la Urzica-Moartă cred asta.

Fata începu să înghesuie lucrurile la loc în geantă.

— Am terminat, hai să plecăm.

— Ce memorie i-ai dat? o întrebă Joe în timp ce alergau pe coridor. În spatele lor, Lydia începuse să clipească şi să se lovească cu palmele-n cap.

— Habar n-am! zise Twiggy zâmbind.

Joe împinse uşa ce dădea în sala principala a bibliotecii şi le văzu pe Esme şi pe mama sa stând în picioare la birou.

Esme strângea o carte la piept. În timp ce bibliotecarul Barry ştampila cartea lui Esme, Joe auzi sunând telefonul din hol.

Aruncă o privire înapoi. Prin geamul de la uşă, o văzu pe Lydia răspunzând la telefon, dar nu se gândi că ar fi ceva rău în asta.

*

Ninsoarea se oprise şi o singura frunză se răsucea în aer pe deasupra capetelor grăbite ale celor care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun pe strada principală. Joe urmări cum frunza se îndreaptă cu iuţeală şi se opreşte pe umărul lui Twiggy. Simţi o adiere rece şuierându-i pe lângă faţă.

— Pa, Cuthbert! spuse Twiggy, ţinând frunza în mână şi studiind-o cu atenţie. Ce pacoste! E un mesaj de la Patsy. Trebuie să plec.

— Ce zice? o întrebă Joe, holbându-se la frunza pe care nu se vedea nimic. Stai un pic… am crezut că ai rămas fără cerneală vrăjită.

— Winifred a reuşit să mai recupereze câteva picături înainte să intre de tot în scândurile din podea, îi explică ea. Mesajul spune: „Mişcă-te înapoi. Patsy.“ O, dar mai e şi un P.S. – dar se vede foarte prost.

Twiggy strânse din ochi să vadă mai bine.

— „Nu… Yule… foc… pentru tine…“ La naiba! Ce răutate!

— N-au de gând sa te lase să mergi la sărbătoarea voastră de Yule?

— Aşa se pare, zise Twiggy tristă. Cred ca mi-am făcut-o cu mâna mea. I-am promis lui Patsy ca o s-o ajut la prepararea poţiunii noi pe care a inventat-o şi am lăsat-o baltă azi-dimineaţă ca să vin să te găsesc pe tine. Pun pariu că e neagră de furie.

— Îmi pare rău, zise Joe.

— N-are nimic. De fapt…

Twiggy îl apucă pe Joe de mânecă şi-l trase în dreptul uşii unui magazin.

— E perfect. Vor pleca spre Muntele Sfintei Agnes cu vreo

două ore înainte de miezul nopţii. Odată plecaţi, o să încalec pe mătura mea şi o să vin la tine. Atunci o să mai pot arunca o privire la şarpele de pe valiza ta.

— Ne-am înţeles, zise Joe, luminându-se.

Se gândise că şederea sa la Canterbury avea să fie anostă şi plictisitoare, dar, după cum stăteau lucrurile, nici că putuse să se înşele mai tare.

— Nu uita să laşi fereastra deschisă, îi strigă Twiggy, în timp ce se strecura pe sub braţul cuiva şi dispărea în mulţime.

— Joe! Joe! strigă mama lui.

Stătea în picioare pe nişte trepte, lângă statuia unui bărbat solid îmbrăcat în robă şi cu o perucă cârlionţată. Avea la ureche telefonul mobil. Îi făcu semn cu mâna lui Joe şi bâigui ceva în telefon. Băiatul îşi făcu loc prin mulţime, şi reuşi cu greu să ajungă la mama sa. Esme şedea pe piedestal şi citea din cartea cea nouă împrumutată de la bibliotecă.

— Credeam că eşti în spatele nostru, îi zise Merle, strecurându-şi telefonul în poşetă. Eşti aşa un pierde-vară, Joe. Dar ce s-a întâmplat cu micuţa ta prietenă?

— Twiggy? A trebuit să plece.

— Ce păcat, zise mama lui, stăpânindu-şi un căscat. Oricum, a intervenit o mică schimbare în programul nostru. Tocmai m-a sunat prietena mea, Brenda, de la primărie. A organizat o vânzare de produse în scop caritabil şi s-au ivit nişte probleme. Doi dihori se bat pentru o bătrână doamnă împăiată – vreau să zic, două doamne bătrâne se bat pentru un dihor împăiat. Brenda zice că treaba se complică. Au început să se bată cu poşetele. Prietena mea e la capătul răbdării. I-am spus că o să mă duc până acolo s-o ajut cumva înainte ca evenimentul să se transforme într-o harmalaie în toată regula.

Merle se îmbujorase de nerăbdare.

— Mi-e foame, zise Esme.

Stomacul lui Joe chiorăi şi el în semn de aprobare.

— Uite, vă zic eu cum facem, spuse Merle cu vocea precipitată şi un zâmbet forţat. De ce nu mergeţi să

mâncaţi ceva şi, de îndată ce reuşesc să restabilesc calmul la locul cu pricina, mă întorc să vă iau. Bine?

Se scotoci în buzunarul jachetei sale argintii matlasate şi puse câteva monede în palma lui Joe.

— Trebuie să zbor acum, îngeraşii mei.

Le trimise două bezele şi o luă la goană pe scări.

— Hai, Esme, zise Joe, prinzând mâna înmănuşată a surorii lui.

Băgă banii din cealaltă mână în buzunar, şi luă sacoşele pe care Merle le lăsase rezemate de statuie.

— De ce se grăbeşte mereu mama să dispară? zise Esme. Crezi că se plictiseşte cu noi?

Joe ridică din umeri şi îşi făcu drum cu greu prin puhoiul de cumpărători.

Clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet prietenos când intrară în Crumbly Sponge[6]. În încăpere era cald. Joe îşi desfăcu fularul, în timp ce Esme încerca să găsească o masă liberă. Localul era aglomerat şi se auzea o zumzăială continuă, întreruptă doar de zăngănituri, sorbituri şi plescăituri.

— Uite-acolo! anunţă Esme, păşind pe scândurile podelei cu cizmele ei galbene de cauciuc.

Îl conduse pe Joe printre câteva măsuţe rotunde, trecură prin faţa unui şemineu, şi apoi pe lângă un filodendron, care arăta de parcă voia să iasă din ghiveci. Sub plantă se afla o masă de două persoane, acoperită cu o faţă de masă albă, din dantelă, şi cu două şervete roşii.

— Bine ochit, Ez, îi zise Joe. Se aşeză şi-i întinse meniul surorii sale. În câteva secunde, apăru şi chelneriţa.

— Aş vrea un milkshake de pepene, cu fulgi de ciocolată şi o prăjitură cu caramel, vă rog, zise Esme, desfăcându-şi nasturii hăinuţei din molton.

Joe comandă o Coca-Cola şi un sandviş cu şuncă. În timp ce aşteptau să le sosească mâncarea, Joe auzi scârţâitul picioarelor unui scaun, iar frunzele filodendronului fremătară când cineva se aşeză la masa de alături. Joe dădu la o parte câteva frunze, ca să-i poată vedea pe

[6] În traducere aproximativă – Biscuitul Sfărâmicios (n. tr.).

nou-veniţi.

Trase adânc aer în piept când văzu o mână cu unghii vopsite în roşu-aprins, lăsând pe podea un coş de răchita pentru pisici.

— E femeia fermecătoare din tren, şuieră el printre dinţi, trăgând cu ochiul printre frunzele plantei.

Zări nişte bucle castanii şi o mânecă din catifea neagră.

— O, super! O pisică! zise Esme, lăsând deoparte cartea de la bibliotecă.

— Nu, Ez! îi spuse Joe, amintindu-şi avertismentul femeii fermecătoare din tren. Nu te apropia de coş, s-ar putea ca pisicile alea să te zgârie.

Joe se apropie şi mai mult de filodendron, curios să afle despre ce vorbea femeia. Era atât de concentrat, încât de-abia observă când chelneriţa îi aduse comanda.

— Asta nu-i de ajuns!

Femeia fermecătoare părea furioasă pe cineva.

— Eu mi-am respectat partea mea de înţelegere, nu? Până acum trebuia să afli ceva util.

Joe nu înţelese nimic din răspunsul bâiguit al interlocutoarei.

— Beţişoarele Sorţii? se răsti femeia. N-am auzit niciodată de ele.

O cizmă neagră cu vârf ascuţit apăru lângă coşul pisicii.

— M-am săturat până peste cap de scuzele tale jalnice…

Lipindu-şi capul de frunzele plantei, Joe o auzi pe interlocutoarea din faţa femeii bălmăjind sfioasă ceva.

— Ce? mârâi femeia. Nu, nu mai poţi mânca încă o bucată de prăjitură.

Urmă un suspin de dezamăgire şi o bolboroseală nedesluşită.

— Îţi spun eu, pista s-a răcit. Sigur că i-am descusut, dar proştii n-au scăpat niciun cuvânt. Vor plăti pentru tăcerea lor. Trebuie să se fi descotorosit cumva de ea.

Tonul ameninţător al femeii îi zburli părul lui Joe. Era fericit că nu fusese văzut dintre frunzele plantei.

Joe auzi zăngănitul unei ceşti aşezate pe o farfurioară.

— E timpul să trecem la treaba, spuse femeia în şoaptă.

Începem diseară. Termină de băut. Plecăm.

Se auzi o mişcare în coşul pisicilor, iar Joe văzu două perechi de ochi galbeni ca lămâia uitându-se la el. Se aşează repede înapoi pe scaun, îşi băgă genunchii sub masă, îşi luă sandvişul, dar n-apucă să-l ducă la gură. Pe masă, se găseau o carte de la bibliotecă, un pahar gol cu un pai ros şi câteva firimituri pe o farfurie.

Scaunul era gol.

Sora sa, în vârstă de şapte ani, dispăruse.

CAPITOLUL ŞAPTE

Prima criză de nervi

Joe scotoci ceainăria. Întrerupse conversaţiile oamenilor şi se aplecă să se uite pe sub mesele lor. Se blestema că o neglijase pe sora sa. Probabil că ea se plictisise şi începuse să hălăduiască prin jur.

În timp ce îngenunchea pe o gogoaşa pe jumătate mâncată, un gând înspăimântător îi veni în minte. Dacă femeia cea fermecătoare era implicată în dispariţia lui Esme? Joe sări în picioare. Îşi roti ochii prin local, dar nici femeia, nici coşul ei nu erau de găsit.

— Esme! striga Joe, năpustindu-se afară din ceainărie şi făcând clopoţelul de la intrare să sune ca o alarmă. Esme! Unde eşti?

Joe se uită în toate direcţiile, încercând s-o zărească pe soră-sa în mulţimea agitată. Intrase în panică.

— Hei! se auzi o voce din local. Hei, băiete!

Joe se întoarse şi o văzu pe chelneriţa care-i servise, îşi scosese şorţul şi-l flutura în direcţia lui.

„O, nu! îşi zise Joe, cu inima cât un purice. Crede că am şters-o fără să plătesc.“

Alergă spre ea, ridicând din umeri pocăit, dar chelneriţa nu părea supărată.

— Am pierdut-o pe soră-mea… începu el, în timp ce ea-l însoţea pe uşa ceainăriei, conducându-l spre şemineu.

Acolo, picotind în spatele unei lăzi cu cărbuni, în poală cu o pisică tărcată şi grasă, se afla Esme.

— E al proprietarului, zise chelneriţa, aplecându-se şi mângâind motanul pe cap. Îl cheamă Dennis… şi se pare că

şi-a găsit o prietenă nouă.

*

Joe se băgă în pat. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept şi tremura. Cu toate că avea ciorapi de lână, trening şi pulover, îngheţa de frig. Perdelele se umflară, şi fulgi de zăpadă intrară pe geam. Pluteau încet spre podea înainte de-a se topi în covorul roz. Joe se uită la ceas. Era unsprezece şi trei minute.

Se ridică şi deschise larg fereastra. Stătea aplecat peste pervaz în noaptea întunecată şi fulgii de zăpada care cădeau în jur păreau gri precum cenuşa. Joe se gândi la tatăl său care era în Scoţia. La prognoza meteo de la ştiri se anunţase pentru noaptea aceasta viscol în regiunea Aberdeen. La ora ceaiului, Joe telefonase la motelul The Woolly Twistle din Tillygrundle. Vorbise cu o doamnă Allen, dar de-abia dacă înţelegea ce spunea. Se-auzea de parcă ar fi vorbit din fundul unui puţ. După câteva minute se auzi un bârâit şi legătura se întrerupse.

— Hai, Twiggy, vino odată! zise Joe, suflându-şi în pumni. Grăbeşte-te!

Ceasul deşteptător ticăia pe noptieră, iar ritmul său monoton începuse să-l adoarmă pe Joe. Capul îi căzuse într-o parte şi nu-şi mai putea ţine pleoapele deschise.

— Îî? Ce-a fost asta?

Auzi un fâşâit şi se duse la fereastra.

— Twiggy? întrebă el prudent.

— La o parte! strigă o voce din noapte şi Joe văzu o siluetă cenuşie îndreptându-se spre el.

Se ghemui sub pervaz. Ceva se lovi de zid şi se auzi o bufnitură. Apoi un urlet înfundat.

— Ai grijă, mătură! zise Twiggy furioasă. Suceşte-te! Suceşte-te! Aşa. Acum dă-te puţin înapoi şi mai încearcă o dată. Străduieşte-te să nu intri în zid de data asta.

Stând pe podea, Joe o privi pe Twiggy năpustindu-se pe fereastră, călare pe mătură. Cizmele sale zburară razant deasupra covorului şi ateriză destul de neîndemânatic,

răsturnând un coş de hârtii.

— Nu-i rău, zise ea, mângâind coada măturii. A fost cea mai bună aterizare a noastră de până acum.

Twiggy descălecă şi îşi rezemă mătura de un dulap.

— Bună, Joe, zise ea, scuturându-şi fulgii de zăpadă din păr. Iartă-mă, am întârziat un pic.

— O să trebuiască să vorbeşti mai încet, şopti Joe, şi aprinse veioza de pe noptieră. Nu vrem să trezim pe nimeni.

— Iartă-mă, spuse Twiggy.

Se uită prin cameră şi dădu aprobator din cap.

— Ai o cameră drăguţă, Joe. Foarte confortabilă.

— Crezi?

Joe închise fereastra.

— O, da! Ei bine, unde ţi-e valiza aia?

Joe îngenunche şi scoase de sub pat valiza sa maro jerpelită. Twiggy o studie nerăbdătoare şi o întoarse.

— Acolo, zise ea, arătând un colţ. Vezi?

— Nţ, zise Joe.

— Da, uitasem.

Twiggy băgă mâna în buzunarul pelerinei sale cu glugă şi îi întinse un săculeţ de catifea.

— O să ai nevoie de ăştia.

Joe desfăcu şnurul săculeţului, lăsând să-i alunece în palmă ochelarii fermecaţi. Şi-i puse pe nas şi un nor de culori nedefinite îi trecu prin faţa ochilor. După câteva secunde, reuşi să vadă din nou limpede. Twiggy bătu nerăbdătoare cu degetul în valiză şi privirea lui Joe se îndreptă spre locul indicat. Îşi trase sufletul şi se apropie.

— Nu-mi vine să cred, zise el.

Chiar în colţul valizei era un şarpe încolăcit, de mărimea unghiei de la degetul său mare, desenat cu cerneală aurie.

— E o viperă, fără doar şi poate, zise Twiggy, uitându-se la ea cu atenţie. Exact cum am bănuit. Joe, acum povesteşte-mi ceva despre femeia aia din tren… cea cu şarpele în poşetă.

— Ăă… părea destul de comună. În jur de cincizeci de ani sau cel puţin aşa cred. Avea părul cam ciudat. Era negru cu

o şuviţă cenuşie. Nu prea a vorbit. A petrecut cea mai mare parte a călătoriei dezlegând un rebus... numai că era în zadar.

— Ce vrei să spui? întrebă Twiggy.

— Pai... nu a putut să rezolve nicio definiţie. N-a completat nicio pătrăţică.

— Aha! exclamă Twiggy.

— Doar nu crezi...

— Folosea cumva un stilou?

Joe dădu din cap în semn de aprobare.

— Cerneală vrăjită! ziseră într-un glas.

*

— Eşti sigură că e o idee bună? o întrebă Joe, umflându-şi pernele şi îndesându-le sub plapumă.

— O, da! răspunse Twiggy. Ai putea sa apeşi un pic perna aia. Acum e bine... Arată de parca ai dormi în pat. Nu cred că mama sau tatăl tău vor bănui ceva dacă-şi vor vârî nasul pe uşă.

— Mama şi tatăl meu *vitreg,* o corectă Joe, şi nu asta am vrut să spun.

— Atunci ce?

Twiggy deschise geamul şi scoase mâna afară, ca să vadă dacă mai ninge.

— Eşti sigură că o să poţi controla mătura aia cu amândoi călare pe ea?

— O să-mi dau toată silinţa, zise ea. O fi ea luată la mâna a doua, dar este o măturică zdravănă. Şi binevoitoare, de asemenea.

Twiggy îşi coborî vocea şi şopti:

— Numai că nu e prea *rapidă.*

— Aş putea trece eu mâine pe la tine. Mi-ar lua doar vreo douăzeci de minute de mers pe jos...

— Nu, zise Twiggy ferm. Trebuie să mergem acum, când ceilalţi nu sunt acasă. Habar n-au că ţi-am dat înapoi memoria. Winifred s-ar înfuria dacă ar afla. Nu se vor întoarce de pe Muntele Sfintei Agnes până-n zori, aşa că

vom putea să răsfoim în voie un exemplar din *Cine-i vrăjitoare?!* şi să vedem dacă e trecută femeia asta.

— E ca un fel de *Who's Who?* întrebă Joe.

— Ăăă… da, aşa cred. Când te alături unui sabat, îţi trimiţi datele personale editoarei volumului *Cine-i vrăjitoare?!* şi ea te trece imediat în el. Există şi un scurt paragraf despre mine la pagina patru sute şapte.

Twiggy zâmbi timid şi se înroşi până-n vârful urechilor.

— Mă întreb cine-o fi femeia aia, zise Twiggy încălecând pe mătură. Nu m-aş mira dacă s-ar dovedi că este membră a Sabatului Viperei. Asta ar explica de ce avea un şarpe în poşetă – şi de ce a desenat o viperă pe valiza ta.

Twiggy mângâie coada maturii.

— Hai, suie-te, şi ţine-te bine!

Joe stinse lumina, îşi trase fermoarul de la geacă, se urcă pe mătură şi o prinse de mijloc pe Twiggy. Aruncă o privire la smocul de nuiele din spatele său.

— O vrăjitoare adevărată n-ar trebui să aibă o pisică în spatele ei? o întrebă el mucalit.

— O, nu pomeni de asta! zise Twiggy. Şi-aşa a fost destul de greu să le conving să-mi dea mătura asta. Ar fi trebuit să mă înveţe să fiu vrăjitoare, dar ele mă tratează ca pe o sclavă. Îmi petrec toată ziua scriind foiţe, lustruind cizme şi preparând la nesfârşit ceşti de ceai de urzică-moartă. Până acum, am luat doar trei lecţii de zbor. În regulă, mătură, sus, sus şi… pe-aici ţi-e drumul!

Înainte ca Joe să apuce să se răzgândească, mătura se ridică, se suci uşor spre stânga şi ţâşni înainte.

— Picioarele sus, coatele pe lângă corp, zise Twiggy în timp ce mătura îşi făcea drum prin fereastra cea mică.

Odată ieşiţi afara, mătura se lupta, smucindu-se să nu coboare pe pământ. Apoi Twiggy trase de coada măturii şi urlă cu voce panicată câteva cuvinte. Mătura tremură uşor, îşi mişcă mănunchiul de nuiele şi începu să urce.

Lăsară în urmă gradina lui Joe, zburară apoi razant pe deasupra unui acoperiş (evitând cu greu hornul) şi virară la dreapta. Joe privi în urmă. Printre fuiorii învârtejiţi de fulgi de nea de-abia dacă putea întrezări câteva luminiţe. La

porunca lui Twiggy mătura se lăsă mai jos, iar Joe observă că urmau linia felinarelor de pe marginea străzii. Vântul îl biciuia, iar fulgii îi ardeau obrajii, dar el abia dacă băga în seamă disconfortul. Un amestec straniu de teamă şi exaltare clocotea în el şi, când în sfârşit aterizară, nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Ai păţit ceva? întrebă Twiggy în timp ce deschidea uşa dărăpănată, de culoare violet, cu o atingere a baghetei. Cred ca ţi-a îngheţat faţa.

— N-am nimic! zise Joe. Ascultă, a fost fantastic! Parcă spuneai că mătura ta e înceată. A zburat cu vreo suta şi ceva de kilometri pe oră!

— Mă bucur ca ţi-a plăcut, zise Twiggy, dar să ştii că măturile mai noi pot să meargă *mult* mai repede decât asta.

*

— Vag, zise Twiggy, trecându-şi cu repeziciune degetele peste indexul de la sfârşitul tomului *Cine-i vrăjitoare. Foarte* vag, Vespertine, Violent… aah, aici… Sabatul Viperei. Sunt treisprezece articole sub el. N-ar trebui să ne ia prea mult ca s-o identificam pe misterioasa noastră pasionata de cuvinte încrucişate.

Twiggy îşi linse degetul arătător şi începu să răsfoiască volumul gros, îmbrăcat în piele, în timp ce Joe se rezema de o perniţă şi îşi sprijinea picioarele de-un teanc de cărţi pus de Twiggy între cele doua fotolii.

— De ce unul e roşu, iar celălalt albastru?

— Ce? întrebă Twiggy, a cărei privire alunecă asupra unei pagini.

— Fotoliile. Nu prea… se potrivesc, nu crezi?

Joe căscă şi pleoapele începură să i se închidă.

— Patsy şi Rose, zise Twiggy, fără să-şi ridice ochii. Patsy e înnebunită după roşu, iar lui Rose îi place albastru. Sunt foarte încăpăţânate. Ar fi trebuit să le vezi bătându-se când a trebuit să alegem culoarea uşii de la intrare. Amândouă şi-au îndreptat în acelaşi timp bagheta spre ea. De aceea e

violet... Bine, femeia aia avea un ochi acoperit?

— Hî?

Twiggy oftă.

— Joe, sper că n-ai de gând să adormi. Cred că ştii că e important.

Joe clipi de câteva ori şi încercă să pară vioi.

— Nu, nu avea niciun ochi acoperit. În niciun caz.

— Aşa, deci nu a fost... Olive Creeper. Să vedem... pagina cincizeci şi nouă...

Joe îşi plimbă ochii peste focul din şemineu şi peste harta Insulelor Britanice. Se încruntă văzând numărul mic de steguleţe înfipte în ea.

— Cum se face că sunt atât de puţine vrăjitoare?

— Nimeni nu ştie. Numărul lor a tot scăzut în... da... în ultimii douăzeci de ani. E îngrijorător. Ah!... părea alergică la sfeclă?

— Cum să-mi dau seama de asta?

— Corect! Ei bine, dar ai observat cumva dacă avea vreun dinte?

— Sigur că avea!

— Atunci, asta o scoate din discuţie pe Lottie Grouch. Se pare că i-au căzut dinţii în 1950. A fost izbită în gură de o rachetă vrăjită de tenis. Oribil. Hm...

Twiggy mai dădu câteva foi deodată.

— Deci, ce te face atât de specială? întrebă Joe, ridicându-şi picioarele de pe vraful de cărţi şi luând-o în mână pe cea de deasupra.

Era exemplarul broşat al lui Twiggy din *Cartea lui Mabel.* Se deschise la o poţiune pentru vindecarea Bolilor înspăimântătoare.

— Ce vrei să spui?

— Pai, mi se pare că arăţi normal, mărturisi Joe. Cum se întâmplă ca o persoana să devină vrăjitoare? Cum îţi capeţi puterile magice?

— A, păi, nu ştiu sigur, zise Twiggy. Se întâmplă sau nu, pur şi simplu. *Aşa...* Îi creştea cumva anghinare din urechi?

— Atunci, nu e ceva din familie?

Twiggy dădu din cap nervoasă.

— Patsy zice că e ceva întâmplător. Joe, acum concentrează-te! Îi creştea anghinare…

— Nu.

— Eşti sigur?

— Cred că aş fi observat.

Twiggy îi aruncă o privire.

— Corect, dar ce zici de asta atunci – Harriet Perkins. Are patruzeci şi şase de ani, culoarea ei preferata e roz… are ca animal de companie un şarpe care se poate transforma într-o mulţime de instrumente de scris… iar printre hobby-urile ei se numără colecţionarea de cazane vechi şi rezolvarea rebusurilor dificile.

— Da. Asta pare să fie, zise Joe îndreptându-şi spatele.

— Bine.

Twiggy zâmbi cu gura până la urechi.

— În sfârşit, ajungem undeva. Acum, spune-mi tot ce s-a întâmplat în trenul ăla…

CAPITOLUL OPT

Scena unei crime

— Încă nu pot să cred că bărbatul cu telefonul mobil era tot o vrăjitoare, zise Joe, întinzându-şi braţele deasupra capului şi căscând. Pot bărbaţii să fie vrăjitori?

— O, sigur că da, zise Twiggy. Dar nu multe sabaturi le permit să li se alăture. Vrăjitoarele femei pot fi foarte înfumurate şi pot avea reguli foarte rigide, ştii? E destul de nedrept, zău aşa. O să întâlneşti vrăjitori doar în sabaturile moderne de azi.

— Voi îl aveţi pe Ulfric, nu?...

— Sau cele care sunt cu adevărat disperate, încheie Twiggy. Nu prea suntem pretenţioşi aici la Urzica-Moartă. O, Joe... dac-am putea avea un al şaselea membru am putea fi trataţi ca un sabat adevărat. Vezi, de-aia am fost azvârlite din Stubble End. Cele din Pipistrelle se dădeau în vânt după sat şi asta a fost. Au spus că sunt mult mai îndreptăţite să stea acolo. Dora Benton ne-a numit „o adunătură pestriţă de perdanţi“.

— Un picuţ cam dur... adică, să vă facă să vă mutaţi din casa voastră, observă Joe.

— O, nu. Locuim în aceeaşi casă, zise Twiggy. A trebuit doar s-o mutăm, asta-i tot. Vraja e destul de complicată. Separă două clădiri şi o strecoară pe-a noastră între ele.

— Şi vecinii nu observă?

— În general, nu... dacă alegi locul potrivit. Oamenii obişnuiesc să-şi vadă de drum, cu ochii în pământ, nu-i aşa? Cu toate astea, l-am cam speriat pe lăptar, dar Winifred a presărat nişte Praf de Zăpăcit pe pragul nostru

de la intrare şi asta a dat rezultate. Bietul lăptar era aşa buimac, încât nu-şi putea aminti dacă fusese sau nu acolo vreo casă.

— Trebuie să fie nemaipomenit să fii vrăjitoare! zise Joe cu invidie.

Twiggy zâmbi.

— Da, uneori, dar, cum să zic, poţi fi destul de singur…

Uimit de tristeţea din glasul ei, Joe se uită la Twiggy. Stătea tolănită în fotoliul albastru, cu picioarele atârnând peste braţul acestuia. Avea o privire pierdută. Tunica sa neagră era plină de petice şi decolorată, ciorapii negri de lână îi erau găuriţi, iar cizmele – julite şi murdare de noroi.

Joe se gândi la ceilalţi membri ai Sabatului Urzicii-Moarte. Niciunul nu era de-o vârstă apropiată de-a ei şi, deşi nu se purtau urât cu ea, Urzicile-moarte o considerau, fără-ndoială, o subalternă: o servitoare care trebuia să facă ce i se spune. Îşi aminti expresia entuziastă de pe chipul ei, când năvălise în casa lor cu tricicleta vrăjită. Twiggy nu fusese nici cât negru sub unghie supărată pe el când se ciocnise de taburetul ei şi-o răsturnase. Se purtase de parcă sosirea lui fusese cel mai senzaţional lucru care se întâmplase în anul acela. Poate pentru ea, chiar aşa şi era.

— Pretinzi, aşadar, că bărbatul cu telefon mobil nu e nimeni altul decât Aubrey White? zise Joe.

— Da, încuviinţă Twiggy, consultând *Cine-i vrăjitoare?!.* Şi reiese că Aubrey White este chiar conducătorul Sabatului Viperei. E ceva întru totul neobişnuit ca un bărbat-vrăjitor să ocupe o astfel de funcţie. Trebuie să fie *extrem* de deştept.

Joe se gândi la călătoria cu trenul. Lui i se păruse că omul era genul prietenos, mai degrabă zăpăcit, şi niţel cam prostănac.

— Nu mi s-a părut aşa inteligent, murmură Joe. Eşti sigura că el *a fost?*

Twiggy îşi drese glasul.

„Aubrey White“, citise ea, urmărind cu degetul pe pagină, „s-a născut la Leatherhead. Are tatuată o viperă cu corn pe încheietura mâinii stângi“…

— Mmm… asta se potriveşte, confirmă Joe. Am crezut ca e litera „S“, dar s-ar putea să fi fost, de fapt, un şarpe.

„În ciuda programului încărcat pe care-l are, în calitate de conducător al Sabatului Viperei, a promovat de curând examenele de chiromanţie, şi studiază pentru a deveni vrăjitor profesionist la cursurile serale“… bla-bla-bla… ah… aici am rămas… „Aubrey este înnebunit după *dropsuri,* prăjituri şi alte fleacuri“… Vezi, ţi-am spus eu, îi aminti triumfătoare Twiggy.

— Nu pot să neg, admise Joe. Bărbatul din tren avea într-adevăr o pungă cu bomboane. Dar încă nu sunt pe de-a-ntregul convins.

Twiggy ridică din umeri. Apoi se aplecă şi scoase un dicţionar verde şi jerpelit din vraful înalt de cărţi de pe covoraşul din faţa şemineului. I-l dădu lui Joe.

— N-ai vrea să cauţi „chiromanţie“, te rog. Nu ştiu ce-nseamnă.

Twiggy îi spuse cuvântul pe litere.

— Acum tot ce-avem de făcut este să aflăm cine-i femeia fermecătoare.

Îşi trecu degetul peste indexul din *Cine-i vrăjitoare?!.*

— Poate nu face parte dintr-un sabat. Aici nu e niciun coş pentru pisici sau creion roşu de buze sau… cum ai zis că erau cizmele ei?

— Negre cu vârful ascuţit, zise Joe, cercetând dicţionarul. Ştii, păreau pline de viclenie.

— Şirete, nu? zise Twiggy.

Lui Joe i se făcu pielea de găină.

— Am… Am văzut-o azi în ceainărie?

— Pe cine? Pe bătrâna Şireată?

— Mda… am încercat să ascult ce vorbea cu cineva. Pe Şireata o enervase cineva, asta-i sigur. N-am prea înţeles ce spunea, dar mi-a dat fiori. Nu m-aş mira dac-aş afla că e vrăjitoare.

— O, crede-mă, este vrăjitoare, zise Twiggy convinsă, şi se pare că Şireata s-a luat la bătaie în tren cu cei doi membri ai Sabatului Viperei. Parcă ai spus că s-a oprit lumina în vagon, corect?

— Da, încuviinţă Joe, când trenul a oprit în gara Stubble End.

— Unul dintre ei trebuie să fi făcut Vraja de Eclipsare, zise Twiggy, pentru ca restul pasagerilor să nu poată vedea ce se petrece. Totuşi, a fost cam riscant. Nu e prea înţelept să practici magia în faţa… cum să-ţi explic eu… a celor *ca tine.* Poate stârni vâlvă.

— Apoi am văzut scânteierile acelea de lumina… ca şi cum cineva ar fi aprins nişte chibrituri…

— Baghetele, zise Twiggy pe un ton atoateştiutor. Probabil că-şi făceau unii altora vrăji într-o veselie…

— Eu n-am auzit nimic, zise Joe. De fapt, era o linişte de mormânt.

— O luptă în tăcere, zise Twiggy. Durează ani de zile ca să o stăpâneşti. Doar cele mai experimentate vrăjitoare o pot face.

— Crezi că şarpele şi pisicile din coş…

— Au participat şi ele la încăierare, după câte se pare. Reaminteşte-mi ce s-a întâmplat când s-a aprins din nou lumina…

— Ăăă… atunci m-am dat jos din tren, zise Joe. Tot ce-am văzut a fost silueta Şiretei stând la geam.

— Nici urmă de Harriet sau Aubrey?

— Îî… nu i-am văzut. Nu.

— O, Doamne! zise Twiggy încetişor.

Joe înghiţi în sec. Nu-i venea să întrebe ce s-ar fi putut alege de cei doi. Era limpede că pierduseră lupta cu Şireata. Încercă să nu se mai gândească la soarta Viperelor şi-şi vârî nasul în dicţionar unde găsi cuvântul pe care-l căuta.

— „Chiromanţia este o modalitate de a prezice viitorul“, citi Joe cu voce gravă, „prin studierea liniilor din palma unei persoane“…

— O, exclamă Twiggy, ce interesant! Acum uită-te după Beţişoarele Sorţii. Am vrut ieri să verific ce înseamnă, dar am uitat.

— Beţişoarele Sorţii, repetă Joe, încruntându-se. Am mai auzit undeva de astea…

— Patsy le-a pomenit în Descântecul de Rupere a Vrăjii, zise Twiggy. Când a transformat la loc tricicleta în mătură.

— Mda… posibil, zise Joe, fără convingere.

Se uită în dicţionar, dar nu găsi cuvântul pe care-l căuta. Să ştii că nu e trecut aici.

— Trebuie să fie!

— Ei bine, nu e, zise Joe cu voce obosită.

Îi arată dicţionarul lui Twiggy.

— Vezi, nici pomeneala de Beţişoarele Sorţii.

— Ce ciudat!

Joe oftă.

— Acum putem să ne oprim? Seamănă prea mult cu temele pentru acasă. Ai ceva de mâncare? Sunt leşinat de foame.

— S-ar putea să mai fi rămas ceva din budinca de Yule, zise Twiggy, închizând volumul *Cine-i vrăjitoare?!* şi ridicându-se din fotoliu. Şi ţi-aş mai putea face un ceai de urzică-moartă…

— Fără ceai, mulţumesc, zise repede Joe.

Scoase limba ca să vadă dacă mai era verde de la duşca pe care-o băuse noaptea trecuta.

— Îţi spun sincer că n-am băut niciodată ceva mai dezgustător.

*

Joe auzi zgomote din bucătăria, a cărei uşă era ascunsă în spatele unui fişier. Apoi Twiggy îşi făcu apariţia cu o farfurie mânjită de ceva cafeniu.

— Sunt sigură că pe farfuria asta era o felie mare de budincă de Yule, dar a dispărut, bombăni Twiggy, îndreptându-se spre Joe. N-au mai rămas decât firimituri. Ceva nu e în ordine, zise ea sumbru.

— Serios? se miră Joe, care stătea lângă biroul lui Patsy.

Ţinea în mână săculeţul de catifea cu ochelarii magici, pe care Twiggy îl rugase să-i pună la loc în sertarul de sus.

— Cred că ar trebui să te uiţi la *asta.*

Twiggy rămase cu gura căscată.

— Cum naiba s-a întâmplat una ca asta?

Pe biroul lui Patsy era aceeaşi harababură ca de obicei. Tot felul de borcane şi sticluţe stăteau alături de farfurioare pline de prafuri, şi stative de eprubete cu lichide tulburi. În faţa acestor recipiente se afla un caiet de notiţe care zăcea deschis la o anumită pagină. Patsy mâzgălise în partea de sus a foii „Poţiune de Recreştere“. Biroul era plin de pete şi zgârieturi, dar ceea ce merita, într-adevăr, atenţie era o picătură de mărimea unei alune, de culoare verde-pal. Chiar de sub această picătură ieşea o rămurică de copac, cu frunzuliţe ovale şi lucioase încolţind pe ea.

— Fag, zise Twiggy, cu disperare în glas.

Rupse o frunzuliţă şi o lăsă să cadă pe podea.

— La fel ca biroul, desigur.

Twiggy oftă şi-şi duse o mână la frunte.

— Asta înseamnă c-o să avem necazuri.

Joe se uită la caiet.

— Poţiune de Recreştere, murmură el. Încerci să-mi spui că biroul a început să se transforme la loc în copac?

— Da, zise Twiggy. Chiar aşa. E vorba de noua poţiune a lui Patsy, cea la care i-am promis c-o s-o ajut. Dar te-am urmărit pe tine prin Canterbury. E cu adevărat mândră de ea şi nu-i de mirare! Dacă s-ar fi vărsat mai mult decât picătura de pe birou, am fi avut un copac care ieşea prin acoperiş.

— Oare merge şi cu asta? întrebă Joe, scoţând o bucată mică de metal din buzunar. Tatăl meu vitreg mi-a arătat ce a găsit cu detectorul său de metale. A trebuit să mă prefac interesat şi mi-a dat-o mie. Zicea c-ar putea fi o bucăţică dintr-o monedă veche sau ceva de genul ăsta. Aveam de gând s-o arunc.

Înainte ca Twiggy să-l poată împiedica, Joe cufundă bucăţica înnegrită de metal auriu în Poţiunea de Recreştere. O luă apoi în palmă şi privi cum se măreşte şi se transformă într-un mic pandantiv triunghiular, cu o piatră de culoare roşu-închis, în mijloc.

— Ua! Gordon o să-nnebunească atunci când o să-i arăt chestia asta! Trebuie să fie foarte-foarte veche! Cred că e

aur adevărat – iar piatra, granat. Uită-te şi tu, Twiggy! Poţiunea asta e minunată!

— Of, zise Twiggy. Mmm.

Joe era dezamăgit că ea nu se arăta câtuşi de puţin interesată de pandantivul lui. În schimb, părea s-o fascineze lăstarul. Se holba la el cu o expresie confuză pe chip. Apoi aruncă o privire la farfuria goală pe care-o ţinea în mână. Făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

— Joe, zise Twiggy, apucându-l de braţ.

Apoi se uită îngrijorată înjur.

— Ce e? o întrebă Joe.

— Şşş!

Twiggy duse un deget la buze.

— S-ar putea să mai fie încă aici, îi şopti ea.

— Cine? întrebă Joe, în timp ce se ferea ca Twiggy să-i acopere gura cu mâna. Ce vrei să spui?

— Hoţii, şopti fata. Am fost prădaţi.

— Eşti sigură?

Se uită în jur, la haosul din încăpere, încercând să-şi dea seama dacă cineva scotocise prin lucrurile vrăjitoarelor. Camera părea neschimbată: o învălmăşeală de cărţi, hârtii, ornamente stranii şi mult prea multă mobila pentru un spaţiu atât de modest. Îi era imposibil să spună dacă era ceva nelalocul lui.

— Absolut! şopti Twiggy îmbufnată. Au furat ultima bucată de budincă de Yule şi au luat Poţiunea de Recreştere a lui Patsy. Când a plecat la Muntele Sfintei Agnes, aceasta se afla pe biroul ei într-o sticluţă conică. M-a făcut să-i promit că n-o să mă ating de ea. Hoţii trebuie s-o fi şterpelit în noaptea asta, când eu am venit sa te aduc aici. Ei trebuie să fi vărsat picătura asta de poţiune.

Twiggy studie cu nervozitate încăperea.

— Mă întreb pe ce altceva or fi pus mâna. Poate chiar acum ne privesc.

*

— Asta e! zise Joe în timp ce cobora tropăind scările în

spirală. Am cercetat toată casa şi nu este nimeni aici. Nu aveţi vreo poliţie a vrăjitoarelor sau pe cineva pe care să putem chema?

— Nu, răspunse Twiggy, strângând bagheta în mână şi ţinând-o în faţă. Dar cred că ar trebui să-i trimit cât mai repede o frunza lui Winifred şi celorlalţi.

Deodată îl apucă pe Joe de braţ şi ţipă isteric:

— Oh, dar am rămas fără cerneală vrăjită!

— Nu poţi folosi cerneală obişnuită? îi propuse Joe calm. La urma urmei, e o urgenţă.

— Ai dreptate. Aşa o să fac. Cerneală obişnuită. Bună idee!

Twiggy se duse la biroul ei şi îl deschise. Ei, şi-acum, oare unde am pus frunzele alea nescrise…

— E o ruşine ce s-a întâmplat cu sipetul lui Ulfric! zise Joe, ghemuindu-se în spatele biroului lui Ulfric, şi trecându-şi degetele peste uşa spintecată a cufărului de lemn. Încuietorile fuseseră sparte şi lucrurile dinăuntru zăceau aruncate pe podea. Borcane cu pâcle colorate înăuntru alunecaseră în câte un colţ întunecat sau ajunseseră sub biroul lui Ulfric. Joe începu să le adune şi să le aşeze cu atenţie la loc în cufăr. Apoi ridică nişte cărţi care fuseseră azvârlite.

Se apropie de un jurnal gros ale cărui foi fragile, îngălbenite, se desprinseră din cotor. Pe una din pagini era o urmă de pantof, iar Joe o şterse cu degetul. Dedesubt se puteau citi notiţele zilei de 31 august, scrise cu nouăsprezece ani în urmă. Cuvintele fuseseră scrise cu o cerneală de culoare indigo, uşor decolorată.

— „Cereale cu lapte la micul dejun“, citi băiatul. „Participat la licitaţia de la Ilfracombe. Achiziţionat un obiect extrem de rar – aparţinând lui F.F.! Gogoşele cu unt la ceai. Baie. Culcare.“

Joe zâmbi. Se pare că Ulfric nu vorbise niciodată prea mult Strecură pagina între celelalte şi le vârî pe toate între copertele îndoite.

— Am terminat! zise Twiggy, punând deoparte stiloul şi recitind mesajul scris pe frunză. Îţi mulţumesc că ai mai

strâns pe-aici, Joe. Au cam făcut mizerie hoţii, nu? Ce urât din partea lor să spargă încuietorile de la cufărul lui Ulfric. O simpla Vrajă de Dezăvorâre ar fi rezolvat problema.

— Hm, făcu Joe şi-i zâmbi lui Twiggy. Tu ai fi ştiut asta, nu-i aşa? Doar şi tu ai spart cufărul ăsta ca să furi borcanul în care se afla memoria mea.

— Poate, zise Twiggy, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget dar nu a fost *furt.* Nu *propriu-zis.*

— A-ha! Dar cum se face, atunci? Cum ai reuşit să scoţi exact memoria de care aveai nevoie?

— E o chestiune de tehnică.

Twiggy îşi scoase capul pe geam şi începu să fluiere.

— Ei? o întrebă Joe când fata îşi retrase capul.

Twiggy îşi încrucişă braţele.

— De ce te interesează aşa de tare? Bine, bine, zise ea când îi zări privirea rugătoare. Dacă vrei cu adevărat să ştii, este o problemă de concentrare. Îţi fixezi bine în minte data şi intervalul orar.

— Asta-i tot?

— Da, zise Twiggy iritată. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Joe. De fapt, e foarte dificil. Odată ce-ai început vraja, nu-ţi poţi permite să te laşi distras, pentru că altfel ai putea şterge toată memoria persoanei respective.

— De-aia nu te-ai putut întrerupe la bibliotecă, observă Joe, chiar dacă ţi-ai dat seama că Lydia urmărea ce faci.

— Aşa e, zise Twiggy.

Se holbă afară pe geam şi o boare de vânt îi răvăşi uşor părul.

— O, unde *eşti,* Cuthbert?!

Joe puse jurnalul rupt deasupra unui vraf de cărţi din cufărul de lemn al lui Ulfric. Apoi închise capacul, aranjă câteva obiecte de pe biroul lui Ulfric şi se duse la fereastră lângă Twiggy.

— Ai dat de el? întrebă Joe.

— Nu, zise Twiggy, strângând o frunză în mână. Lui Cuthbert nu i-a luat niciodată atâta timp până acum. Nu înţeleg ce-l reţine.

Îşi lăsă umerii în jos şi oftă.

— O, Joe… măcar dac-aş fi rămas aici! M-aş fi putut ascunde când au intrat hoţii. Aş fi ştiut cel puţin cine sunt. Cum o să-i explic toate astea lui Winifred? O să vrea să ştie unde mă aflam când s-a produs spargerea. O să trebuiască să-i destăinuiesc totul. Ar putea chiar să mă alunge din Sabatul Urzicii-Moarte…

— Sunt sigur că Winifred nu va face asta, o linişti Joe. E păcat că nu aveţi un câine de pază. Câinele meu, Hamish, ar fi lătrat la cel mai mic semn al unui intrus.

— Măcar dacă Rose ar fi lăsat-o acasă pe Ishtar, mai zise Twiggy.

— Da, încuviinţă Joe, atingându-şi locul în care, cu o zi în urmă, îşi înfipsese pisica ghearele.

— O, asta e! Squib. Uitasem de el.

— Cine? întrebă Joe.

— Squib e pisoiul lui Patsy, îi explică Twiggy, recăpătându-şi culoarea din obraji. Ea îl transformă întruna în altceva… bietul motan! Lipseşte de câteva săptămâni şi pun pariu că e undeva în camera asta. Trebuie să fi văzut *totul.*

— Şi la ce foloseşte asta? o întrebă Joe. Doar dacă nu cumva ştii la perfecţie limba *pisicească!*

Un rânjet satisfăcut apăru pe faţa lui Twiggy.

— Să nu-mi spui c-o ştii! zise Joe. Chiar poţi să vorbeşti cu pisicile?

— O, da! recunoscu Twiggy. E uşor. Să-l provoc la discuţie pe Squib nu va fi o problemă.

Examină cu atenţie încăperea înţesată de lucruri şi zâmbetul îi păli.

— Desigur, mai întâi va trebui să-l găsim.

CAPITOLUL NOUĂ

Târgul de la Miezul Nopţii

Pe biroul lui Winifred se aflau două grămezi de agrafe de birou; Joe alese o agrafă din grămada mai mică şi o ridică.

— Un pic mai sus, te rog, îi zise Twiggy, umezindu-şi buzele şi pregătindu-se să-şi îndrepte bagheta spre agrafă.

Joe îşi simţea capul greu de somn şi nu reuşea să ţină agrafa dreaptă în mână.

— Concentrează-te, Joe, îi zise Twiggy. Trebuie s-o ţii nemişcată.

— Gata? o întrebă Joe.

Fără s-aştepte vreun răspuns, Joe aruncă o privire la exemplarul din *Cartea lui Mabel,* care era deschis pe biroul din faţa lui.

— „În numele Pietrelor Destinului…“ recită el cu un aer obosit.

— E-n regula, îl întrerupse Twiggy. Mulţumesc, de-acum am învăţat-o pe dinafară.

— Trebuia să mă gândesc la asta, zise Joe morocănos. În definitiv, aceasta este a o suta cincizeci şi noua agrafă. Nu poţi să-ţi fluturi pur şi simplu o dată bagheta pe deasupra tuturor? Ar fi mult mai rapid.

— Ştii că vraja nu merge aşa, Joe. Poţi s-o faci doar cu un obiect o dată. Acum, ţine dreaptă agrafa…

Îşi drese glasul şi începu:

În numele Pietrelor Destinului
şi al Beţişoarelor Sorţii,
recapătă-fi

fostul tău sine!

Vârful agrafei scoase un sfârâit şi câteva scântei amărâte pâlpâiră deasupra ei. Nu se întâmplă nimic.

Joe se holbă la Twiggy şi lasă agrafa în grămada mai mare.

— Surpriză! Surpriză! exclamă el. După cum ţi-am mai spus, nu cred ca Patsy şi-ar fi transformat pisica într-o agrafă de birou. Ce-o să zică Winifred când o să descopere că i-ai distrus fără rost statueta furnicarului-african?

Twiggy nu-l băga în seama.

— Următoarea! i-o taie Twiggy scurt.

— Bine, bine. Oricum, au mai rămas doar câteva.

Peste vreo doua minute, Twiggy încheiase de rostit Descântecul de Rupere a Vrăjii asupra fiecărei agrafe din sediul Sabatului Urzicii-Moarte, şi niciuna din ele nu se dovedi a fi o pisică neagră pe nume Squib.

— Şi-acum, ce mai facem? o întreba Joe, acoperindu-şi un căscat uriaş cu dosul palmei. Ai încercat cu preşul de la intrare, cu trei benzi de magnetofon, cu toate sticluţele de pe biroul lui Patsy şi cu o suta şaizeci şi şase de agrafe de birou – asta dacă am numărat eu corect. Te rog, nu-mi spune ca o să începi cu acele de gămălie!

— Atunci, sugerează *tu* ceva! zise Twiggy, uitându-se disperată prin cameră. Squib a dispărut acum două săptămâni – căutam deci un obiect care şi-a făcut de curând apariţia, ceva ce poate fi uşor trecut cu vederea…

— Dar, spune-mi şi mie, cine e Mabel asta? întrebă Joe, în timp ce răsfoia îmbufnat cartea ei.

— Mabel Crump este cea mai mare vrăjitoare care-a existat vreodată, îi răspunse Twiggy, în timp ce îndrepta bagheta spre un prespapier dintr-o piatră cu puteri magice, şi murmura în şoaptă descântecul. Prespapierul rămase neschimbat şi Twiggy oftă.

— Mabel a trăit în epoca elisabetană. Ştii, era uimitor de sclipitoare. Cele mai multe dintre descântecele şi poţiunile pe care le folosim noi au fost inventate de ea cu sute de ani în urmă. Şi Patsy e într-un fel o inventatoare, iar Mabel

este, fără discuţie, eroina ei! Ai grijă, n-o îndoi! zise Twiggy când Joe întoarse cartea să studieze prezentarea de pe copertă.

— „În 1596, la frumoasa vârstă de douăzeci şi doi de ani“, citi Joe, „Mabel Crump a scris cea mai valoroasă carte din istoria literaturii vrăjitoarelor: *O carte de descântece, poţiuni şi alte chestiuni vrăjitoreşti,* care, mai târziu, a primit un titlu mai simplu, *Cartea lui Mabel.* De la traducerea ei, în 1848, *Cartea lui Mabel* a devenit, în toată lumea, un bestseller.“

Twiggy dădu din cap, cu mândrie.

— Şi n-o să ghiceşti *niciodată* unde s-a născut!

— Unde? o întrebă Joe.

— La Stubble End.

— O, deci de-*asta* vrea toată lumea să locuiască acolo! zise Joe. E locul de naştere al faimoasei Mabel Crump.

— Da, admise Twiggy. Vezi tu, e o mare onoare!

— Stai un pic! zise Joe, recitind informaţiile de pe copertă. Mabel era englezoaică, nu?

— Mda, zise Twiggy, evaziv, aplecându-se peste umărul lui Joe.

— Atunci de ce-a fost nevoie să fie tradusa cartea?

Joe făcu ochii mari.

— Şi de ce n-a fost tradusă timp de peste două sute cincizeci de ani?! A fost scrisă în vreun cod sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zise Twiggy, ridicând vaza cu buruieni veştejite de pe biroul lui Winifred.

— Păi, atunci de ce?

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— Bine… Mabel avea un scris îngrozitor. Nimeni nu putea înţelege un cuvânt! Şi-atunci, cam acum două sute de ani, un specialist în lingvistică s-a ocupat de carte şi a reuşit să-i dea de cap. A fost o muncă de-o viaţă, ţine minte!

— Aşa deci, zise Joe dezamăgit.

— Aici! zise Twiggy. Ţine asta.

Luă în mână o plantă ofilită, cu frunze în formă de inimă.

— Nu e prea drăguţă, nu? observă Joe, ridicând-o. Nu ştiu de ce s-a mai obosit Winifred s-o pună şi pe *asta* în vază. Eu aş fi azvârlit-o direct în grămada de gunoi din grădină.

— E o urzică-moartă, zise ofuscată Twiggy. Winifred ţine întotdeauna una pe biroul ei. În definitiv, *este* emblema noastră. Ştiu că nu e prea inspirată…

Rosti Descântecul de Rupere a Vrăjii şi îşi flutură bagheta.

Pe măsură ce scânteile verzi atingeau frunzele veştejite se auzi un sunet şuierător şi o pereche de firişoare mici şi negre începură să-şi facă apariţia din frunze, îngroşându-se şi ramificându-se, până când Joe se pomeni ţinând în mână o urzică-moartă acoperită cu blană neagră. Planta continuă să crească şi să se zvârcolească. Apoi apărură două protuberante micuţe, triunghiulare. Creatura îmblănită se făcea din ce în ce mai grea, aşa că Joe se văzu silit să-şi coboare braţele şi s-o sprijine în poală. Nişte gheare ascuţite îi pătrunseră în palmă, făcându-l să ţipe. Apoi, doi ochi verzi scăpărară şi se holbară la el.

— Squib! strigă emoţionată Twiggy.

Motanul îşi ciuli urechile şi, când fata îi atinse blana zburlită, o scuipă.

— Uită-te la tine. Ai labele ude! Oare cât ai stat în vaza aia? O, dragule, zise Twiggy în timp ce Squib o zgâria pe mână.

— Nu prea e în formă, nu?

— Poţi să-l acuzi? zise Joe, scărpinând uşor motanul sub bărbie.

Squib dădu din coadă şi se cuibări mai bine în poala lui Joe. Închise ochii şi începu să toarcă.

— Ei bine, se pare că te place.

— Probabil din cauza că nu sunt vrăjitoare, zise Joe, mulţumit în sinea lui. De ce nu-i dai lui Squib o farfurioară cu lapte sau ceva de mâncare? Apoi poţi să te-apuci să-l întrebi ce vrei…

— O, da… ăăă, bine.

Twiggy dispăru în spatele dulapului şi reapăru peste câteva clipe cu o farfurioară roşie ciobită. Câţiva stropi de

lapte se prelinseră pe podea, în timp ce aşeza farfurioara sub biroul lui Winifred. Squib se ridică în picioare în poala lui Joe şi se întinse. Apoi adulmecă aerul, sări uşor pe podea şi începu să lingă laptele cu limbuţa sa roz.

— Mai e o miii…că problemă, zise Twiggy, agitându-se.

— Ce vrei să spui? o întreba Joe.

— Hm… nu pot să-l întreb nimic pe Squib acum, pentru că am rămas fără Lingo Liquorice. Vezi tu, fără el nu sunt în stare sa înţeleg ce spune.

— Pân-acum n-ai pomenit nimic, cum c-ai avea nevoie de tâmpenia asta de lingo cum-i-o-mai-zice…

— Am putea ieşi să facem rost, adăugă repede Twiggy… Târgul de la Miezul Nopţii e chiar după colţ. Nu ne va lua mult.

— Dar e trecut de miezul nopţii, zise Joe privindu-şi ceasul.

— Nu contează. Târgul ţine până-n zori.

Twiggy îşi îmbrăcă paltonul negru şi jerpelit.

— Hai, Joe!

— Nu crezi că ar trebui să rămână cineva aici cu Squib? o întrebă el. Biata pisică e încă şocată… şi dacă se întorc hoţii?

— Squib o să se ascundă dacă aude zgomote ciudate! Sau… aş putea să încerc să-l transform într-un…

Pisica mârâi când Twiggy ridică bagheta.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună, zise Joe, înşfăcându-i bagheta. În regulă, ai câştigat O să vin cu tine. Totuşi, ai face bine să închizi fereastra, înainte să plecăm.

— Mă-ntreb ce i s-o fi întâmplat lui Cuthbert, zise Twiggy cu tristeţe-n glas, sfărâmând frunza pe care scrisese mesajul, şi aruncând-o la coş.

*

Ninsoarea aproape încetase. Din când în când, câte un fulg de nea rătăcit trecea pe lângă nasul lui Joe şi se făcea nevăzut în zăpada care se aşternuse deja pe caldarâm. Stratul alb şi pufos nu îngheţase încă, aşa că adidaşii

băiatului scârţâiau înăbuşit când păşea.

Luna albise tot ce nu fusese acoperit de zăpadă şi, când Joe aruncă o privire spre Twiggy, văzu că faţa ei căpătase o nuanţă uşor argintie. Porţile neluminate erau învăluite de umbre întunecate. Singurele pete de culoare veneau de la felinarele ce aruncau o lumină înşelătoare pe strada acoperită de nea.

Joe mergea alături de Twiggy cu mâinile vârâte în buzunare. Un pachet gol de chipsuri foşni preţ de o clipă, apoi rămase nemişcat. O pisică traversă în goana strada şi dispăru pe o alee întunecată. În rest, totul părea încremenit.

— Parcă ai spus că nu e departe, zise Joe cu voce scăzută.

Nu era nevoie să vorbească în şoaptă, dar nu voia să risipească liniştea de dinainte de revărsatul zorilor.

— Vezi micul pasaj boltit de acolo? întrebă Twiggy. Târgul de la Miezul Nopţii se ţine chiar acolo.

Când ajunseră în dreptul pasajului, Joe se sprijini de pietrele netede şi reci şi privi cu atenţie într-o micuţă curte interioară, încadrată din două părţi de un zid înalt şi în spate de un gard viu. Din câte putea băiatul să vadă, curtea era complet goală.

— Cred că am venit prea târziu, spuse el. Toată lumea s-a dus acasă.

Twiggy clătină din cap şi-i zâmbi.

— Ascultă, zise ea.

Joe era frânt de oboseală, dar se hotărî să-i facă pe plac, măcar câteva minute. Îşi dădu jos gluga de la geacă, închise ochii şi aşteptă.

La început, tot ce auzi era un clinchet foarte slab, ca acela făcut de nişte clopoţei aflaţi în bătaia vântului, undeva departe. Apoi, urmă un murmur confuz care deveni din ce în ce mai puternic, până când Joe reuşi să desluşească glasuri distincte. Atunci deschise ochii.

Curtea nu mai era goală. Siluete înceţoşate fuzionau şi se separau. Dar pe măsură ce le privea, imaginile deveneau tot mai clare. Până când Joe se trezi holbându-se la o piaţă

în plină forfotă. Copertine de pânză vărgată, crestate pe margini, se încovoiau sub greutatea zăpezii proaspăt căzute. Dedesubtul lor, tarabe încărcate cu borcane şi sticluţe, colivii şi coşuri, oale şi cazane. Lămpile se balansau şi lumânările pâlpâiau. Oamenii mişunau în faţa ochilor lui Joe.

Twiggy rânji şi-l înghionti pe Joe.

— S-au dus acasă, ha? zise ea.

Joe ar fi vrut să se oprească la fiecare stand, dar Twiggy îl trăgea întruna de mânecă până când se pierdură în mulţime. Spre deosebire de cumpărătorii obişnuiţi, Joe observă că cei de aici erau îmbrăcaţi aproape în întregime în negru. Singurele pete de culoare.

Joe poposi lângă un stal de care erau atârnate ghirlande de vâsc şi ienupăr. Fire de boboci de trandafiri fuseseră înfăşurate în jurul picioarelor mesei şi din copertina de pânză atârnau cristale de quartz ca să semene cu ţurţurii de gheaţa. Joe ridică o punguţă de condimente cu un miros apetisant.

— Ce-mi dai pe ea? îl întrebă bărbatul care stătea în spatele mesei.

— A... nu doresc... vreau să spun, nu am bani la mine, zise Joe, punând punguţa la loc pe masă.

Bărbatul, care purta un tricorn pe cap, îi făcu lui Joe cu ochiul, înşfăcă nişte portocale din galantar şi începu să jongleze cu ele.

— Hei, auzi Joe o voce şoptindu-i la ureche. Credeam că eşti în spatele meu. Îţi aminteşti, sper, că trebuie să găsim Lingo Liquorice. Acum, vino!

Twiggy îl smuci atât de tare, încât Joe aproape că se împiedică în propriile-i picioare.

Trecură pe lângă o vrăjitoare bătrână, care-i zâmbi lui Joe, arătându-şi singurul dinte. Turna cu polonicul un lichid fierbinte în nişte căni cu capac.

— Sirop de hibiscus? zise ea către Joe.

Îşi cufundă polonicul în alt cazan.

— Sau poate preferi lapte fiert cu scorţişoară? Ce zici, băiete?

— Îmi pare rău, spuse Joe, ridicând din umeri.

În aer pluteau arome ce-ţi lăsau gura apă şi lui Joe începea să i se facă foame. Spera ca Lingo Liquorice – când aveau s-o găsească – să fie extrem de gustoasă.

— Ai vrea să guşti un pic de mied[7] de dovleac? îl îmbie, plină de speranţă, bătrâna vrăjitoare.

— N-avem timp, interveni iute Twiggy, smucindu-l pe Joe.

— Uită-te numa' la astea! zise Joe cu gura căscată, când trecură pe lângă o tarabă plină de cuşti din lemn. În fiecare cuşcă, pe o perna de pluş, stătea o pisică neagră, lucioasă. Nici chiar Twiggy nu se putu abţine să nu pocnească din degete printre gratii şi să nu le mângâie blana.

— N-aveţi voie să atingeţi marfa! se răsti din spatele mesei o vrăjitoare înaltă, cu mutra acră.

Twiggy îşi retrase repede degetele.

— Javră bătrână, mormăi ea cu mojicie. O, Joe, vino s-o vezi pe asta!

Într-o cuşcă din lemn de trandafir lăcuit, dormind pe o pernă de catifea violet, se afla cea mai frumoasă pisică pe care Joe o văzuse vreodată. Blana sa era neagră şi lucioasă, cu excepţia câtorva fire argintii din vârful urechilor şi al cozii. Deranjată de şuşoteala lui Joe şi Twiggy, pisica deschise ochii.

— Uau! şopti Joe.

Se aşteptase ca motanul să aibă ochii verzi, ca ai lui Squib şi Ishtar, dar pisica aceasta se zgâia dispreţuitoare la el cu două boabe de aur pătat.

— Este un Motan-Cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vârful-de-argint, zise Twiggy cu veneraţie-n glas. Crema-cremelor între pisicile vrăjitoarelor! Sunt *incredibil* de scumpe. O, Joe… nu e *splendid?*

Motanul căscă de parcă l-ar fi plictisit laudele care i se aduceau. Apoi, ochii săi aurii se îngustară ca nişte fante şi se puse din nou pe dormit.

— Nu înţeleg de ce e aşa de aglomerat, zise Twiggy, strecurându-se printr-un mic grup de oameni, strânşi în jurul unei mese din colţ. Toată lumea ar trebui să fie la

[7] Băutură (n. tr.).

ceremoniile de Yule. Se strecură pe lângă o femeie cu o plantă cu frunze ţepoase, şi se ridică pe vârfuri.

— Joe, unde eşti?

— Chiar în spatele tău... au! se văită Joe, când o frunză îl înţepă în cap.

Îşi netezi părul şi se duse lângă Twiggy care se afla în faţa unei mese pline cu borcane înalte de sticlă.

— Liniştiţi-vă, acolo! Nu e nevoie să vă împingeţi, cucoană, se răsti un bărbat voinic, cu ochi strălucitori, purtând un şorţ în dungi.

Îşi flutură lopăţica şi, apoi, lovi uşor cu ea în masă.

— Potoliţi-vă, vă rog, doamnelor şi domnilor. O să fiţi toţi serviţi. Cine urmează?

Vreo nouăsprezece persoane strigară în acelaşi timp.

— Cred că tu urmai, domniţă, nu-i aşa? spuse bărbatul, ridicând o sprânceană spre Twiggy. Ce-ţi pot oferi?

— Vă rog, aş vrea nişte Lingo Liquorice.

— A! făcu bărbatul. Acum spune-mi, vrei din cea pentru lilieci, şobolani şi pisici negre sau din cea pentru câini, broaşte şi arici? Deocamdată nu am decât aceste două sortimente.

— Pentru lilieci, şobolani şi pisici negre... dacă sunteţi amabil, ceru Twiggy politicoasă.

Bărbatul puse mâna pe câteva borcane şi le răsuci spre el, ca să le vadă etichetele.

— Ăsta e, zise el, deşurubând capacul unui borcan şi zâmbind.

— Puah, ce scârbos arată, şopti Joe, în timp ce-l urmărea pe bărbat scoţând cu lopăţica sa câteva fâşii lungi şi gelatinoase de culoare neagră, şi punându-le într-o punga de hârtie.

— Ajung astea, domniţă? întreba bărbatul, răsucind cu îndemânare capetele pungii.

Twiggy dădu din cap şi întinse mâna.

— Aşadar, ce-mi dai la schimb?

Twiggy se scotoci în buzunarul paltonului şi scoase o cutie turtită de carton.

— Ceai de urzică-moartă, zise ea neliniştită. L-am făcut

chiar eu.

— Pai… ăăă… asta-i super, tânără domniţă.

Bărbatul luă pliculeţele de ceai şi îi dădu punga cu Lingo Liquorice.

— Mi-a făcut plăcere sa fac negoţ cu dumneata. Cine urmează?

— Ce mod hazliu de-a plăti, zise Joe, după ce ieşiră cu greu din mulţime. Voi, vrăjitoarele, n-aţi auzit de bani?

— A, nu ne batem noi capul cu asta, zise Twiggy. Să faci troc e o modalitate mult mai cinstită de a plăti, nu crezi?

Joe cugetă puţin asupra acestui lucru.

— Pai… cred că substanţa aia ca un aluat mucegăit şi ceaiul puturos de urzică-moartă îţi întorc la fel de mult stomacul pe dos.

— Eu am *făcut* pliculeţele acelea de ceai, zise indignată Twiggy.

— Glumeam doar, spuse Joe şi începu să râdă. Dar trebuie să recunoşti că…

— Nu râde de mine, Joe.

— Nu râd!

O ciupi uşor de braţ.

— Uite, nu vrei să mai dăm o raită pe la câteva standuri şi după aceea să…

— Trebuie să ne întoarcem imediat, zise Twiggy încruntându-se. Mai trebuie să iau nişte cerneală magică şi apoi plecăm.

— O, nu fi aşa ţâfnoasă.

— Poftim?

Twiggy îşi strânse buzele.

— Tu eşti cel care n-a vrut să vină.

Îl împunse cu degetul în stomac.

— Acum o jumătate de oră erai îngrijorat din pricina lui Squib şi acum… ei bine, nici că ţi-ar putea păsa mai puţin de el.

— Nu-i adevărat!

— Nu ştiu de ce m-am obosit să-ţi dau prostia aia de memorie înapoi, urlă Twiggy, cu lacrimi în ochi. Am crezut c-ai putea să fii prietenul meu, dar tot ce faci e… *să-mi*

insulţi pliculeţele de ceai!

— Twiggy! o strigă Joe, când ea o luă la fugă.

Urmări cum părul ei ciufulit se pierde într-o mare de pelerine negre şi pălării ţuguiate. Dar, după câteva secunde, n-o mai zări.

CAPITOLUL ZECE

Squib vorbeşte

Joe se aplecă şi scormoni într-o cutie de carton udă, plină de cărţi mucegăite. Bombănind, scoase un exemplar din *Reţete de melci pentru vrăjitoare celibatare* şi îl trânti la loc.

Femeia din spatele tejghelei îşi drese glasul şi-şi încrucişă mâinile peste piept. Joe continuă să bombăne, iritat de faptul că Twiggy se supărase pentru o nimica toată. Dar, în acelaşi timp, se simţea şi un pic vinovat. Redându-i memoria, ea riscase să-şi atragă furia Sabatului Urzicii-Moarte. Mai mult decât atât, ratase, fără să crâcnească, ceremonia de ardere a buşteanului de pe Muntele Sfintei Agnes, care era, probabil, cel mai important moment din an.

Joe începea să regrete că se luase de pliculeţele ei de ceai. Poate papilele gustative ale vrăjitoarelor erau diferite de ale oamenilor obişnuiţi. Ceaiul de urzică-moartă avea gust de zeama de varză pentru el, dar poate că pentru tagma lor era ca şi cum ar fi băut ciocolată cu lapte.

— Scuză-mă, zise vrăjitoarea din spatele tejghelei, studiindu-l suspicioasă pe Joe. Nu cred că vei găsi vreun pliculeţ de ceai acolo.

— Poftim?

— Asta căutai, nu?

Joe îşi dădu seama ca trebuie să fi gândit cu voce tare.

— A... a! Vedeţi, e... e vorba de... de *mătuşa* mea. Ea colecţionează... pliculeţe de ceai, asta e. Mă întrebam dacă nu cumva aveţi vreo carte despre... arome.

Vrăjitoarea nu-l crezu, în mod sigur, pentru ca nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Ridică din sprânceană şi începu să dea semne de nervozitate.

— Uh, uh! făcu ea.

Joe îi zâmbi încurcat şi se prefăcu extrem de interesat de un exemplar din *Cartea lui Mabel,* pe care-l găsise pe fundul cutiei. Era o copie foarte veche cu pagini groase şi îngălbenite. Pe coperta întâi, sub numele autoarei, se putea citi: „Tradusă din ilizibil de către Fleur Fortescue“. Începu s-o răsfoiască, conştient că vrăjitoarea îl urmărea cu atenţie. Când ajunse la pagina cinci sute doisprezece, se opri.

— Scuzaţi-mă, zise el, ridicând cartea. Se pare că cineva a smuls o pagină de aici.

Îşi trecu degetele de-a lungul părţii din mijloc a cărţii şi simţi resturile zdrenţuite ale paginii rupte.

Pagina cinci sute treisprezece…

— Lipseşte, completă vrăjitoarea. Ştiu.

— Aha, eu… eu mă gândeam doar…

— De fapt, zise ea cu răceala, toată lumea ştie… toată lumea cu excepţia *ta.*

— Cum adică… toată lumea ştie? zise Joe, întrebându-se dacă nu cumva vrăjitoarea era puţin nebună. Cum… cum se poate?

— E ceva ce ţine de legendă de-acum, explică vrăjitoarea, închizând exasperată ochii. În cartea originală, pe care a scris-o Mabel Crunch în 1596, pagina cinci sute treisprezece a fost îndepărtată.

Când Joe încercă să zică ceva, vrăjitoarea îşi ridică o mână să-l oprească.

— Nu se ştie motivul, continuă ea, dar, în cercurile învăţate, se presupune că pagina conţinea o vrajă puternică şi distructivă. În ultimul moment, Mabel şi-a dat seama de răul pe care l-ar fi putut provoca şi, prin urmare, a scos-o.

— Aşadar, din fiecare exemplar al *Cărţii lui Mabel* lipseşte aceeaşi pagină, nu-i aşa?

— Asta aşa e, confirmă vrăjitoarea uitându-se sfidătoare la Joe. Cum de nu ţi-a spus nimeni până acum? Din ce sabat

faci parte?

— A... ăăă... ăăă. Joe ridică de jos o cutie jerpelită, conţinând un joc numit Pietrele Sorţii. O duse la ureche şi o zornăi.

— Ei bine?

— A... păi... păi... îngăimă Joe. Urzica-moartă, zise el muşcându-şi buza de jos.

— Aha, zise vrăjitoarea cu răceală, asta explică totul.

*

— Salut, zâmbăreţule!

Un bărbat îşi ridică pălăria şi îi făcu semn lui Joe. Băiatul îl privi absent, înainte de a-şi târşâi picioarele spre standul lui.

— Ţi-e frig, nu? întrebă bărbatul. A... eşti ruşinos?

Joe ridică nepăsător din umeri şi îşi cufundă şi mai adânc mâinile-n buzunare.

— Te-ar interesa ceva marfă de calitate? îl ademeni omul, ţinând în dreptul jachetei sale în carouri un fular muştar.

Îşi trecu uşor mâna peste fular.

— Drăguţ şi călduros. Păr autentic de cămilă peruviană. Vrei să-l încerci?

— Nu, mulţumesc, zise Joe întristat.

— O, zise bărbatul, făcându-i cu ochiul. Ţi s-au înecat corăbiile?

— Ce?

— Făceam şi eu o glumă, tinere.

— A, da, zise Joe. Mda. Foarte nostima.

Bărbatul îi aruncă o privire ciudată.

— Care-i problema? Ţi s-a rupt coada la matură sau ce? Ai nevoie de ceva să te înveseleşti, chiar că ai. Ce zici de asta? Luă o carte şi începu s-o frunzărească. *Ghinioane magice şi gafe vrăjitoreşti.* O să te prăpădeşti de râs. Ascult-o pe asta... „O vrăjitoare care făcea plajă în Morecambe a trebuit să schimbe memoria unui număr de o sută optsprezece persoane, pentru că s-a dat din greşeală

cu cremă de levitaţie.“ Ha! Ce zici, nu e ilar?

— Mda, zise Joe evaziv.

Bărbatul îşi scoase pălăria, îşi aranjă părul, apoi şi-o puse la loc.

— Ei, drăcie! Da’ ştiu că te amuzi, zău aşa. Ai o faţă… Cum te cheamă, tinere?

— Joe.

— Ei bine, Joe. Ce-ai păţit? Nimic nu poate fi aşa rău, nu?

— M-am certat cu cineva, mormăi Joe, şi-acum n-o găsesc.

— O!

Bărbatul fluieră printre dinţi.

— Ţi-ai supărat prietena, nu-i aşa?

— Nu e prietena mea, se răţoi Joe, dar cred că a fost vina mea. Am spus ceva nu prea drăguţ despre pliculeţele ei de ceai.

— Pare serios, zise bărbatul, mişcându-şi nervos buzele. Să-ţi spun ceva, tinere: de ce nu…

— Ce-i asta? întrebă Joe.

Auzise un scâncet slab şi subţirel. Se aplecă peste tejghea.

— Cred că vine din spatele dumitale.

— Hî?

Bărbatul se dădu la o parte, lăsând să se vadă o cuşcă de lemn aşezată pe un taburet.

Înăuntru, încolăcită pe o pătura peticită dormea o pisicuţă neagră cu smocuri argintii pe vârful urechilor şi al cozii. Deschise încet ochii. Erau de culoare mierii.

— Stai un pic, asta nu-i o Pisică-cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vârful-cozii-argintiu? întrebă Joe. Dac-aş…

— Ar fi un cadou minunat, nu-i aşa? zise bărbatul, deschizând cuşca. Vrei s-o ţii un pic? Pisicuţa mieună slab, când bărbatul o ridică de la locul ei.

— Nu-mi permit… începu Joe.

Apoi simţi ceva în fundul buzunarului şi zâmbi când degetele sale se încleştară în jurul pandantivului cu granat.

*

— Ţi-ai cumpărat un fular nou? întrebă Twiggy pufnind.

— Ce?

Joe îşi lăsă bărbia în jos şi văzu un colţ al păturicii peticite ieşind deasupra fermoarului de la geacă.

— Aă... mda, zise el, ţinându-şi mâinile în dreptul stomacului.

Twiggy continua să mărşăluiască, cu nasul în vânt, pe trotuarul acoperit de nea. Joe de-abia se ţinea după ea.

— Păi, de fapt, nu, zise el, oprindu-se sub conul de lumină al unui felinar.

Zăpada scânteia sub picioarele sale.

— De fapt... e un cadou pentru tine... ca să-ţi spun că-mi...

— Joe!

Twiggy îşi duse mâinile la gură şi roşi.

— Nu era nevoie ca tu să... Şi nu trebuia ca eu să fac atâta caz pentru câteva pliculeţe de ceai.

— Păi, zise Joe ridicând din umeri, te-am necăjit şi-mi pare rău.

Îşi desfăcu fermoarul de la geacă. Câteva petice de lână se dădură la o parte şi dintre ele apăru un căpşor negru şi îmblănit.

— Ooo! şopti Twiggy. O pisicuţă!

— Nu orice pisicuţă, rosti Joe cu mândrie. Asta-i una cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vârful-aigintiu.

Pisicuţa se zvârcolea în timp ce Joe o scotea cu grijă din pătura ei.

— Bineînţeles, ar fi putut să fie doar un mormoloc cu blană, zise Joe rânjind.

Apoi rămase cu gura căscată.

— Nu pot să cred! Escrocul ăla nenorocit. M-a tras pe sfoară.

Twiggy luă pisicuţa de la Joe, iar el îşi studie mânecile de la geacă.

— Uită-te aici! zise el, frecând cu degetul o dungă argintie. E pudră colorată.

Joe se uită lung la pisicuţa care torcea în braţele lui Twiggy. Mai avea o urmă de argintiu pe vârful unei urechi, dar cealaltă era complet neagră, iar ochii deveniseră din chihlimbarii verzi-deschişi.

— Bine, zise Joe ferm. O s-o duc înapoi în piaţă şi…

Se opri brusc când o văzu pe Twiggy cufundându-şi faţa în blăniţa pisicii. Avea ochii plini de lacrimi.

— Mulţumesc, Joe, îi zise Twiggy. E *minunată!*

*

— Ce nume să-i pun? Twiggy mişcă o pană pe podea şi pisicuţa puse laba pe ea.

— Ce zici de… Înşelătoarea, propuse Joe, în timp ce îngenunchea în faţa şemineului.

Mai puse un butuc pe foc.

— Sau Sac-fără-fund. Cred că ar fi un nume foarte potrivit, judecând după felul în care a înfulecat scrumbiile alea…

Butucul se clătină şi o ploaie de scântei portocalii se înălţă pe coş. Joe se scufundă în fotoliul roşu şi îşi întinse mâna să-l mângâie pe Squib, adormit pe o pernă.

— Ce facem, încercăm odată Lingo Liquorice sau nu? De-abia îmi mai ţin ochii deschişi şi trebuie să plec şi acasă.

Joe se uită la ceas.

— Doamne, e aproape patru şi un sfert!

— În regulă, zise Twiggy scoţând un oftat şi gâdilă pisicuţa în vârful capului.

— Cred că m-am hotărât ce nume să-i pun. E ceva ce ai pomenit şi tu mai devreme…

— Sper că nu Sac-fără-fund!

Twiggy se uită urât la el.

— Bineînţeles că nu. O să-i spun Mormoloc sau, mai bine, Mormoloaca.

— Nu poţi boteza o *pisică* Mormoloaca!

— De ce nu?

— Păi, pe de o parte, nu sună prea sofisticat şi, mai mult, ea n-o sa se transforme într-o *broască* atunci când va

creşte, nu?

— Nu-mi pasă, zise cu încăpăţânare Twiggy. Cred că i se potriveşte. Nu te superi, nu-i aşa, Joe? *A fost* cu adevărat frumos din partea ta să renunţi la pandantivul cu granat.

Joe dădu din cap şi zâmbi. Desfăcu palma şi-o întinse spre Twiggy.

— Lingo-Liquorice, te rog!

Twiggy pipăi uşor buzunarul paltonului său aruncat pe un taburet. Scoase punga mototolită de hârtie şi îi dădu lui Joe o feliuţă moale şi neagră de Lingo-Liquorice. Joe ciuguli, prudent, dintr-un capăt.

— Nu-i rău, zise el, îndesându-şi în gura toată bucata.

— Nu trebuia s-o mănânci pe toată, spuse Twiggy, rupând o bucăţica infimă de lemn-dulce pe care o mestecă delicat Tocmai ai înfulecat o porţie cu efect de câteva ore.

Butucul din cămin trosnea pe măsură ce era cuprins de flăcări. Squib se trezi şi se întinse, înfigându-şi ghearele în pantalonii lui Joe.

— Au! ţipă Joe.

— Scuzele mele, zise Squib cu o voce mârâită.

Joe tresari, îşi bagă un deget în ureche şi începu sa se scarpine.

— Twiggy, zău că vorbeşte. L-ai auzit? Squib, dă-i drumul. Mai spune ceva!

— Începi să mă enervezi, zise pisica.

— Asculta, Squib… dragule, *scumpule* Squib! zise Twiggy ghemuindu-se lângă fotoliul roşu şi amestecând cu linguriţa într-o cană cu ceai de urzică-moartă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Motanul căscă nepoliticos.

— Ceva mai devreme, în seara asta, hoţii ne-au spart casa. Au furat o felie de budincă de Yule şi Poţiunea de Recreştere a lui Patsy…

— Ha! Ha! zise Squib cu amărăciune.

— Ai văzut ceva? îl întrebă şi Joe.

Îl scărpină cu blândeţe după ureche şi mustăţile motanului începură să fremete.

— Mmm… mmm, toarse Squib. A fost doar o persoană.

Femeie. Şleampătă. Fără băţ subţire.

— Cred ca se refera la „baghetă“, şopti Twiggy, lovind uşor linguriţa de marginea cănii.

— Cotrobăia după ceva… Motanul închise ochii şi toarse şi mai tare. Beţişoarele. Beţişoarele. Beţişoarele Sorţii.

— *Asta* am auzit acolo! strigă Joe, răsturnând, de emoţie, ceaşca de ceai din mâna lui Twiggy. La ceainărie. Femeia aia…

— Care, bătrâna Şireată? întrebă Twiggy.

— Da, sunt sigur că am auzit-o spunând *Beţişoarele Sorţii.*

Squib, care se oprise din tors, când ceaşca de ceai căzuse pe covorul din faţa căminului, îi sări în poală lui Joe, înfigându-şi gheruţele în picioarele lui. Coada i se înfoie ca o perie de spălat sticle, şi ochii i se bulbucară mai să-i iasă din orbite.

— Care-i problema, Squib? întreba Twiggy.

— Să mă ascund! Trebuie să mă ascund! urlă motanul, ţâşnind din poala lui Joe şi strecurându-se sub biroul masiv de stejar al lui Rose.

— Ridică-mă, scânci şi Mormoloaca, frecându-se de gleznele lui Twiggy.

Câteva clipe mai târziu, uşa de la intrarea în Sabatul Urzicii-Moarte se trânti de perete, gata să sară din balamale. În uşă apărură patru vrăjitoare.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Sturm şi Drang[8]

— A, b... bbbună! zise Twiggy cu voce tremurătoare. Înghiţi în sec şi încercă s-o pitească pe Mormoloacă în buzunarul jachetei sale de lână.

— V... vvv-aţi întors devreme.

Joe se făcu mic în fotoliu şi încercă să treacă neobservat. Spera că vrăjitoarele nu pot vedea prin mobile.

— Mie-mi spui! mârâi Patsy.

Joe o auzi scuturându-şi picioarele pe preşul de la uşa. Apoi strănută, mai să-i spargă timpanele.

— De ce nu poţi să-ţi pui niciodată mâna la gura? se plânse Rose, în maniera sa obişnuită. Tocmai m-ai împroşcat cu stropi lipicioşi de saliva pe tot...

— VOI DOUA, N-AŢI VREA SĂ-I PUNEŢI CAPĂT!

De data aceasta, Winifred, atât de calmă de obicei, era pe punctul de-a face o criză de nervi.

— Aţi petrecut bine la arderea buşteanului de Yule? întrebă sfioasă Twiggy.

— Ce buştean de Yule? zise Patsy. Joe auzi o bufnitură pe podea, ca şi cum vrăjitoarea şi-ar fi aruncat mătura.

— Oare câte ore am hălăduit, ca nişte prostănaci, pe dealul ăla *nenorocit?* întrebă Rose.

— Aproape la fel de mult cât a trebuit să te auzim pe tine plângându-te de asta, mormăi Patsy, şi Joe auzi o mişcare scurtă, urmată de două plesnituri care răsunară la fel de

[8] Furtună şi Avânt (germ.) (n. tr.).

limpede ca nişte lovituri de bici.

Rose îşi suflă nasul, în timp ce Winifred se văită că i-a amorţit mâna.

— Cred, spuse vocea unduitoare a lui Ulfric, că durata *exactă* a fost de patru ore şi douăzeci şi trei de minute.

— Probabil că focul s-a amânat, Twigs, zise Winifred epuizată, numai că nimeni nu s-a deranjat să ne anunţe. Fii drăguţă şi fă o oală de ceai de urzică-moartă. A fost o noapte *foarte* lungă.

Twiggy rămase nemişcată.

— Şi foarte rece pe deasupra, completă Patsy. Mi-e atât de frig, că mi s-a făcut piele de găină peste pielea mea de găină. Nu-mi doresc decât să moţăi un pic în faţa focului, în fotoliul meu confortabil…

Orice urmă de culoare de pe faţa lui Twiggy dispăru, iar lui Joe începu să-i bubuie inima-n piept. O auzi pe Patsy târşâindu-şi picioarele spre fotoliu.

„Iar a venit vremea pentru borcan…“ îşi spuse Joe cu tristeţe. Muşchii i se încordară. Twiggy rămase cu gura căscată. O scândură din podea trosni.

Şi Patsy se opri.

— Să nu-mi spui! o auzi Joe mirându-se. Din biroul meu creşte cumva un *copac?*

— Care *nătărău* a lăsat farfurioara asta de lapte… începu Ulfric.

— Ăla care sta ascuns în colţ nu-i Squib? zise Rose.

— Hei! zise Winifred cu vocea tremurându-i de furie. Ce s-a întâmplat cu porcul meu?

N-a fost nevoie ca Joe sa le vadă pe vrăjitoare ca să ştie că toate se uitau la Twiggy aşteptând răspunsuri. O zări târându-şi picioarele şi dându-şi după urechi o şuviţă rebelă de păr. Apoi puse o mână pe buzunarul în care era pisicuţa şi cu cealaltă se sprijini de fotoliu.

— A! zise Twiggy, legănându-se de pe un picior pe altul. Pot să vă explic…

*

— În vremurile de demult l-ar fi transformat fără să şovăie într-o broasca râioasă…

— Da. Mulţumesc, Rose, pufni Winifred în timp ce făcea ture prin încăpere cu braţele încrucişate la piept. Dar noi *nu* o să-l transformăm pe băiatul acesta într-un amfibian plin de negi. *Nu* suntem în Evul Mediu.

— Asta merită, zise Rose, învârtindu-se ameninţător în jurul lui Joe. Belea afurisită… îşi bagă întruna nasul în treburile noastre.

Joe se dădu înapoi împleticindu-se, până se lipi de harta Insulelor Britanice şi simţi înţepătura unui ac de gămălie în ceafă.

— N-a fost vina lui… începu Twiggy.

— Eu mi-aş ţine gura, dac-aş fi în locul tău.

Ochii lui Rose scăpărau în spatele ochelarilor cu rame în forma de fluture, când se întoarse spre Twiggy.

— Oricum, ai dat deja de necaz.

— Patsy, zise Winifred cu o voce în care i se citea îngrijorarea, tu ce crezi că ar trebui să facem cu Joe?

— Nu-mi pasă, zise ea prost dispusă.

Stătea pleoştită pe un taburet de lângă biroul său şi se holba la stropul verde-pal, care mai rămăsese din Poţiunea ei de Recreştere. Din când în când, îşi sufla tare nasul şi bodogănea de una singură cuvinte grosolane la adresa hoţilor.

— Să aduc două borcane, Winifred?

Ulfric traversă încăperea clătinându-se, îmbrăcat într-un smoching cafeniu şi cu papion la gât. Într-o mână ţinea o pereche de ochelari cu braţele lungi. Părul său alb vâlvoi îl făcea să arate de parcă un norişor i-ar fi plutit deasupra capului.

— Mulţumesc, Ulfric, zise Winifred. Cred că n-avem de ales.

Joe începu să se târască de-a lungul peretelui, dincolo de calendarul cu ciuperca otrăvitoare. Fără să-şi dezlipească ochii de la uşă, trecu pe lângă Squib şi se furişă până-n dreptul cuierului, în care se aflau câteva pălării negre cu borul larg. Din vârfurile lor ţuguiate se prelingeau picături

de apă de la fulgii topiţi. Joe stătea nemişcat şi aştepta, din ce în ce mai ud.

— Vă rog, nu, hohoti Twiggy, prinzând-o pe Winifred de braţ. Nu, după tot ce v-am spus. Se întâmplă ceva groaznic şi trebuie să aflăm despre ce e vorba. Joe e martor…

— Nu fi ridicolă! zise Rose. A văzut doar nişte vrăjitoare ciondănindu-se în tren. Da, a fost o neglijenţă din partea lor. Dar eu n-aş numi asta ceva *groaznic.*

— Dar ce ziceţi de şarpele pe care Harriet Perkins l-a desenat pe valiza lui Joe? întrebă disperată Twiggy. Era un mesaj…

— Era doar un grafitti, zise Rose. Femeia se plictisea şi s-a distrat mâzgălind un pic. Toate am făcut asta.

Winifred ridică dezaprobator din sprânceană.

— Şi spargerea? zise Twiggy înroşindu-se de mânie.

— Am avut ghinion, găsi Rose explicaţia şi ridică nepăsătoare din umeri.

— Dar Joe e prietenul meu! urlă Twiggy. Mi-a cumpărat o pisicuţă!

— Da, zise Winifred, încercând să-şi desprindă braţul din strânsoarea ca de cleşte a lui Twiggy. Recunosc, a fost un gest foarte generos, dar…

— Nu! ţipă Ulfric. Dezastru! Uitaţi ce-au făcut ticăloşii ăia de hoţomani cu sipetul meu!

Era momentul pe care-l aşteptase Joe. Vrăjitoarele fuseseră distrase preţ de câteva secunde. Winifred, Rose şi Ulfric se întorseseră cu spatele la el, iar Patsy era prea supărată din cauza Poţiunii, ca să observe mâna lui Joe îndreptându-se spre mânerul de la uşă. Băiatul deschise uşa hotărât şi o zbughi afară. Până ca urletele furioase să ajungă la urechile lui, Joe trecuse deja de şase stâlpi de iluminat şi aproape ajunsese la colţul aleii Weaver.

Dar nu se îndreptă direct spre casă. Ştia că o mătură putea să-l prindă din urmă în doar câteva minute, aşa că, la capătul străzii, în loc s-o ia la stânga, coti la dreapta şi încercă să evite lumina. Din când în când încetinea pasul şi se uita-n sus, dar nu văzu nici măcar o mătură urmărindu-l. Alergă câţiva kilometri, în ritm constant, la fel cum făcea la

cursele de cros pe teren accidentat de la şcoală. Nu mai fugise niciodată noaptea, prin zăpadă, dar ideea că se descurcă de unul singur îl făcea să se simtă neaşteptat de bine. Era un frig cumplit, dar aerul rece părea să-i risipească oboseala şi, când fu silit să se oprească, o făcu fără tragere de inimă. Auzise nişte voci.

Se uită neliniştit în jur. Acolo nu erau stâlpi de felinar. Unica sursă de lumină era luna, care se iţise vremelnic din spatele unor nori groşi. Nu avea nici asfalt sub picioare. Joe îşi dădu seama că, în disperarea sa de a scăpa de vrăjitoare, alergase, probabil, spre periferia oraşului.

Se afla pe o alee îngustă, mărginită de copaci care trosneau sinistru în liniştea nopţii.

Joe auzi din nou vocile. Se apropiau, dar el nu observa nicio mişcare pe aleea întunecată. Ecoul vocilor fără trup începu să reverbereze în urechile lui, şi inima îi bubuia de frica. Apoi, un râcâit, care părea sa vina dintr-un şanţ din apropiere, îi lasă impresia ca posesorii vocilor ar putea fi undeva sub pământ. Joe se ghemui în apropierea şanţului şi ascultă.

— O seară pierdută, nu crezi, Sturm? se auzi o voce aspră masculină.

— Într-adevăr, îi răspunse o voce feminină. Stăpâna noastră nu va fi deloc mulţumită. Pe zi ce trece are tot mai puţină răbdare.

— Trebuie s-o găsim cu orice preţ, zise posacă prima voce.

— Da, Drang.

Joe auzi un suspin.

— E intrigant, nu-i aşa?

— Că o simplă bucată de hârtie poate fi aşa preţioasă?

— Da, zise Sturm.

Râcâitul se opri.

— Am fost în satul care trebuie, nu, Drang, şi-n casa care trebuie?

— Bineînţeles, draga mea! Nu te mai frământa atâta.

— E aşa de uşor să-ţi scape o foaie de hârtie, continuă îngrijorată Sturm. Nu crezi ca s-ar putea să n-o fi văzut?…

— Imposibil! spuse Drang. Am scotocit toată clădirea. O grămadă de excremente de liliac, dar nici urmă de preţiosul ei document.

Râcâitul se auzi din nou.

— Ce-o fi făcut-o să-şi închipuie că ar fi aici? întrebă cu blândeţe Sturm.

— O bănuială, nimic altceva, zise Drang. Stăpâna noastră suspectează fiecare sabat din zonă. E convinsă că prizonierii au reuşit cumva să strecoare cuiva bucata de hârtie – cel mai probabil unei vrăjitoare din partea locului – înainte ca ea să fi început încăierarea din tren.

Sturm chicoti.

— Îmi plac luptele aprige. Am cam scos fulgii din ei, nu-i aşa, Drang?

Joe auzi un râs înfundat, apoi vocile continuară în şoaptă.

— Crezi c-o să fim pedepsiţi că nu ne-am dus la îndeplinire misiunea? întrebă Sturm.

— Fără îndoială, draga mea. Pregăteşte-te de încă o vrajă în… *Coş.*

— O, zise Sturm cu tristeţe în voce. Cutiuţa aia îngustă şi nesuferită! Cât o urăsc! Mi se turtesc groaznic mustăţile în ea.

— Curaj, draga mea…

Joe surprinse o mişcare cu coada ochiului şi văzu două siluete furişându-se afară din şanţ.

„Sunt pisicile din coşul de răchită!“ se gândi Joe în timp ce urmărea două cozi lungi târându-se prin zăpadă. „Noroc c-am mâncat toată bucata de Lingo Liquorice. Să vezi când o auzi Twiggy de-asta!“

Luna ţâşni dintr-un nor şi lumină pentru o clipă aleea. Suficient cât Joe să zărească două cozi golaşe şi spinările cenuşii ale unor şobolani stând pe picioarele din spate şi amuşinând aerul. Şobolanii o luară prin zăpadă spre un sâmbure de lumină ce licărea printre copaci.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Două Ţipete de Bufniţă

Joe deschise ochii. N-a fost nevoie să aprindă veioza de pe noptieră, pentru că lumina zilei se strecurase deja în fiecare colţişor al camerei prin draperiile înflorate. Se ridică în capul oaselor şi constată cu uimire că plapuma era întinsă, fără urmă de boţitură.

„Nu-i de mirare că am dormit neîntors“, îşi spuse Joe, simţind o durere surdă în picioare. Îşi aminti peripeţiile de noaptea trecută. Fusese tentat să-i urmărească pe şobolani prin pădurice, dar îşi dăduse seama că trebuie să-şi conserve toată energia pentru lungul drum către casă. Când ajunse în colţul aleii Cloister, Joe era pe punctul de a leşina. Era aproape sigur că Winifred îl aştepta înarmată cu un Fundibule şi cu borcane de stocat memoria aşa că se strecurase tiptil pe poarta din faţă şi apoi în curtea din spate, fără să dea peste nimeni. Cheia de rezervă era la locul obişnuit: sub un ghiveci de lângă şopron. Când se băgase în pat, se iviseră deja zorile şi Joe adormise legănat de ciripitul melodios al unei mierle.

Pe noptieră se afla o cană cu ciocolată caldă. Privi cu atenţie stratul de caimac care se formase la suprafaţă şi se gândi că trebuie să se fi aflat de ceva vreme acolo. Apoi se uită la ceas.

— Ce? ţipă el dând plapuma la o parte.

Era aproape ora prânzului.

Joe cobori treptele tropăind, cu tricoul îmbrăcat pe dos. Alunecă pe gresia din hol şi se lovi la cap de uşa de la bucătărie. Un miros delicios venea dinspre aragaz. Joe fu

surprins s-o vadă pe mama sa amestecând în oală. Era încruntată şi părea în transa.

— Mami!

— Bună, Joe, zise ea veselă şi faţa i se lumină.

Făcu ochii mari şi lăsă lingura în oala.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise Joe, holbându-se la mamă-sa. Numai că nu te-am mai văzut niciodată până acum… cu şorţ.

— A! Nu?

Merle răsuflă uşurată şi îşi şterse mâinile de şorţul în dungi al lui Gordon. Bretelele prea lungi lăsau să i se vadă primii patru nasturi ai cămăşii de blugi. Luă din nou lingura.

— E supă de morcovi cu coriandru. E mâncarea ta preferată, nu?

— Da, zise Joe, uimit. De ce nu m-ai trezit? Şi unde-i Gordon?

— A plecat cu Esme la supermarket. Ştii ce mult îi place să bifeze lucrurile de pe lista de cumpărături. E aşa nostimă!

Merle îi zâmbi.

— Dormeai aşa liniştit, că n-am avut inima să te trezesc. Dar cred că eşti mort de foame. Prânzul e gata imediat…

De-afară se auzi o portieră trântită. Un minut mai târziu, o cheie se răsucea în uşa de la intrare şi Joe auzi sporovăiala piţigăiată a lui Esme.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Joe pe Gordon, când acesta apăru cu o cutie mare de carton şi trei sacoşe burduşite.

Esme avea în braţe o plantă frumoasă cu frunze roşii.

— E poinsettia, zise ea încântată.

— Mulţumesc, Joe, spuse Gordon. Mai sunt câteva sacoşe în maşină. Dar pune ceva pe tine. E înfiorător de frig.

— Mi-a văzut cineva puloverul cu fermoar? întrebă Joe. Nu-l găsesc nicăieri.

Esme îl fixă pe Joe cu ochii ei mari, cenuşii, îşi muşcă buzele şi clătină din cap.

*

— Lasă vasele, zise Gordon, bătându-l uşor pe umăr pe Joe. De ce nu te duci să te uiţi puţin la televizor?

— Dar televizorul e stricat… nu mai ştii?

Mama lui Joe îl plesni pe Gordon peste braţ cu mănuşa de cauciuc.

— Mă mir că ai uitat.

Gordon râse.

— Da… da. Ce prost sunt! Trebuie să-l reparăm. Păi, atunci ai putea juca o partidă de cărţi cu Esme. Dacă *vrei,* bineînţeles.

Când dădu să iasă din bucătărie, mami şi Gordon începură să şuşotească. Băiatul se opri în pragul uşii şi întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, zise Gordon, scărpinându-şi nasul.

— Nimic, zise şi mama sa, cufundându-şi mâinile în ligheanul de spălat vase.

— Mami, în după-amiaza asta nu trebuia să ajuţi la organizarea tombolei de Crăciun?

— Poftim? zise Merle, încercând să pară indiferentă. A… Nu, nu… Nu cred c-o să merg. Brenda se poate descurca şi singură.

— Bine, zise Joe. E-n regulă, atunci.

Se îndreptă agale spre camera de zi. Ultima carte împrumutată de Esme de la bibliotecă, *Tara-cea-cu-nasul-de-caramea* zăcea abandonată pe o carpetă de lângă bradul de Crăciun. Sora lui nu se vedea pe nicăieri.

„Ce ciudat“, îşi zise Joe, ridicând cartea, şi netezindu-i paginile. „Esme nu obişnuieşte să fie aşa neglijentă cu cărţile de la bibliotecă. Mă-ntreb unde s-o fi dus.“

— Esme! o strigă el, cu mâinile pâlnie la gură.

Niciun răspuns.

Joe se îndreptă spre bibliotecă de unde scoase *Atlasul străzilor din Canterbury.* Găsi pagina în care era prezentat centrul oraşului şi încercă să-şi dea seama pe unde umblase noaptea trecută. Îşi plimba degetul de-a lungul

unei străduţe numite aleea Swingletree, când auzi soneria.

— Joe, te caută cineva, îl strigă Gordon.

*

— Mama ta e genul de persoană care-şi cam face griji, nu-i aşa? zise Twiggy, frământând un bulgăre de zăpadă.

— De obicei, nu, dar azi se poartă puţin cam ciudat.

Joe îşi scoase căciuliţa cu urechi şi cu un ciucure mare în vârful capului, pe care mama sa insistase să şi-o pună. O îndesă în buzunar.

— Daca tatăl tău…

— Tatăl *vitreg,* accentuă Joe, dându-se pe gheaţă.

— Da, dacă *el* n-ar fi insistat, ea nu ţi-ar fi dat voie să ieşi din casă.

— Oricum, nici eu nu cred că e o idee prea bună, zise Joe, uitându-se plin de suspiciune de-a lungul aleii Cloister. N-ai de gând să mă atragi într-o cursă, nu?

Twiggy azvârli bulgărele, care ateriză cu zgomot într-o cutie poştală, lăsând o urmă albă.

— Ţi-am spus deja, Winifred s-a răzgândit. A hotărât să-ţi lase memoria în pace.

Joe respiră zgomotos.

— Nu cred o iotă, zise el.

— Ba da, insistă ea, pe cuvânt, Joe. I-o fi plăcând lui Winifred s-o cam facă pe şefa, dar e o persoană rezonabilă.

— Sper că n-o să fiu transformat într-o broască râioasă.

— Nu fi prostuţ! Winifred m-a trimis să-ţi cer iertare din partea tuturor vrăjitoarelor din Sabatul Urzicii-Moarte.

— Uau! Joe era de-a dreptul impresionat. Se holbă neîncrezător la Twiggy. Cum ai reuşit să le faci să-şi schimbe părerea?

— Pai, zise Twiggy, mi-am dat toata silinţa, dar cred că ceea ce le-a convins până la urmă a fost certificatul.

— Care certificat?

— A sosit, printr-un spirit al vântului, chiar după ce-ai plecat tu. Era de la Centru, îi explică Twiggy.

— Centrala e cumva la Londra? întreba Joe, gândindu-se

la casa cu terasă din Tooting, în care locuia cu tatăl său şi cu Hamish.

Părea puţin probabil să se întoarcă acolo înainte de Crăciun. Joe oftă din greu.

— La Londra? se mira Twiggy. Nu. Ce te-a făcut să crezi asta? Centrala noastră îşi are sediul în Fingringhoe.

Joe o privi nedumerit şi Twiggy îşi dădu ochii peste cap.

— E în Essex, îl lămuri ea. Oricum, împreună cu certificatul ne-au trimis şi o frunză, adresată lui Winifired.

Twiggy băgă mâna în buzunarul de la palton şi scoase o frunză ruginie de arţar. Începu să citească:

„Dragă Domnişoară Whiribat,

Am fost informaţi de domnişoara Veronica Snipe, redactor-şef la *Cine-i vrăjitoare?!* că aţi recrutat cel de-al şaselea membru al Sabatului Urzicii-Moarte. Prin urmare, vă trimitem Certificatul Cazanul Auriu, prin care vă recunoaştem oficial statutul de sabat. Felicitări.

Încântată, a dumneavoastră
Freda Snaggleteeth
P.S. A fost remarcat faptul că cel mai nou membru a demonstrat o lipsă însemnată de cunoştinţe despre *Cartea lui Mabel.* Vă rog, îndreptaţi această situaţie imediat.“

— Măi să fie! zise Joe, amintindu-şi de vrăjitoarea înţepată din spatele standului de cărţi din Târgul de la Miezul Nopţii. Veronica Snipe trebuie să fie femeia care mi-a spus de pagina lipsă din *Cartea lui Mabel.* Chiar m-a crezut când i-am spus că…

— Hm? făcu Twiggy.

— Eu… ăăă… i-am spus că fac parte din Sabatul Urzicii-Moarte.

Twiggy surâse cu un aer superior.

— Nu-i nimic. Winifred şi ceilalţi sunt foarte emoţionaţi datorită certificatului… chiar dacă nu e întru totul meritat. Apropo, Veronica Snipe ţi-a trimis un formular de

completat. Au nevoie de câteva date biografice pentru *Cine-i vrăjitoare?!*

— Dar ce-o să se întâmple când vor afla că nu ştiu să fac nici măcar o vrajă. N-o să intraţi în bucluc?

— O… într-unul foarte mare, zise Twiggy, dar dacă recunoaştem că nu eşti vrăjitoare, tot o să dăm de belea. Să sperăm că nimeni nu va afla, ce zici? Şi-acum în ce direcţie o apucăm?

Se opri pe o alee îngustă, lângă zidul alb al unei case în stil Tudor. Joe îşi desfăcu fermoarul de la geacă şi scoase *Atlasul străzilor din Canterbury.* Începu să-l răsfoiască.

— N-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmplat azi-noapte… zise el.

— *Eu* a trebuit să lustruiesc unsprezece perechi de ghete, să frec podelele, să pregătesc micul dejun şi să strâng o parte din ingredientele pentru o nouă porţie de Poţiune de Recreştere, rosti Twiggy pe nerăsuflate, *şi* nu mi s-a permis să fac nicio vrajă. Or fi mulţumiţi din pricina certificatului, dar pe *mine* sunt încă supăraţi. Ulfric e atât de supărat din cauză că i-a fost spart cufărul! Pretinde că hoţii i-au furat o carte. Dar – *şi mai grav* – a observat că ceaţa violet, din borcanul ăla pe care l-am „împrumutat“ eu, a dispărut cu totul. E absolut distrus! Spune că-i aparţinuse unui faimos om de ştiinţă. N-am îndrăznit să-i spun că am folosit-o pe bibliotecara aia pirpirie. Winifred zice că dacă se mai întâmplă o dată să n-o ascult, o să-mi ia pisicuţa. Patsy clocoteşte de furie din cauza poţiunii care i-a fost furata şi… n-o să-ţi vină *niciodată* să crezi *că…* Squib a dispărut din nou.

Twiggy îşi puse mâinile în şolduri şi, pe faţa plină de pistrui, i se putea citi amărăciunea.

— A, scuză-mă, mai zise ea, observând că Joe rămăsese cu gura căscată. Voiai să-mi spui ceva?

— Da, voiam, spuse el.

Respiră adânc şi de-abia îşi stăpâni emoţia din glas.

— Când am scăpat de-acasă de la tine, m-am hotărât să… fac un mic ocol şi, pe drum, am surprins fără să vreau o conversaţie. Era despre Şireata…

— Nu mai spune! zise Twiggy, făcând loc unui bărbat care venea pe alee cu un collie după el. Joe îl aşteptă să treacă înainte de a continua.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că, atunci când am văzut-o în tren pe Şireata, avea un coş de răchită pentru pisici? Am presupus că erau pisici înăuntru, dar…

Joe începu să vorbească în şoaptă.

— De fapt, erau *şobolani…*

— Aaa! se miră Twiggy.

— … Pe care-i cheamă Sturm şi Drang. Cum mâncasem Lingo Liquorice, am putut înţelege tot ce vorbeau. Puneau ceva necurat la cale. Ziceau ca răscoliseră casa cuiva la ordinele Şiretei…

— Nu cumva pe-a *noastră?* întrebă nerăbdătoare Twiggy. Nu Sabatul Urzicii-Moarte?

— Nu, zise Joe. Nu, nu cred. Squib n-a pomenit nimic de vreo pereche de şobolani, nu-i aşa? Hoţul nostru a acţionat de unul singur. Oricum, şobolanii ăştia căutau o bucată de hârtie…

— O bucată de *hârtie?*

— Da, o repezi Joe.

Ar fi vrut ca Twiggy să-l lase să termine.

— O bucată de hârtie foarte *preţioasă* pe care se pare că Şireata vrea cu disperare să pună mâna. Sturm şi Drang socoteau că se află la vreo vrăjitoare şi că cei doi prizonieri i-o dăduseră ei în tren…

— *Aubrey White şi Harriet Peikins,* şopti Twiggy, apropiindu-se de Joe. Viperele! Şireata trebuie să-i fi *capturat.* Asta înseamnă că sunt încă în viaţă! Nu ţi-am spus până acum, pentru că n-am vrut să te sperii, dar m-am gândit că Şireata s-ar putea să-i fi căsăpit. Tu ce crezi că e bucata aia de hârtie? Vreo scrisoare?

Twiggy îl apucă pe Joe de braţ şi făcu ochii mari cât cepele.

— La naiba, Joe, dar dacă Viperele nu i-au dat-o unei vrăjitoare. Dacă ţi-au dat-o… *ţie!*

*

— Dar e logic! zise bosumflată Twiggy încercând să se ţină după Joe. Ar fi putut să-ţi strecoare fără să observi o bucată de hârtie în valiză. N-ai zis tu că ţi s-a deschis în timpul călătoriei?

— Da, admise Joe, văzându-şi de drum, cu nasul în *Atlasul străzilor din Canterbury.* S-a deschis, dar… ia stai un pic. Cred c-ar fi trebui s-o luăm la stânga la intersecţia de care-am trecut.

— Eşti sigur că ştii unde mergem? întrebă Twiggy, când Joe se întoarse brusc şi o luă înapoi.

— Bineînţeles, o repezi Joe. Numai că totul arăta altfel în întuneric.

— Nu-mi mai simt degetele de la picioare, se plânse Twiggy, făcându-şi drum prin zăpadă. Dacă am fi aşteptat până la noapte, am fi putut zbura până aici cu mătura.

— O, încetează cu bombăneala!

— *Tu* să încetezi s-o mai faci pe şefu’.

Twiggy dădu la o parte zăpada de pe un indicator rutier. Aleea Swingletree ziceai că o căutăm?

— Da.

— Păi, într-acolo, zise ea, arătând în spate şi căzând pe neaşteptate într-un şanţ.

Lui Joe îi trebuiră câteva minute s-o scoată afară din şanţul plin de zăpadă, şi asta pentru ca nu se puteau opri din râs. Când reuşiră să iasă din nou pe marginea drumului, blugii lui Joe erau uzi leoarcă, degetele îl usturau şi în păr îi atârnau bobiţe de gheaţă. În timp ce mergeau unul lângă altul de-a lungul aleii Swingletree, Twiggy reveni la teoria ei despre valiză.

— Dar atunci când…

— N-am văzut nicio bucată de hârtie când am despachetat, susţinu Joe.

— Eşti convins? Ar fi putut s-o împăturească astfel încât sa fie foarte mică.

— Sunt sigur, zise Joe, holbându-se la crengile încâlcite de deasupra capului său. În regula, stai un pic. Cred că aici i-am auzit pe şobolani. Îmi amintesc de acest copac, îi arătă

cu degetul trunchiul unui stejar uscat, sufocat de viţe răsucite de iederă. O ramură putrezită căzuse la pământ. Stătea rezemată de trunchi ca un baston de care se sprijină un om ce şchiopătează. Aici! zise Joe, îngenunchind lângă un petic răscolit de zăpadă. Aici m-am ghemuit aseară... şi i-am văzut ieşind din şanţ puţin mai încolo.

În timp ce Joe şi Twiggy mergeau pe marginea plină de zăpadă a drumului, un Mini Morris trecu pe lângă ei, împroşcându-i cu zloată.

Twiggy cerceta prin zăpadă, iar Joe scormonea şanţul cu un băţ.

— Am găsit ceva! zise el, când dădu cu băţul de ceva tare.

Dând la o parte zăpada cu mâinile, Twiggy curăţă zona. Treptat dezgropă capătul unei ţevi de scurgere.

— Probabil că trece pe sub câmp, zise Joe, privind peste un gard viu. Mă întreb de unde veneau şobolanii.

— Cel mai apropiat sat este Stubble End, spuse Twiggy.

Joe închise ochii, încercând să recreeze întunericul de noaptea trecută.

— Ce faci? întrebă Twiggy.

— Vreau să-mi aduc aminte de unde venea lumina.

Joe se învârti cu ochii închişi.

— Şobolanii au ieşit din şanţ şi au fugit printre copaci în direcţia unei lumini. Cred c-ar trebui să aflăm ce era.

— Ar fi putut fi o lanternă? sugeră Twiggy.

Joe clătină din cap.

— Lumina nu s-a mişcat.

Deschise ochii şi arătă în direcţia unui pâlc de copaci desfrunziţi şi rugi contorsionaţi de mure.

— Acolo, în păduricea aia, zise el.

Zăpada îi ajungea lui Joe până la genunchi şi, din când în când, trebuia să înlăture mărăcinii în care nimerea. Twiggy ţipa de câte ori i se agăţa părul în vreo creangă joasă. Înaintau greu. Lui Joe îi era imposibil să spună dacă se îndreptau în direcţia cea bună şi începuse să se întrebe dacă, la urma urmelor, fusese o idee bună să intre în pădure.

— Noaptea trecută, şobolanii au dat târcoale pe la Sabatul Pipistrelle, zise Twiggy, evitând în ultimul moment un tufiş. Nu crezi?

— Mda, zise Joe, venind în urma ei. Ce coincidenţă! Două sabaturi, la câţiva kilometri unul de altul, tâlhărite în aceeaşi noapte!

— Crezi că femeia care a intrat la noi căuta aceeaşi bucată de hârtie? întrebă Twiggy.

— Nu ştiu, zise Joe, împiedicându-se de rădăcina unui copac. S-ar putea, dacă scrisoarea asta, sau ce-o fi hârtia după care umblă şobolanii, are vreo legătură cu Beţişoarele Sorţii.

— Şireata a jefuit Sabatul Urzicii-Moarte, zise hotărâtă Twiggy. Sunt sigură de asta.

— Asta-i şi bănuiala mea, admise Joe. Dar de ce nu şi-o fi luat bagheta cu ea? Mai ţii minte? Squib a observat că hoaţa nu avea aşa ceva. Şi de ce-ar fi furat...?

— O bucată de plăcintă de Yule, preciză Twiggy, Poţiunea de Re-creştere a lui Patsy şi una din cărţile vechi de matematică ale lui Ulfric, despre grafice sau cam aşa...

— Straniu, zise Joe. Păi, trebuie să fi avut un motiv ca să le ia.

Joe zări printre copaci un petic slab de lumină portocalie şi se repezi într-acolo. Terenul accidentat îl făcea să se poticnească, crenguţele uscate îi trosneau sub picioare şi din când în când se izbea de trunchiurile copacilor, înainta până ajunse la un zid dărăpănat de cărămidă, pe deasupra căruia văzu acoperişul şi etajul unei căsuţe.

În zid erau o mulţime de locuri în care mortarul începuse să se sfărâme şi Joe îşi fixă cu uşurinţă adidaşii în găurile acelea reuşind să se caţăre. Sări într-o grădiniţă cu răzoare pentru flori şi o mulţime de ghivece mari de lut. Era şi un mic heleşteu pe suprafaţa căruia pluteau bucăţi de gheaţă.

— Două Ţipete de Bufniţă, îi şopti Joe lui Twiggy, când aceasta ateriză lângă el.

Îi arătă cu degetul numele căsuţei, care fusese bătut în cuie pe o bucata de lemn în formă de bufniţă prinsă de portal.

— Ce nume sinistru…

— Şi uite! exclamă Twiggy, împungându-l cu cotul. Uite ce atârnă deasupra… o lampă!

— Lumina! zise nerăbdător Joe. Cea pe care am văzut-o noaptea trecuta. În mod *sigur* spre ea se îndreptau şobolanii.

Zidurile căsuţei Două Ţipete de Bufniţă erau invadate de iedera care înconjurase fiecare fereastra de la parter cu un chenar neregulat de frunze întunecate. Joe traversă gradina până ajunse la cel mai apropiat geam. Şterse sticla aburită cu mâneca şi privi înăuntru. La început, de-abia putu distinge ceva, dar pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul, zări un teanc de caiete pe un birou, un balansoar şi ceva ce semăna cu un acvariu gol.

— Nimic neobişnuit, mormăi Joe.

— Cred că acum ar trebui să plecăm, zise neliniştită Twiggy. Încălcăm o proprietate şi, oricum, casa mă bagă-n sperieţi.

Joe se agăţă de pervaz, în timp ce căuta din priviri ceva pe jumătate ascuns în spatele balansoarului.

— E coşul de pisici! zise el. Şireata trebuie să locuiască aici!

— Să mergem, Joe.

— Bine, zise Joe oftând. Dar ce-ar fi să ne întoarcem aici la noapte şi…

Twiggy scheună slab şi Joe se întoarse. În spatele lui, cu o mână ţinând-o pe Twiggy de gură, stătea o vrăjitoare. În cealaltă mână avea o baghetă.

— Cred că planurile voastre tocmai s-au schimbat, zise vrăjitoarea cu o voce de gheaţă.

Îl înghionti pe băiat cu vârful baghetei sale şi buzele i se schimonosiră într-un rânjet plin de cruzime.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O adunare de lilieci

Mini Morris-ul negru se hurduca prin ţinutul acela rural ca un skateboard.

Derapa când dădea colţurile, urca mugind dealurile şi părea să ia din plin toate gropile întâlnite în drum. Joe şi Twiggy îşi petrecură cea mai mare parte a călătoriei cu mâinile la ochi, aruncaţi dintr-o parte în alta pe bancheta din spate.

— Cine-i maniaca asta? zise Joe, clănţănind din dinţi.

În timp ce îi îmboldea de la spate printre copaci, până la aleea Swingletree, vrăjitoarea nu le răspunsese la niciuna din întrebări. Maşinuţa ei era parcată într-o manieră de-a dreptul riscantă: cu partea din faţă suspendată deasupra unui şanţ.

— Nu… nu… nu… nu-s sigură, zise Twiggy, în timp ce Mini Morris-ul mai lua câteva gropi. *Cred* că o cunosc de undeva…

Joe îşi răsfiră degetele şi studie pe furiş faţa vrăjitoarei în oglinda retrovizoare a maşinii. Era cam de aceeaşi vârstă cu Winifred, bănui Joe. Avea câteva riduri pe la colţurile ochilor, obraji palizi şi scofâlciţi. Doi ochii negri te săgetau de sub bretonul de culoarea castanei coapte. Vrăjitoarea se uită în oglindă şi îl surprinse pe Joe studiind-o. Îi aruncă o privire mânioasă şi răsuci de volan. Se auzit un scârţâit de roţi şi Joe simţi cum, la o curbă strânsă, centura îl trage înapoi. Băiatul avu senzaţia că supa de morcovi cu coriandru, care-i sălta în stomac, va ieşi la iveala într-un timp foarte scurt.

Twiggy îşi luă mâinile de la ochi şi se uită la Joe.

— Te-ai făcut verde la faţă, observă ea.

Băiatul preferă să nu-i răspundă, pentru că asta ar fi însemnat să-şi deschidă gura. Mini Morris-ul coborî ca o rachetă un deal abrupt, aproape zburând, înainte de a ocoli un heleşteu şi a se năpusti pe un podeţ îngust. Apoi vrăjitoarea apăsă cât putu de tare frâna şi maşina se opri uruind lângă un hambar vechi şi dărăpănat.

Joe şi Twiggy respirară uşuraţi.

Vrăjitoarea se întoarse şi se uită urât la ei. Din două mişcări de baghetă şi câteva murmure indescifrabile le desfăcu centurile de siguranţă.

— *Tu* şi *tu*, le zise ea, vârându-şi un deget osos în faţa lor. Veniţi după *mine...* şi fără şmecherii!

— Ce facem acum? întrebă Joe în şoaptă, în timp ce vrăjitoarea ieşea din maşină şi striga pe cineva.

— Mi-am lăsat bagheta acasă, zise Twiggy şi ridică din umeri, văzând privirea disperată a lui Joe. Păi, adăugă ea ţâfnoasă, Mormoloaca a vrut să se joace cu ea. Cred că trebuie să lăsăm lucrurile să-şi urmeze calea... Asta ar face Winifred. N-are rost să intrăm în panică.

Joe se chinui să iasă din maşină şi trânti portiera stropită cu noroi a Mini Morris-ului. Încă-i mai era rău şi nu se opuse când vrăjitoarea îl apucă de umăr şi îl îndemnă spre intrarea în hambar. Când vrăjitoarea deschise uşa, Twiggy îl înghionti pe Joe.

— Suntem în Stubble End, şopti ea printre dinţi, şi acesta este Sabatul Pipistrelle.

— Ce crezi că vor? întrebă Joe.

— Vrei să spui, în afară de lecţii de şoferie?

Twiggy clatină din cap.

— Nu ştiu... dar tu faci parte din Sabatul Urzicii-Moarte, să nu uiţi.

Îi zâmbi nervos şi îi făcu cu ochiul în timp ce o urmau pe vrăjitoare.

Interiorul hambarului era surprinzător de plăcut. În mijlocul încăperii ardea un foc vesel, înconjurat de un cerc de pietre. Fumul urca în spirale pe lângă nişte lilieci, care stăteau agăţaţi de grinzi cu capul în jos, şi ieşea printr-o

gaură din acoperiş.

O vrăjitoare dolofană cu bucle negre moţăia pe o sofa cu picioarele sprijinite pe un cazan întors. Alte câteva vrăjitoare stăteau întinse în hamace cu membrele bălăbănindu-li-se peste margini. Joe numără nouă pisici negre încolăcite pe nişte baloturi de fân dintr-un colţ şi alte patru întinse lângă foc. Singurul zgomot care se putea auzi era un sforăit monoton.

Un amestec de fum şi mucegai îi gâdilă nasul lui Joe, făcându-l să strănute. Una dintre pisicile de lângă foc deschise ochii verzi şi se holbă la el. Apoi, vrăjitoarea cu părul de culoarea castanei coapte bătu din palme şi întrerupse scena paşnica.

— Trezirea! Toată lumea trezirea! strigă ea. Am ceva important să vă comunic.

Vrăjitoarea de pe sofa se scărpină în cap şi căscă. Clipi încet şi zâmbi. În obraji îi apărură gropiţe.

— Pe cine-ai adus acolo, Sarah? Avem oaspeţi?

Se uită cu ochii întredeschişi la Twiggy.

— Eşti Marjorie, nu? Din Sabatul Baddlewrack.

— Nţ.

— A! făcu dezamăgită vrăjitoarea. Aş fi putut jura…

Sarah, vrăjitoarea cu părul de culoarea castanei coapte, se îndreptă iute spre sofa şi recuperă o pereche de ochelari pe care vrăjitoarea cea dolofană îi strivea cu cotul.

— Încearcă-i pe ăştia, Dora, spuse ea iritată.

— A, foarte bine, bălmăji femeia, dându-şi la o parte buclele negre şi potrivindu-şi ochelarii după urechi.

Hamacele se bălăngăniră când începură să se urnească şi celelalte vrăjitoare, care până atunci dormiseră. Se ridicară în capul oaselor, cu părul zburlit, îmbrăcate în pijamale cu buline variat colorate, şi îşi aţintiră privirile împăienjenite de somn spre Joe şi Twiggy.

— Măi să fie şi iar să fie! exclamă vrăjitoarea Dora, aranjându-şi ochelarii. Asta-i una din nesuferitele alea de Urzici-Moarte!

— Da, zise Sarah, sugându-şi obrajii pământii. Prunella Brushwood, dacă nu mă-nşel.

— Prunella?!

Joe se holbă uimit la Twiggy. Fata se îmbujoră şi îşi scărpină stânjenită nasul.

— Numele tău adevărat e *Prunella?* zise Joe, atingând braţul lui Twiggy.

Numele nu i se potrivea deloc.

— Nimeni nu-mi spune aşa, răspunse Twiggy cu vocea sugrumată.

Se încruntă la Sarah.

— Prefer să mi se spună după poreclă, Twiggy.

— Twiggy! o îngână batjocoritor Sarah, ridicând din sprânceană. Asta din cauză că părul tău arată ca un cuib de pasăre?!

Un hohot de râs se răspândi printre membrele Sabatului Pipistrelle. Simţindu-se teribil de nenorocită, Twiggy pironi podeaua cu privirea.

— Ei bine, ce caută puştoaica asta plictisitoare aici? Urzicile-Moarte s-au mutat din satul ăsta de câteva luni. Acum, pleacă… du-te, cară-te!

Dora făcu o mişcare cu bagheta, de parcă ar fi vrut să gonească o insecta enervantă.

— Sarah, de ce mă faci să-mi pierd vremea? Ce veste importantă aveai? Sa nu-mi spui ca are ceva de-a face cu mănunchiul ăla veştejit de Urzici-Moarte care nu se pricep la nimic?

Twiggy îşi ridică bărbia care-i tremura.

— Nu-i adevărat! Patsy e cea mai bună urzitoare de vrăji, şi… Winifred e o şefă nemaipomenită…

— E o gânganie fandosită! zise Dora. Puah! Winifred Whilbat n-are nici cea mai vagă idee despre ce-nseamnă să fii şefa unui sabat A! făcu ea şi zâmbi ironic. Uitasem. Urzicile-Moarte nici nu sunt *propriu-zis* un sabat, nu-i aşa?

— Ba da! interveni Joe, făcând un pas înainte. Şi eu sunt cel mai nou membru al lui.

Când vrăjitoarea de pe sofa începu să se poarte grosolan cu Twiggy, lui Joe i se păru că o cunoaşte de undeva. Joe îşi aminti unde-o mai văzuse. Atunci, pe peronul gării, Dora Benton purtase un palton lung, bleumarin şi o şapcă cu

cozoroc, iar acum era îmbrăcată într-o pijama neagră de mătase. Dar gropiţele din obraji erau aceleaşi. La fel şi manierele sale brutale.

— Te cunosc, zise el cu impertinenţă. Tu eşti femeia care i-a furat uniforma lui Derek şi m-a minţit ca să-mi ia biletul de tren.

— Şi eu te cunosc pe tine! declară Dora, rânjind cu gura până la urechi. O, bună treaba, Sarah. Unde l-ai găsit?

— Pe aleea Swingletree.

Sarah îşi vârî mâna în buzunarul interior al jachetei sale de catifea neagră şi scoase o bucăţică de hârtie. O despături şi Joe se întinse să vadă ce scria pe ea. Nu era niciun cuvânt, doar portretul unui băiat cu părul vâlvoi, cu bărbia fermă şi o expresie destul de buimacă. Sarah aşeză hârtia lângă capul lui Joe.

— O asemănare izbitoare, nu crezi?

Dora horcăi.

— Nu ştiu de ce-a fost nevoie să-l mai interoghezi pe nerodul ala împiedicat din gară. Descrierea pe care i-am făcut-o eu băiatului a fost…

— Mai mult decât inutila, încheie Sarah fraza. Derek mi-a fost de mare ajutor. Nu-ţi trebuie mult talent să te dai drept controlor de bilete, Dora, dar să faci pe poliţistul e de-a dreptul o provocare. Am fost atât de convingătoare; chiar dacă trebuie să mă laud singură. După ce i-am spus că băiatul fugise de-acasă, Derek a fost mai mult decât dornic să coopereze. Mi-a schiţat chiar şi portretul lui. L-a descris pe băiat în cele mai mici detalii.

Tonul lui Sarah deveni mai aspru.

— Dora, nu te uita urât la mine! Ştii la fel de bine ca mine că nu vezi prea bine. Trebuie să porţi ochelarii ăia *tot timpul.*

— Ajunge! o repezi Dora.

Se încruntă şi îşi încrucişă mâinile-n sân.

— Cred ca ai uitat că p-aci eu *sunt* şefa.

— În definitiv, zise Sarah fără teama, dacă i-ai fi purtat în noaptea aceea, ai fi observat imediat că băiatul ţi-a dat un bilet obişnuit de tren, în loc…

— TACI DIN GURĂ! zbieră Dora, şi o vrăjitoare care dormise până atunci căzu brusc din hamac. Oricum, unde e?

Dora se îndreptă cu paşi greoi spre Joe şi-şi întinse mâna rotofeie.

— Dă-mi-o încoa', vierme amărât ce eşti!

— Ce? întrebă Joe. Nu pricep…

— PAGINA! urlă Dora, de îi tremurară buclele. Ştiu că e la tine. Viperele ţi-au dat-o, nu-i aşa? Îi aşteptam pe Harriet şi Aubrey, desigur, dar când m-am aplecat să-mi leg şiretul, am văzut desenul de pe valiza ta. N-oi avea eu vederea de vultur, zise ea acru, dar nu-s nici oarbă ca un liliac, să ştii!

Dora-şi ridică ochii spre tavan.

— N-am vrut să vă jignesc, adăugă ea cu blândeţe în glas.

— Greşeşti, zise Joe. N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Nimeni nu mi-a dat nicio *pagină.*

— E din Urzica-Moartă, şopti Sarah printre dinţi. Ei nu ştiu nimic despre urgenţa care-a apărut. Centrala n-a vrut să-i implice în chestiune. O decizie înţeleaptă, dacă mă întrebi…

— Am fost lăsaţi pe dinafară? întrebă Twiggy indignată. Acum suntem un sabat în toată regula. De ce nu ne ia nimeni în serios? Nu pricep de ce ne antipatizaţi atât de mult!

Twiggy se uită stăruitor la Dora şi la Sarah.

— E din cauza lui Ulfric? Şi a lui Joe? Nu sunteţi de acord ca bărbaţii să fie acceptaţi în sabaturi? Ei bine, eu cred că ar trebui. Winifred zice că sabaturile mixte reprezintă calea spre progres. Zice că ar trebui să fim de acord cu noul…

— N-avem nimic cu bărbaţii, o întrerupse Sarah.

— Câtă vreme nu fac parte din sabatul *meu,* adăugă Dora, strâmbându-se.

— Cu Rose Threep avem ce-avem, zise înţepată Sarah.

— Cu Rose? se miră Twiggy.

— Lui Winifred ar trebui să-i fie ruşine că-i permite unei *astfel* de vrăjitoare să facă parte din sabatul ei.

— O astfel de vrăjitoare? repetă Twiggy. Dar ce-aveţi cu Rose. Poate că e un pic cam rea de gură, dar…

— Pagina, Dora, îi aminti Sarah nerăbdătoare.

Îi îndemnă pe Joe şi Twiggy să se aşeze pe canapea.

— Trebuie să li se spună. Acum, nu mai putem evita.

— Foarte bine, zise Dora, aranjându-şi ochelarii pe nas.

Începu să mărşăluiască agitată prin încăpere. Joe stătea lângă Twiggy la capătul sofalei. O pisică neagră se gudură pe lângă picioarele băiatului.

— Îmi închipui c-aţi auzit de *Cartea lui Mabel,* începu Dora.

— Desigur, ziseră copiii în cor.

— Atunci ştiţi şi despre pagina lipsă.

— Da, încuviinţă Joe, amintindu-şi ce-i povestise Veronica Snipe în Târgul de la Miezul Nopţii. Era o vrajă periculoasa la pagina cinci sute şi ceva. Mabel a rupt-o ca nimeni să n-o poată face.

Joe simţi cotul lui Twiggy înghiontindu-l.

— De unde ştii asta? întrebă ea în şoaptă.

— În parte ai dreptate, spuse Dora. Unele vrăjitoare susţin că Mabel Crump a rupt-o… dar se înşală! Pagina a fost smulsă de *traducătoarea* cărţii: o vrăjitoare pe nume Fleur Fortescue.

— Fleur…

Joe îşi încreţi fruntea

— Desigur! Numele ei era pe coperta exemplarului ăla vechi din *Cartea lui Mabel,* pe care-am văzut-o în cutia de carton.

— Te *superi?* spuse Dora furioasă. Fii atent când vorbesc. Acum, unde rămăsesem?

— Tocmai voiai să le povesteşti despre Fleur, îi aminti Sarah. Când a tradus pagina cinci sute treisprezece, Fleur şi-a dat seama de puterea distructivă a vrăjii de acolo şi a rupt-o. A distrus imediat traducerea, dar a hotărât să ascundă pagina originală într-un loc unde să n-o găsească nimeni niciodată…

— Numai c-a fost găsită, zise Dora, uitându-se urât la Sarah. Şi-acum, *tu* să taci din gură. *Eu* spun povestea.

— Unde-au găsit-o? întrebă Joe.

— În Germania, zise repede Dora, înainte ca Sarah

s-apuce să deschidă gura.

— Ştiu toate astea, bombăni Twiggy.

Joe o înghionti.

— Şşt, şopti el. Eu nu ştiu.

— În urmă cu vreo douăzeci de ani, continuă Dora, un câine pe nume Strudel a scurmat într-o pădure. Pagina fusese făcută sul, vârâtă-ntr-un stilou şi îngropată la rădăcina unui copac. Fiica stăpânului câinelui era o vrăjitoare şi ea l-a împiedicat să o arunce. Vedeţi voi, stăpânul crezuse că e o foaie goală de hârtie, deoarece…

— *Cartea lui Mabel* a fost scrisă cu cerneală vrăjită, o completă Twiggy.

— Da, încuviinţă Dora, ducându-şi o mână în dreptul inimii. Timp de douăzeci de ani, pagina a trecut de la o vrăjitoare la alta, de la un sabat la altul.

— De ce? întrebă Joe.

— Dintr-un motiv foarte evident, cap sec ce eşti! zise Dora.

Se uită precaută peste umăr şi coborî vocea.

— Există oameni, explică ea cuprinsă de teamă, care o vor. Oameni care nu s-ar da în lături de la nimic ca să pună mâna pe ea.

— Dar am crezut că nimeni nu poate înţelege scrisul de mână al lui Mabel, zise Joe.

— Fleur a reuşit, nu-i aşa? spuse Sarah. Într-o zi altcineva va traduce din nou cuvintele acelea şi atunci…

Bătu din palme.

— Buuum!

— Cine poate *şti* ce se va întâmpla? zise Dora.

— De ce nu faceţi pur şi simplu bucăţele pagina, propuse Joe, sau s-o aruncaţi în foc? După aceea n-o să mai aveţi motive să vă faceţi griji.

— Cum îndrăzneşti? tună Dora. Puţin respect, băiete! Mabel Crump e o legendă! Hambarul ăsta se află chiar în locul unde ea şi-a scris celebra operă de geniu. S-o distrugem?

Îşi dădu ochii peste cap, de-ai fi zis că e gata să leşine.

— Ce idee!

— Crezi că n-am încercat să scăpăm de ea? zise Sarah, aruncându-i o privire scârbită Dorei. *Cartea lui Mabel* este indestructibilă. Probabil că a înmuiat fiecare pagină în Poţiunea Eternităţii, astfel încât cuvintele să poată fi citite şi peste sute de ani de-acum încolo.

— Sau *nu,* zise Joe, amintindu-şi ce scris oribil avea Mabel.

Sarah nu-l luă în seamă.

— Acum două zile, am primit o frunză de la Centru, prin care eram informate că pagina a trebuit să fie scoasă pe ascuns, şi în mare graba, din Londra – şi că sabatul *nostru* a fost ales să fie implicat în operaţiune.

— O onoare atât de mare pentru Pipistrelle, murmură Dora.

— Aubrey White şi Harriet Perkins din Sabatul Viperelor se oferiseră să călătorească incognito cu trenul care pleca la ora patru din gara Charing Cross, le explică Sarah. Erau aşteptaţi să descindă în Stubble End şi să-i livreze Dorei – deghizată în controlor de bilete – pagina. Numai că… totul a mers complet anapoda – ei n-au coborât din tren şi nici n-au mai fost văzuţi de atunci.

— Şireata! zise grav Joe.

Se cutremură amintindu-şi de hârşâielile înnebunite ce ieşeau în tren din coşul pentru pisici.

— Coşul de *şobolani,* zise el, corectându-se, şi simţi fiori reci pe şira spinării.

— În regulă… ajunge, îl repezi Dora. Nu v-am adus aici pentru o mică discuţie amicală. Acum, spune, unde-i pagina?

— N-o am, zise Joe. Pe cuvânt de onoare. N-am nici cea mai mică idee unde se află.

Dora se prinse cu mâinile de cap şi începu să se văicărească:

— Nu mai suport! gemu ea. Mai întâi se hotărăşte să se contramandeze Ceremonia Focului de Yule, aşa că am decis să participăm, în schimb, la o cursă de măturі. Şi am căzut într-un heleşteu. Apoi ne-am întors la sabat, cu gândul să ne punem bonetele pe cap şi să tragem un pui de somn,

dar ne-am găsit locuinţa într-o dezordine de nedescris! Şi acum… ŞI ACUM! Ăsta.. Flecuşteţul ăsta insolent îmi spune că pagina nu e la el! Le-am spus celor de la Centru că mă descurc. Ce-o să le mai spun acum? HM? O să-mi pună pielea-n saramură pentru asta!

— Ăăă… Dora, îndrăzni sfioasă o vrăjitoare tânără.

Îşi târî picioarele până la şefa Sabatului Pipistrelle, cu o frunză ruginie de arţar în mână.

— Asta trebuie să fi sosit azi-dimineaţă. E de la Centru.

Simţind că se sufocă, Dora smulse frunza din mâna tinerei vrăjitoare. Apoi închise ochii şi i-o dădu lui Sarah.

— N-ai vrea s-o citeşti tu? Eu nu rezist.

— Foarte bine, zise Sarah, zgâindu-se la frunză. O, vai. Ce catastrofă!

Dora începu să hohotească şi se prăbuşi pe sofa, mai să-l zdrobească pe Joe.

— S-a terminat cu cariera mea! zise ea, apucându-se cu mâinile de cap.

— A fost un jaf, anunţă Sarah pe un ton solemn. La Muzeul Naţional de Vrăjitorie din Piddock’s Cove. Cineva a furat originalul *Cărţii lui Mabel.*

CAPITOLUL PAISPREZECE

Monştrii din Much Marcle

Nu le-a fost greu să scape. Vrăjitoarele fuseseră atât de traumatizate de vestea primită de la Centru, că nimeni nu observase când Joe şi Twiggy s-au îndreptat în vârful picioarelor spre uşa de la hambar. Jumătate dintre vrăjitoare stăteau grămadă, îmbrăţişându-se şi plângând, în timp ce restul se prăbuşiseră buimace în hamacele lor.

Lângă uşă, se afla un butoi plin cu mături, aşa ca Twiggy luă una ca să asigure succesul evadării. În câteva minute, Joe şi Twiggy zburară peste podeţul şubred şi plutiră pe deasupra heleşteului. Fata îndemna mătura să se înalţe, până când fură înghiţiţi de o pâcla rece ca gheaţa care îl pătrunse pe Joe până la oase. Fulgi de zăpadă începură să-i danseze prin faţă.

— Twiggy, chiar trebuie să zburăm aşa sus?

Dar cuvintele lui Joe se risipiră în vânt chiar în clipa în care le pronunţase. Trebui să ţipe ca să se facă auzit:

— Da, răspunse Twiggy. Trebuie să stăm printre nori. Vrăjitoarele nu trebuie să-şi folosească măturile pe lumină. Ar fi prea riscant să ne lăsăm mai jos. Ar putea să ne vadă cineva!

Joe se uită în jos, dar tot ce putu vedea era o ceaţă cenuşie şi groasă.

— Cum o să ştim c-am ajuns la Canterbury? ţipă el.

— Nu mergem la Canterbury, spuse Twiggy. Cel puţin, nu încă.

— Nu?

Fata scutură din cap şi îi porunci măturii să vireze la

stânga.

— M-am gândit ca ar trebui să dam o raită pe la Piddock’s Cove!

*

Stratul de nori începea să se răărească, pe măsură ce mătura plonja în jos. Printre vălătucii de ceaţă îşi făcură apariţia petice de cer senin şi Joe zări o apă întunecată cu valuri înspumate. Coborâră şi mai mult şi Joe realiză că Twiggy urma o linie de coastă. Dedesubtul lor marea clocotea şi se năpustea pe plajele de culoarea fulgilor de ovăz. Joe privi în dreapta şi văzu stâncile abrupte ridicându-se deasupra câmpurilor înzăpezite. Vârfurile inegale de piatră întrerupeau întinderile nesfârşite de alb.

Joe se ţinu strâns de talia lui Twiggy când mătura se îndreptă cu iuţeală spre o stâncă enormă, biciuită de valuri. În mijlocul ei se afla o deschizătură în formă de portal şi Twiggy îndemnă mătura să treacă pe acolo. Joe se făcu mic, când trecură în viteză prin crăpătură. Apoi se înălţară din nou. Mătura execută o bucla aeriană înainte de a se îndrepta spre următorul golfuleţ, alunecă uşor deasupra ţărmului stâncos şi aterizâ lângă o căsuţă. Avea zidurile de culoare liliachie şi acoperişul de ardezie.

Joe se dădu jos de pe mătură şi îşi îndreptă cu greu coloana. Stătuse ghemuit deasupra cozii timp de aproape o oră. Amorţise şi-l dureau încheieturile. Twiggy ridică braţele-n sus şi scoase un chiot.

— N-a fost distractiv? zise ea. Winifred ar fi leşinat pe loc dacă ne-ar fi văzut cu ce viteză am trecut prin stânca aia. Nu cred că măturica mea ar fi reuşit o astfel de manevră, dar asta e ultimul răcnet!

— O s-o dai înapoi? întrebă Joe.

— O, da! Am *împrumutat*-o doar.

Lovi uşor nuielele de mesteacăn şi rânji.

— Pun pariu că Dora turbează acum de furie.

— Deci, ăsta e Piddock’s Cove, zise Joe privind în jos spre un golf în formă de semilună.

Valurile aruncaseră pe ţărm alge şi iarbă-de-mare. O singură barcă era ancorată.

— Da, zise Twiggy. Suntem pe coasta din Dorset.

O luă pe aleea ce ducea spre căsuţă, lăsă mătura într-un coş pentru umbrele de pe verandă, şi sună la uşă.

— Am mai fost o dată aici vara trecută, cu Winifred, dar muzeul era închis. Cu toate astea, m-am distrat pe cinste bălăcindu-mă în mare.

— Crezi că Şireata se află în spatele jafului, nu-i aşa?

— Mda, zise Twiggy, dar trebuie să fim siguri de asta.

— Nu înţeleg de ce-o fi vrut cartea, zise Joe. Oricum, pagina cinci sute treisprezece a fost ruptă şi restul cărţii a fost tradus…

— În şaptezeci şi patru de limbi, completă Twiggy.

— Aşa că ce-ar mai putea afla din ea?

Joe se dădu un pic în spate de îndată ce auzi zgomotul unor paşi apăsaţi de cealaltă parte a uşii. Fanta de la cutia de scrisori se ridică şi o bărbie acoperită cu păr alb îşi făcu apariţia în crăpătura dreptunghiulară.

— Mă numesc Arthur Poppleweed. Sunt custodele Muzeului Naţional de Vrăjitorie, se auzi o voce răguşită din cutia de scrisori. Vă rog fiţi amabili şi spuneţi cine sunteţi şi ce doriţi.

— Ăăă… suntem Twiggy şi Joe din Sabatul Urzicii-Moarte, începu Joe. Am venit să aruncăm şi noi o privire prin muzeu… pentru că ne interesează foarte mult obiectele şi artefactele vechi.

Urmă o pauză lungă înainte ca firele zburlite de barbă albă să se mişte din nou.

— Foarte bine, zise vocea, puteţi intra. Dar vă avertizez: sunt înarmat cu un ciomag straşnic şi cu un pistol de apă plin cu Poţiune de împietrire… şi nu mă tem să le folosesc.

— Ce e Poţiunea de împietrire? o întrebă Joe pe Twiggy până să apuce curatorul să deszăvorască uşa.

— Te transformă în statuie, răspunse fata. Patsy o foloseşte ca să facă ornamente pentru grădină.

Dacă Joe ar fi fost un simplu trecător, nu şi-ar fi închipuit niciodată că în căsuţa aceea pitorească era Muzeul Naţional

de Vrăjitorie. Nu era niciun semn pe poarta principală şi nici pe uşa de la intrare care să anunţe acest lucru. Oricum, de îndată ce trecu pragul, simţi acelaşi iz cunoscut de obiecte vechi, mucegăite, pe care-l întâlnise în toate muzeele.

— Bine-aţi venit! zise Arthur rugându-l pe Joe să-i ţină ciomagul cât timp îşi scarpină el barba.

Bătrânul purta o pereche de pantaloni peticiţi din catifea reiată şi un halat bleumarin. Era chel în vârful capului şi avea un plasture lipit peste un cucui de mărimea unui ou.

— Am fost doborât de tâlhar, zise Arthur, arătându-le cu vârful pistolului de apă rana de pe cap. Vedeţi voi, de asta a fost nevoie să întăresc măsurile de securitate.

Joe şi Twiggy îl urmară pe un coridor întunecos şi de-acolo într-o mică încăpere cu draperii la ferestre. Camera era luminată doar de nişte lumânări.

— Dacă aveţi vreo nelămurire sau vreţi să mă întrebaţi ceva, o să fiu chiar aici, zise Arthur aşezându-se pe un scaun de lemn lângă uşă, cu pistolul de apă şi ciomagul în poală.

— Aici e! zise Joe, stând în faţa unei vitrine sparte de sticlă.

Înăuntru, într-o casetă, se afla o tavă căptuşită pe margini cu catifea verde decolorată, iar în centru, era un petic de catifea, cam de mărimea unui pachet de cărţi de joc, care-şi păstrase culoarea vie de la început. Dedesubtul dreptunghiului verde strălucitor era o notă prost dactilografiată pe care se putea citi:

„Exponatul 122*: O carte de vrăji, poţiuni şi alte probleme de vrăjitorie* scrisă de extrem de talentata (şi umblă zvonul destul de frumoasă), geniala, Mabel Crump. A fost redactată în luna martie 1596 (sau s-ar putea să fi fost în aprilie) într-o scriere de mână complet ilizibilă şi tradusă în engleză în 1848 de către Fleur Fortescue, care a fost o adevărată atotştiutoare. Astăzi, e cunoscută simplu drept *Cartea lui Mabel,* şi se găseşte pe raftul de cărţi al fiecărei vrăjitoare (deşi eu cunosc o vrăjitoare care-o ţinea în sertarul pentru tacâmuri).“

— Nu mi-am imaginat până acum că e atât de mică, zise Joe, uitându-se la peticul verde de catifea pe care stătuse cartea.

— A, ba da, interveni Arthur. Format de buzunar, ai putea s-o numeşti.

Oftă prelung.

— În orice caz, foarte uşor de furat.

— Îţi aminteşti cum arăta hoţul? întrebă plin de nerăbdare Joe.

— Păi, n-am văzut mare lucru. În clipa asta prăjeam nişte ouă cu şuncă pentru micul dejun şi-n următoarea… eram cu faţa la pământ cu un cucui cât o rodie. Hoţul era de fapt o hoaţă… îmi amintesc că i-am văzut mâna chiar înainte de-a mă lovi fulgerător cu bagheta. Avea nişte unghii roşii şi lungi…

Joe dădu din cap.

— Fără îndoială, a fost Şireata.

— Şireata? întrebă Arthur nedumerit.

— Hai aici, Joe, îl strigă Twiggy cuprinsă de veselie. Am găsit o fotografie de-a lui Rose.

— Măi să fie! făcu Joe aplecându-se deasupra vitrinei din colţ.

Se uită la fotografia a doua fete îmbrăcate în tunici negre până la glezne. Una dintre fete avea părul prins în cozi şi se uita urât spre aparat. Cealaltă, care avea o cosiţă lungă, împletită şi înfăşurată ca o eşarfă în jurul gâtului, era cu limba scoasă. Joe citi nota dactilografiată de dedesubtul fotografiei:

„Exponatul 062: O rară fotografie a Monştrilor din Much Marcle (care au fost o adevărata pereche de mici orori). Excluse din Sabatul Brimstone la vârsta de zece ani, Rosemary Threep şi Logan Dritch au terorizat timp de unsprezece luni satul Much Marcle, înainte de a fi capturate şi trimise la Penitenciarul pentru Vrăjitoare îndărătnice din Papua Noua Guinee.“

Joe privi şi restul obiectelor din vitrină. Exponatul 063 era o pensulă pe care fetele o înmuiaseră în cerneală vrăjită şi o folosiseră să mâzgălească mesaje vulgare peste tot prin Much Marcle. Exponentul 064: o bucată de cretă violet care era tot ce mai rămăsese din Şcoala Primară din Much Marcle după ce Rose şi Logan stârniseră o tornadă într-o după-amiază de august. Nota preciza că Rose afirmase că abătuseră tornada asupra clădirii goale „doar ca să se distreze“.

— Acum ştim de ce Pipistrellele n-o pot suferi pe Rose, zise Joe.

— Da, de asta toată lumea are o părere aşa proastă despre Urzica-Moartă, adăugă Twiggy. Pentru că una din membrele noastre a fost în tinereţea ei o celebră huligană. Nu mi-o pot imagina pe Rose făcând toate chestiile alea teribile. E o bătrână arţăgoasă şi afectată.

Twiggy izbucni în râs şi îşi lipi degetul de sticlă.

— Uită-te la ea… cum scoate limba!

Joe studie cu atenţie fotografia, dar pe el nu-l interesa Rose. În schimb, se uita la cealaltă fată, Logan Dritch. Avea o privire pătrunzătoare şi părul ei era roşcat-închis. Remarcă maxilarul hotărât şi buzele arcuite. Imaginea femeii fermecătoare din tren îl străfulgeră.

— E Şireata! zise deodată Joe, apucând-o pe Twiggy de braţ. Cealaltă fată! Celălalt Monstru din Much Marcle.

— Eşti sigur? întrebă Twiggy.

Joe dădu din cap.

— Sunt convins. Şireata şi Logan Dritch sunt una şi aceeaşi persoană.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În afara pădurii

Cu excepţia siluetei unui pescar în cizme galbene de cauciuc, stând cocârjat pe un scaun pliant, debarcaderul era pustiu. Pescarul ţinea într-o mână băţul unei undiţe, cu un fir lucios în vârf, care atârna peste marginea debarcaderului şi dispărea în apele învolburate. Cu cealaltă mână ţinea borul pălăriei sale impermeabile, pe care şi-o trase apoi peste ochi.

Twiggy se chinuia să aterizeze. Aceeaşi rafală de vânt care era cât pe ce să smulgă pălăria pescarului, făcea tot ce-i stătea-n putinţă să-i devieze mătura şi s-o arunce împreună cu pasagerii ei în marea înspumată, de culoarea oţelului.

Părul lui Twiggy gâdila faţa lui Joe.

— Încă puţin! zise ea, aplecându-se în direcţia vântului şi ţinând mătura dreaptă.

Aceasta plană ca o libelulă înainte de-a se lăsa pe-o petală de nufăr. Joe simţi cum atinge cu adidaşii un grilaj metalic şi, câteva secunde mai târziu, aterizau în siguranţă la celalalt capăt al debarcaderului.

— Bună treabă! zise Joe aprobator.

Răsuflă uşurat când simţi scândurile de lemn sub picioare.

— E timpul pentru nişte gustări, zise el, lovind uşor cu mâna buzunarul burduşit al gecii sale.

Se uită spre celalalt capăt al debarcaderului, unde pescarul stătea cu spatele la ei, ţinându-şi încă pălăria impermeabilă cu una din mâini. Bărbatul părea să nu fi remarcat deloc sosirea celor doi.

Joe se aşează pe jos şi îşi vârî mâna în buzunar. Scoase două pachete cu mâncare, învelite în hârtie şi îi dădu unul lui Twiggy.

— A fost drăguţ din partea domnului Poppleweed să ne pregătească o gustărică, zise Twiggy, desfăcând două sandvişuri enorme şi o bucată groasă de prăjitură cu fructe.

Ridică uşor cu degetul o felie de pâine.

— Mm… pui prăjit şi murături cu muştar.

— Cu sos dulce, preciză Joe cu gura plină. Dar e la fel de gustos.

Un ţipăt strident îl făcu să ridice capul. Văzu doi pescăruşi rotindu-se gata să se năpustească asupra pescarului, în timp ce acesta se chinuia să scoată cârligul dintr-un peşte care se zvârcolea.

— Aia-i o barcă? întrebă Twiggy, arătând cu degetul în depărtare o pată întunecata.

Joe miji ochii.

— Da, una destul de mare, probabil un tanc petrolier.

— N-am fost niciodată cu barca, mărturisi Twiggy.

Îşi linse degetele înainte de-a mai muşca din sandviş.

— Eu am traversat o dată canalul, cu colegii mei, cu feribotul, zise Joe. Era o excursie cu şcoala la Calais. Vremea a fost îngrozitoare. Nu mai văzusem niciodată aşa valuri uriaşe. Prietenul meu, Drew, a stat toată călătoria aplecat deasupra vasului de toaletă.

— Mi-ar plăcea să merg şi *eu* la şcoală, zise Twiggy cu jind. Trebuie să fie un loc *minunat!*

— Cu greu l-aş numi aşa, îi zise Joe. Avem tone de teme de făcut, iar unii dintre profesori sunt un coşmar. Uite, bunăoară, domnul Tripp. I-am spus că Hamish îmi mâncase eseul despre „Triburile nomade din Nordul Africii“, dar tâmpitul de profesor a refuzat să mă creadă… chiar şi după ce i-am arătat rămăşiţele umede, cu urme de dinţi de câine pe ele. Domnul Tripp m-a pedepsit o săptămână întreagă. Cât de drept poate fi?

— Păcat că n-ai avut nişte Poţiune de Recreştere, zise ea, scuturându-şi câteva firimituri din poală.

— Ce vrei să zici?

— Păi, explică Twiggy, câteva picături din chestia aia şi eseul s-ar fi refăcut singur.

— Mda, făcu Joe, terminându-şi prăjitura cu fructe şi ştergându-şi mâinile pe haine. Mda… repetă el gânditor.

Apoi mototoli hârtia şi sări în picioare.

— Repede, zise Joe. Trebuie să plecam. Ridică mătura şi i-o aruncă lui Twiggy.

— Hm? Dar, Joe, nu mi-am terminat…

— Trebuie sa ne întoarcem. E foarte important Mi-am dat seama!

— Nu înţeleg, zise Twiggy, clătinând din cap.

Se pregăti să muşte din prăjitura cu fructe.

— Ştiu de ce a furat Logan originalul *Cărţii lui Mabel,* zise Joe apucând-o pe Twiggy de umăr. Avea deja Poţiunea de Recreştere, îţi aminteşti?

— Pagina cinci sute treisprezece! zise Twiggy, scăpând prăjitură din mână. Logan are de gând s-o refacă. O, Joe, trebuie s-o împiedicăm!

Urmă o decolare nesigură. Instrucţiunile panicate ale lui Twiggy nedumeriră mătura şi o făcură să ţâşnească înainte, atingând pălăria pescarului, în timp ce părăseau debarcaderul. De uimire, bărbatul scapă peştele care căzu pleoscăind în apă. Cu faţa complet ascunsă de pălăria sa galbenă, pescarul se ridică şi făcu un gest ameninţător cu pumnul.

— Pescăruşi nenorociţi! strigă el.

*

— Aterizarea de la debarcader a fost un fleac, în comparaţie cu asta! zise Twiggy în timp ce încerca să conducă mătura printre straturi nesfârşite de crengi încâlcite. Ar fi fost mai bine să descălecăm pe aleea Swingletree şi să facem restul drumului pe jos.

— N-ar fi fost, zise Joe sigur pe el. Mai degrabă mă umplu de vânătăi şi julituri sau mă aleg cu părul plin de crenguţe, decât să ajung la căsuţa lui Logan cu câteva minute prea târziu.

— Fii practic, Joe, îl avertiză Twiggy, lovindu-se cu cotul de o creangă.

Zăpada de pe aceasta se scuturǎ.

— Logan trebuie să se fi întors de câteva ore de la Piddock’s Cove.

— Asta dacă a mers pe măturǎ, zise Joe.

Twiggy pufni.

— Că doar n-o fi făcut schi nautic în Dorset, nu?

— Există transportul în comun, insistă Joe. Şi de unde ştim noi că nu are maşină? Vrăjitoarea aia din Sabatul Pipistrelle avea un Mini Morris. Logan Dritch nu mi se pare genul care să îndure, pe un frig năprasnic, chinurile unei călătorii lungi, lipsite de confort.

Twiggy îşi încordă spatele şi Joe îşi dădu seama ca s-ar putea s-o fi jignit.

— Bineînţeles, *eu* unul n-aş fi ratat pentru nimic în *lume* călătoria de azi, adaugă el repede.

— Mă bucur să aud asta, zise Twiggy.

Pelerina cu glugă a lui Twiggy se agăţă într-o creangă şi pârâi.

— Ah, m-am săturat până peste cap, zise ea. Înaintăm atât de încet! O să execut o aterizare forţată şi tot ce ne rămâne de făcut e să sperăm că totul va fi în regulă. Ţine-te bine, Joe, zise ea, înclinând coada măturii într-un unghi ascuţit. S-ar putea să doară un pic.

În timp ce se îndreptau spre sol, Twiggy aproape că se lipi de măturǎ, iar Joe îşi îngropă faţa în pelerina ei. Trosnetul rămurelelor rupte îl asurzi pe băiat. Şi, cum ţinea ochii închişi, îi răsunară în urechi ca sute de biscuiţi crocanţi zdrobiţi. Tresări şi strânse din dinţi când piciorul său se izbi de o creangă. O auzi pe Twiggy ţipând. Apoi mătura se înclină şi Joe alunecă. Ateriză în patru labe într-un strat gros de zăpadă.

— Joe, ai păţit ceva?

Twiggy îngenunche lângă el, cu mătura în mână. Nuielele de mesteacăn erau destul de zburlite şi arătura continua să se mişte spasmodic. Twiggy dezmierdă cu blândeţe coada măturii.

— Surprinzător, dar n-am nimic, zise Joe, bolborosind.

Îşi scutură zăpada de pe faţă şi se ridică.

— Dar tu?

— Cred că m-am ales cu câteva vânătăi zdravene, dar nu mi-am rupt nimic, zise Twiggy. Mă îngrijorează mai mult mătura. Pare puţin traumatizată. Dacă nu-şi revine suficient de repede, s-ar putea să ne întoarcem pe jos acasă.

— Biata de ea, zise Joe mângâind plin de compasiune mătura.

Se uită în jur. Copacii semănau cu nişte siluete şi era ceaţă. Începuse să se însereze. Joe se frecă la ochi.

— Unde-i lampa? O vezi?

— Uite-o! zise Twiggy, arătând cu degetul un disc auriu de lumină.

Îşi făcură drum prin zăpadă într-acolo.

În cinci minute ajunseră la Două Ţipete de Bufniţă. Joe se rostogoli peste zid.

— Liber, şopti el şi, o clipă mai târziu, prinse mătura pe care Twiggy o aruncase în grădină.

Mâinile fetei îşi făcură apariţia deasupra zidului. Escaladă icnind zidul scorojit şi ateriză lângă el.

Totul era încremenit. Joe duse degetul la buze şi o luă prudent prin zăpadă, până ajunse la o fereastră de unde răzbătea o dâră de lumina printre draperii. Copiii se ghemuiră sub pervaz şi ascultară. Lui Joe îi bubuia inima mai să-i sară din piept.

— E o prostie, şopti Twiggy, strângând în braţe mătura care tremura încă. N-am bagheta la mine… şi, cu mătura în halul în care e, şansele noastre de-a ne face rapid nevăzuţi sunt *zero.*

— Atunci, asta-nseamnă că va trebui să fim extrem de atenţi, nu? Joe se ridică încet şi îşi lipi obrazul de fereastră. Sticla rece se aburi de la respiraţia sa caldă şi o şterse cu mâneca să poată vedea înăuntru. Joe îşi ţinu răsuflarea. Prin mica deschizătură dintre draperii, o văzu mărşăluind supărată de-a lungul şi de-a latul unei bucătărioare pe Şireata – Logan Dritch. Ea e! zise încet Joe. Şi e turbată de furie.

O urmări pe Logan lovind cu piciorul uşa unei maşini vechi de gătit şi făcând să zboare trei cratiţe prin încăpere.

— Lasă-mă să mă uit şi eu, zise Twiggy ridicându-se în vârful picioarelor şi trăgând cu ochiul prin acelaşi spaţiu gol dintre draperii. Uau! Deci asta e Logan Dritch, nu? Da' ştiu că e cochetă! Îmi plac hainele ei. Şi verdele o prinde de minune. Eşarfa aia de pene e totuşi cam deplasată şi pariez că-şi vopseşte părul.

— Unde-i cartea? întrebă Joe, scrutând bucătăria.

Logan se îndreptă spre masă şi spulberă de pe ea un pahar de cristal şi o sticlă de şampanie. Lichidul spumos ţâşni din sticla spartă şi se împrăştie bolborosind pe pardoseală. Pe masă mai erau doar două obiecte. Unul era un recipient de formă conică. Logan îl apucă şi făcu un gest de parc-ar fi vrut să-l izbească de pământ. Dar ceva o făcu să se răzgândească. Îl aşeză cu grijă la loc.

— Poţiunea de Recreştere, îi şopti Twiggy lui Joe la ureche.

Al doilea obiect era o carte mica, legată în piele maro-roşcată. Logan o ridică şi o deschise la o pagină pătată cu nişte stropi de culoare verzuie. Faţa i se schimonosi într-o expresie de dezgust. Deschise gura rujată strident şi ţipă.

— *Cartea lui Mabel!* spuse Joe.

— Nu pot să cred, zise Twiggy, ştergând geamul cu un colţ al pelerinei sale şi apăsându-şi un ochi pe fereastră. Logan a încercat sa refacă pagina lipsă, *dar n-a ţinut!*

— Nu înţeleg, zise Joe. Mie mi se pare că pagina s-a refăcut, nu?

— Da, zise Twiggy, cu un zâmbet amuzat pe faţă. Dar pe ea nu e nimic scris! Hârtia s-a refăcut, *dar nu şi cuvintele lui Mabel!*

Twiggy şi Joe se îmbrăţişară şi încercară să-şi stăpânească râsul.

— Nu-i de mirare că e aşa prost dispusă, zise Joe. Închipuie-ţi cât efort a depus pentru nimic!

Se uită din nou pe geam.

— Stai un pic, unde-a dispărut?…

Twiggy scoase un ţipăt, iar Joe căzu pe spate, când draperiile se dădură la o parte şi în cadrul ferestrei apăru nimeni alta decât Logan Dritch. Zbieră atât de tare, încât lui Joe i se făcu părul măciucă.

— F… ffugi, îngăimă el.

Joe sări în picioare şi sprintă prin grădină. În timp ce se caţără disperat pe zid, îşi juli degetele de cărămizi. Când ajunse deasupra, se uită peste umăr şi văzu o scenă care îl îngrozi.

Gradina era cufundata în întuneric. Într-un con de lumină, ce ieşea pe geamul bucătăriei, o zări pe Twiggy căzută în zăpadă, cu mătura sub ea. Joe îşi dădu seama că se împiedicase, în graba ei. O umbră căzu peste Twiggy când Logan escaladă pervazul. Băiatul văzu că vrăjitoarea avea o baghetă în mână.

Strigă la Twiggy, dar, spre disperarea lui, ea nu încercă să fugă. Rămase cu faţa în zăpadă şi Joe o auzi murmurând, ca şi cum ar fi vorbit singură.

Vârfurile ascuţite ale cizmelor lui Logan atinseră pământul. Joe îşi dădu bretonul din ochi şi făcu singurul lucru care-i veni în minte.

Aruncă un bulgăre de zăpadă.

Acesta ateriză, cu precizie matematică, drept în faţa lui Logan. Până să apuce vrăjitoarea să se dezmeticească, Joe mai făcu un bulgăre. O nimeri în tâmplă. Joe începu să frământe un al treilea bulgăre, când observă că Twiggy începea să se urnească de la pământ. De fapt, ea nu vorbise singură, îi vorbise măturii de sub ea. Twiggy se ridică în fund şi se apucă de coada măturii cu ambele mâini. Mătura zbură în direcţia lui Joe şi îl aşteptă să se urce. Aruncând şi ultimul bulgăre (care o lovi pe Logan între ochi), Joe se aşeză pe coada măturii şi dispărură în noapte.

Printr-un efort uriaş, mătura reuşi să ajungă la marginea pădurii înainte de a se prăbuşi. Joe luă apoi mătura pe umăr şi fugi de-a lungul aleii Swingletree. După zece minute, se opri şi o aşteptă pe Twiggy.

— Vino! zise Joe când fata se prăbuşi în genunchi lângă el.

O prinse de mână şi o ajută să se ridice. Joe se uită temător înapoi.

— Crezi că suntem urmăriţi?

Twiggy clătină din cap.

— Nu-ţi face griji, zise ea de-abia răsuflând. Nu e nimeni pe urmele noastre.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Idei geniale şi veşti şocante

— O să vii la spectacolul de pantomimă, şi cu asta basta! îi zise mama sa rujându-se în oglinjoara pudrierei. Acum, pregăteşte-te. Nu te uita aşa la mine, Joe. A fost foarte drăguţ din partea lui Gordon să ne răsfeţe astfel.

Joe nu se mişcă de pe canapeaua din camera de zi. Se prefăcu că-i vine să caşte.

— Dar chiar că mi-e somn. O sa adorm la teatru.

— *Nu,* n-o s-adormi! îl repezi Merle, scuturându-l. E doar vina ta că eşti aşa obosit. Când am spus că poţi să ieşi la plimbare, nu m-am aşteptat să lipseşti toată după-amiaza.

Gordon intră în camera de zi, îmbrăcat într-o jachetă cu linii oblice şi purtând o căciulă de blană.

— E vreo problemă? întrebă el, punându-şi mâna pe umărul soţiei.

— Nu, zise Merle, bătându-l uşor pe mâna.

Se întoarse către Joe:

— Te rog, scumpule. O să te distrezi de minune şi o să uiţi de…

Gordon tuşi.

— De ce nu te îmbraci cu tricoul acela cu mâneci lungi care-ţi place atât de mult? adăugă Merle dulce.

— O, bine, zise Joe. O să vin.

Îşi târî picioarele pe covorul din camera de zi şi urcă tropăind la etaj. Goli dulapul, dar nici urmă de tricoul preferat. Aşa ca îşi trase peste cap un pulover verde şi se pieptănă cu o lipsă totală de entuziasm.

*

— Sunt prea mare pentru spectacole de pantomimă, bombăni Joe în timp ce-şi târa picioarele prin zăpadă spre Teatrul Marlowe.

Esme îl ţinea de mână, cu ochii strălucind de entuziasm. Alunecă şi se prinse de braţul lui Joe.

— Anul trecut a fost *Vrăjitorul din Oz,* zise Esme încântată. Vrăjitoarea cea rea a fost *cu adevărat* fioroasă.

— Mda, aproba Joe. Vrăjitoarele pot fi înfricoşătoare, nu-i aşa?

Se gândi la întâlnirea cu Logan de acum câteva ore. Era limpede că suferise o înfrângere când planurile ei de refacere a paginii eşuaseră, dar Joe bănuia că hotărârea nu-i fusese cu nimic ştirbită.

„Nu se va lăsa până nu va găsi pagina aia“, îşi spuse el.

Rămase cufundat în gânduri în timpul scurtei plimbări până la teatru, încercând să-şi închipuie pe unde-ar putea fi pagina dispărută.

*

— Sunt sigură că este al şaptelea pahar de lapte pe care-l bei astăzi, zise Merle, ducându-se la frigider şi scoţând o cutie cu lapte, în timp ce Esme ţinea întins un pahar, cu o privire rugătoare pe faţă.

— Mi-e sete, mami, zise Esme, când un jet de lichid alb îi umplu paharul.

Începu să soarbă încet.

— Esme, e târziu. De îndată ce termini de băut, te duci să te schimbi în pijama.

Joe stătea pe un taburet şi răsfoia programul spectacolului de teatru. Îl surprinsese faptul că-i plăcuse pantomima. Strigase chiar, laolaltă cu ceilalţi spectatori: „Uită-te în spate!“ şi „Nu, nu are“. Deşi nu la fel de entuziasmat ca tatăl său vitreg.

— O cană cu ceai, Joe? întrebă Gordon, umplând

ceainicul.

Joe dădu din cap.

— Aşadar, te-ai distrat, nu?

— Mda, zise Joe. Chiar m-am distrat.

— Splendid, zise tatăl său vitreg. Se poate spune că *Robinson Crusoe* e un spectacol clasic. Şi palmierii păreau reali.

— Tati, zise Esme. Te rog, îmi dai biletul meu?

— Vrei să-l păstrezi amintire, nu? zise Gordon, alegând un bilet din portofel.

I-l oferi lui Esme, dar înainte ca ea să-l apuce, biletul îi alunecă printre degete şi căzu pe pământ.

— Vai! zise el. Ce neîndemânatic sunt!

Când Gordon se aplecă să-l ridice, Joe simţi că-l trec fiori pe şira spinării.

— *Desigur!* zise Joe cu voce tare şi se ridică atât de repede, încât răsturnă taburetul. Biletul! *Biletul!*

— Cum rămâne cu ceaiul? întrebă Gordon, când Joe ieşi val-vârtej din bucătărie şi se repezi pe scări spre camera sa.

Joe deschise larg uşile de la dulap şi verifică buzunarele hainei de şcoală. În afara de un capac ros de stilou şi o bucată de sfoară, nu mai era nimic acolo. Căută în buzunarele de la pantalonii gri, care fuseseră spălaţi şi frumos călcaţi de Gordon, dar erau goale.

„Unde-o fi?” se întrebă disperat Joe.

Răsturnă coşul de hârtii şi îl cercetă cu atenţie, dar nu găsi ce căuta.

Joe se aruncă pe pat şi-şi duse mâinile la cap. Nu-i venea să creadă că fusese aşa de prost. Harriet Perkins îi dăduse pagina lipsă din *Cartea lui Mabel,* numai că el nu-şi dăduse seama. Probabil că ea o văzuse în tren pe Logan Dritch venind pe coridor, aşa că îl făcu pe Joe să creadă că şi-a scăpat biletul. Bucata de hârtie pe care-o ridicase de pe podeaua prăfuită a compartimentului nu era nicidecum un bilet de călătorie. Era pagina cinci sute treisprezece a celei mai importante lucrări din istoria literaturii vrăjitoarelor. Joe fusese îmboldit să coboare la Stubble End ca să-i poată

înmâna pagina Dorei Benton. Numai că el îi dăduse biletul său de tren. Joe ştia că trebuie să fi adus acasă pagina – dar unde putea fi?

După ce întoarse camera cu susu-n jos, se năpusti în hol, şi de-acolo în dormitorul lui Merle şi Gordon. Tocmai se pregătea să deschidă un sertar de la masa de toaletă a mamei sale, când văzu în faţa oglinzii un teanc de poze. În fiecare din ele era prezent tatăl său.

— Joe! Ce faci aici? îl întrebă mama, din prag.

— Căutam…

Joe ridică o fotografie cu chipul zâmbitor al tatălui sau.

— De ce…

Merle oftă şi îşi duse mâinile la gură. Gordon apăru în spatele ei şi o luă pe după umeri.

— Cred c-ar trebui să-i spunem, zise el încet.

— Ce? întrebă Joe, holbându-se la feţele lor sobre.

— A trebuit să găsim nişte fotografii cu tatăl tău… şi să le dăm la poliţie, zise Gordon. Au fost nişte viscole cumplite în Scoţia, Joe. Noaptea trecută, tăticul tău a luat un taxi de la spital, dar n-a mai ajuns la Tillygrundle. Taxiul şi şoferul au fost găsiţi dis-de-dimineaţă, dar tatăl tău plecase să caute ajutor. Mi-e teamă că încă e dat dispărut.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Propunerea lui Joe

Joe zări cu coada ochiului o siluetă îmbrăcată în negru, ce-şi târa alene picioarele prin Catedrala Canterbury. Silueta se apropie tot mai mult, până când o pereche de ghete cu boturi julite şi şireturi zdrenţuite se opri în dreptul adidaşilor săi.

— ’Neaţa, zise Twiggy.

Joe nu se obosi să-i răspundă. Îşi sprijini bărbia în mâini şi se uită posac în jos.

— Mama ta mi-a spus că s-ar putea să fii aici.

Twiggy întinse o mână să-l bată pe umăr, dar băiatul se feri.

— Mi-a povestit… despre tatăl tău, Joe. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Mda, şopti Joe, încercând să schiţeze un zâmbet.

Ea se aşeză lângă el pe bancheta de lemn. Joe nu intenţionase să fie aşa aspru cu ea, dar îşi dădea seama că-i era foarte greu să vorbească în acel moment cu cineva. Prea multe gânduri îl măcinau.

Se simţea trist şi îngrijorat din cauza tatălui său, dar era şi furios pe mama sa şi pe Gordon, pentru că fuseseră atât de secretoşi în privinţa dispariţiei. Dimineaţa trecută primiseră o vizită din partea poliţiei locale în timp ce Joe dormea. Hotărându-se să păstreze tăcerea şi să nu-i dea lui Joe niciun motiv de îngrijorare, îl trataseră cu afecţiune exagerată, sperând din tot sufletul că tatăl său va fi găsit.

„M-am gândit eu că nu e ceva în regulă“, îşi spuse Joe, amintindu-şi cum mama sa rămăsese acasă să-i gătească

felul lui preferat de mâncare, în loc să ajute la organizarea tombolei de Crăciun.

Joe se prinse de mânerul banchetei de lemn, copleşit de o vinovăţie fără margini. Fusese atât de preocupat de problemele Sabatului Urzicii-Moarte şi de căutarea paginii lipsă din *Cartea lui Mabel,* încât de-abia dacă se mai gândise la tatăl său.

Trecuseră trei zile de când Joe vorbise ultima dată cu tati. Joe îşi aminti cât de urâcios fusese în drum spre şcoală. Îşi luase mormăind rămas-bun de la el şi trântise portiera taxiului. Tatăl lui lăsase în jos geamul şi-i făcuse semn cu mâna, după ce taxiul o pornise din loc. La ora la care Joe şi colegii săi începeau prima lecţie, tatăl său probabil că traversase deja Londra, ajunsese în gara King’s Cross şi se urca în trenul care avea să-l duca în Scoţia.

Scoţia.

Era insuportabil de departe. Joe măsurase distanţa într-un atlas. Erau şapte sute cincizeci de kilometri până la Tlllygrundle şi, deşi Joe îi implorase pe mama sa şi pe Gordon să-l ducă acolo, ei refuzaseră. Îi spuseseră că drumul e prea lung şi, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă în munţii Grampian – ceea ce era puţin probabil, din cauza vremii mizerabile – nu puteau ajuta cu nimic la căutare. Joe simţi ca explodează de supărare. Nu putea suporta gândul că se afla în Canterbury, înconjurat de oameni care se pregătesc de Crăciun, în timp ce tatăl său era pierdut undeva în Scoţia, luptându-se să rămână în viaţă pe viscolul ăla năprasnic.

— Vrei s-o ţii pe Mormoloaca? întrebă Twiggy cu blândeţe.

Cum Joe nu răspunse, ea îi puse pisicuţa în poală şi băiatul simţi cum încordarea îl părăsea pe măsură ce mângâia blana moale a Mormoloacei.

— De-acum nu-mi mai pot permite s-o scap nicio clipă din ochi, explică Twiggy.

— De ce?

Joe scărpină pisicuţa sub bărbie şi ea începu sa toarcă mulţumită.

— Winifred e pusă pe război. A primit o frunza răutăcioasă de la Pipistrelle care-i spuneau cât de îngrozitor m-am purtat. Mătura pe care-am luat-o era a Dorei Benton şi pot să-ţi spun că n-a fost prea încântată de asta. Chiar acum Winifred se află la Stubble End, încercând să potolească apele, dar eu am căzut de tot în dizgraţie. Mi-e teamă ca nu cumva Winifred să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea şi să mi-o ia pe Mormoloaca.

— O, nu! zise Joe, uitând o clipă de dispariţia tatălui său. Asta ar fi o cruzime prea mare. Nu i-ai povestit lui Winifred de Logan Dritch?

— Ei bine, află c-am încercat, zise Twiggy întunecată, dar cum am pomenit de monştrii din Much Marcle, mi-a pus mâna la gura şi mi-a spus să tac. Se pare că lui Rose i-au trebuit *ani* de zile să-şi uite tinereţea pierdută şi să lase totul în urma. Winifred a fost foarte iritată; nu a vrut să mai asculte niciun cuvânt de la mine. Zicea întruna că oamenii merită să li se acorde o a doua şansă şi să nu-mi mai bag nasul în treburile altora. Lucrurile nu par prea roz, ce zici? încheie Twiggy cu un oftat prelung.

— Cu siguranţă, nu, zise Joe, oftând şi mai tare.

— Trebuie să găsim pagina aia lipsă din *Cartea lui Mabel* înainte să pună Logan Dritch mâna pe ea, zise Twiggy. Dar trebuie să recunosc că sunt într-un mare impas.

— Mda, zise Joe, ridicându-se în capul oaselor şi făcând ochii mari. Twiggy, zise el nerăbdător, nu era cumva în *Cartea lui Mabel* o poţiune pentru vindecarea bolilor înspăimântătoare? Crezi c-ar merge pentru degerături sau… sau hipotermie?

— Nu prea cred asta, zise Twiggy. Sunt provocate de expunerea la temperaturi foarte scăzute, nu-i aşa? O Poţiune de Topire ar fi mai potrivită. Patsy spune că i s-a dat poţiunea asta când şi-a vizitat la Cercul Arctic o prietenă cu care coresponda. Biata Patsy, a îngheţat pe mătură! Nu-şi mai putea mişca niciun muşchi.

— Mi-ai putea face şi mie una? întrebă Joe. Şi mă duci în Scoţia?

— În Scoţia? Nici vorbă! zise Twiggy oripilată.

— Bine, atunci... crezi că mi-ai putea împrumuta mătura ta?

— Ce?! se miră Twiggy. Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi s-o conduci singur, doar dac-o ungi cu Alifie de zburat. Cât despre prepararea Poţiunii de Topire... Ar trebui să găsesc toate ingredientele necesare. Oricum, Winifred e cu ochii pe mine şi-o să se întrebe ce Dumnezeu pun la cale. Nu, nu s-ar putea. Aş fi dată afară din sabat, dac-aş fi prinsă.

Joe se încruntă şi se uită lung la ea.

— Dar, dacă ţi-aş arăta unde e pagina lipsă, mi-ai face-o?

— Pagina lui *Mabel?* Ştii unde e? Păi, spune-mi şi mie, Joe! Repede!

Joe dădu ferm din cap.

— Nu. Întâi îmi prepari Poţiunea de Topire şi-mi aduci mătura ta. După aceea o să pot zbura în Scoţia să-l salvez pe tati.

— Dar e o *nebunie!*

Twiggy rămase tăcută câteva minute.

— În regulă, zise ea, în sfârşit. Cred că mai am nişte Alifie de Zburat în trusa mea de zburător începător, pe care mi-a dat-o Winifred – dar îmi va lua... nu ştiu exact... vreo şase ore să prepar poţiunea aia.

— Minunat, zise Joe cu răceală, uitându-se la ceas. O să ne întâlnim diseară, la cinci şi jumătate, în spatele şopronului din grădina casei mele.

Twiggy îşi luă pisicuţa şi-i aruncă o privire îngrijorată lui Joe. Apoi îşi târî paşii prin Catedrala Canterbury. Joe se uită după ea până n-o mai putu vedea.

„Bine, îşi zise el. Am şase ore ca să găsesc pagina aia.“

*

La patru şi jumătate, Joe începu să intre în panică. Scotocise de şapte ori coşul de hârtii, se târâse de-a buşilea în fiecare colţişor din încăpere, luminase cu o lanternă fiecare crăpătură, cât de mică, din dulapul său şi se uitase chiar şi-n abajurul de la lampă. Pagina, clar, nu se afla în camera sa şi nici în altă cameră din casă.

Sub pretextul că are nevoie să facă ceva ca să nu se mai gândească la tatăl său, Joe insistase să facă puţină curăţenie. Cu o cârpă de praf în mână şi aspiratorul lângă el, îşi strecurase mâinile sub pernele de la canapea, inspectase toate dulapurile din bucătărie, răsturnase fiecare coş de gunoi şi cercetase fiecare centimetru de covor. După ce termină, goli chiar şi sacul de la aspirator, umplându-şi mâinile de praf, dar, în afară de o monedă de treizeci şi doi de peni, căutarea lui se dovedi zadarnică.

Joe înghesui nişte haine, o cutie cu sandvişuri şi câteva pagini rupte dintr-un atlas, într-un rucsac. Îşi strecură în buzunarul de la geacă o lanternă şi o busolă. Apoi se aşeză pe pat şi începu să-şi roadă disperat unghiile, chinuindu-se să-şi amintească unde pusese pagina. Îşi privi ceasul. Era cinci fără douăzeci.

Cu ochii bine închişi, încercă să revadă în minte momentul crucial, în care Harriet Perkins îl bătuse uşor pe braţ şi-i spusese că-şi scăpase biletul pe jos. Evenimentele i se derulară cu încetinitorul. Se văzu aplecându-se, cu degetele bâjbâind în jurul unei bucăţi de hârtie. Apoi se îndreptă şi îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor săi cenuşii.

— Desigur, zise Joe, deschizând brusc ochii. Când i-am dat Dorei Benton biletul de tren, l-am găsit în buzunarul de la *haină. Pagina trebuie să fi fost în pantaloni.*

Joe se repezi să scormonească pentru a nu ştiu câta oară buzunarele pantalonilor săi cenuşii, când un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

„O, nu! îşi spuse Joe. Pantalonii au fost în maşina de spălat… dar pagina e indestructibila… aşa că…“

Pe neaşteptate, imaginea clară a paginii îi fulgeră prin faţa ochilor. Pentru câteva secunde, o văzu în cele mai mici detalii. Mica pagină îngălbenită era zdrenţuită în partea în care fusese rupta din *Cartea lui Mabel.*

„Am văzut-o“, îşi spuse când imaginea îi dispăru din faţa ochilor la fel de repede cum apăruse. „Nu în tren… ci undeva *aici,* prin casă.“ Încercă să vizualizeze din nou pagina, dar nu reuşi. Singurul lucru care-i era clar, era că

pagina se afla la altcineva.

Joe şi-a amintit cât de obosit fusese când sosise cu trei nopţi în urmă pe aleea Cloister, la numărul doi. După ce încercase să-l convingă pe poliţist că vâslise de la Stubble End până acasă, mâncase ceva frugal şi se târâse pe scări spre camera de oaspeţi.

Nu mai catadicsise să despacheteze. Nici nu-şi pusese uniforma de şcoala în dulap. Îşi aruncase hainele pe spătarul unui scaun înainte de a-şi trage pijamaua pe el şi se prăbuşi pe pat. Era posibil ca pagina să-i fi căzut pe covor din buzunarul de la pantaloni – dar nu fusese acolo în dimineaţa următoare. Sau fusese?

„Esme! îşi zise Joe. Era în camera mea când m-am trezit. Îmi adusese o cana cu lapte!“

În mai puţin de două secunde sări din pat, ieşi pe uşa camerei, străbătu în fugă coridorul şi dădu buzna în dormitorul lui Esme.

— Ez, trebuie să te întreb ceva, zise Joe imediat ce intră.

— Da? făcu Esme.

Stătea în pat, rezemată de o perna. Faţa-i era complet ascunsă de cartea de la bibliotecă. Fetiţa ridică nasul din carte şi se uită la el pe deasupra *Tarei Cea-cu-Nasul-de-Caramea…*

— A, salut, Joe, zise ea, ridicând o farfurie şi întinzându-i-o fratelui sau. Vrei să guşti din renul meu de turtă dulce? Eu i-am mâncat copitele şi coarnele, dar tu poţi să iei restul, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc, Ez, spuse Joe, aşezându-se la capătul patului. Trebuie să te întreb ceva. E foarte important.

— Bine. Îmi plac întrebările, zise Esme, stând cu picioarele încrucişate şi cu cartea sprijinita de papucii de casă, cu dungi de zebră.

Îl privi nerăbdătoare pe Joe.

— Am pierdut o bucată de hârtie, zise Joe cu voce nesigură. E foarte mică, îngălbenită…

— Ca hârtia de pergament? completă Esme înviorându-se.

— Da, Ez. Exact, zise Joe, puţin uimit de isteţimea ei. Nu

e nimic scris pe ea. Pare o bucată oarecare de hârtie, dar *nu* e aşa. Chiar trebuie s-o găsesc, Esme. Ai văzut-o cumva?

— Mda.

Esme lăsă capul în jos şi îşi lipi un deget de buze.

— Aşa cred, zise ea încet, îmbujorându-se. S-ar putea s-o fi luat eu... dar nu am ştiut că e atât de valoroasă, Joe. Pe cuvânt de onoare.

— Nu contează, zise Joe, împreunându-şi mâinile. Unde e?

Esme îşi muşcă buzele şi se uită la cartea care alunecă de pe papucii ei. Dintre paginile acesteia căzu un bilet de teatru.

— Asta era! zise Joe, amintindu-şi pe loc unde văzuse pagina din *Cartea lui Mabel.*

Surioara sa o folosise pe post de semn de carte. În dimineaţa aceea de după sosirea sa, o văzuse pe Esme strecurând o bucată îngălbenită între filele cărţii, ca să ştie unde a rămas.

Joe îi zâmbi călduros.

— Unde-i bucăţica de hârtie, Ez?

— S-ar putea s-o fi lăsat în *Pinguini în pericol,* zise Esme, prinzându-şi papucii cu mâinile.

— Aha! făcu Joe, privind avid prin dormitorul ei. E pe rafturile alea de cărţi de acolo?

— Nu, zise ea sfioasă. Am dus-o înapoi la bibliotecă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Căutări la lumina lanternei

Joe se furişă de-a lungul peluzei. Peste zăpadă se formase o pojghiţă subţire de gheaţă şi, deşi călca extrem de atent, fiecare pas pe care-l făcea trosnea. Joe se uită înapoi, dar ferestrele casei erau închise, ca să nu iasă căldura. Nimeni n-ar fi putut să-l audă. Ca să evite raza de lumină de la lampa din camera de zi, Joe merse pe marginea peluzei, poticnindu-se din când în când. Cu toate că era un frig de crăpau pietrele, simţea pe ceafă broboane de sudoare. Îşi verifică ceasul: aproape cinci şi jumătate.

Gordon tocmai pusese nişte parmezan peste sufleul de broccoli când Joe îi anunţase că vrea să-şi petreacă seara singur, în camera sa. Joe insistase să-şi pregătească o cina simplă, din fasole şi pâine prăjită, pe care o pusese pe-o tavă ca s-o ducă în camera sa. Înainte de a ieşi din bucătărie, căscase de câteva ori. Curăţenia îl epuizase, pretinsese el, şi, probabil, avea să citească puţin înainte de-a se culca devreme. Auzind programul lui Joe, mama sa se simţise oarecum uşurată, iar Gordon fusese înţelegător, asigurându-l pe Joe că fasolea la cuptor era mai gustoasă decât sufleul său de broccoli.

În camera sa, Joe îmbrăcase două perechi de pantaloni de trening şi două pulovere groase. Îşi îndesase în buzunarul de la rucsac o căciulă cu urechi îmblănite. Tocmai se pregătea să aranjeze pernele sub plapumă, când auzi nişte paşi urcând scările. Reuşise să sară în pat cu câteva secunde înainte ca Gordon să bată uşor în uşă şi să-i aducă o cană cu ciocolată fierbinte. După ce Gordon îi

urase noapte bună, pe Joe îl încercase un sentiment de disconfort, şi asta nu doar din cauză că era atât de gros îmbrăcat. Îi displăcea să-i mintă pe mama sa şi pe tatăl vitreg, dar lucrul acesta nu putea fi evitat Dacă ei nu erau dispuşi să-l ducă în Scoţia, atunci va trebui să se descurce de unul singur.

Joe ajunse în colţul grădinii, se strecură prin spaţiul îngust dintre şopron şi gardul viu din lemn-câinesc şi aşteptă. Secundele treceau. Twiggy întârzia.

Când Joe se lăsă pe vine, marginea ascuţită a unui ghiveci spart îi intră în gleznă. Era pe punctul de a-i da una cu piciorul, când auzi un zgomot – o lovitură înăbuşită, apoi alta. Joe îşi lipi urechea de şopron şi prinse şuşoteala scurtă a unei voci. Era cineva înăuntru! Nu putea fi Gordon, pentru că îl lăsase în camera de zi făcând un puzzle, iar mama sa făcea baie. Joe o auzise cântând când coborâse tiptil scările.

„Twiggy trebuie să fie, îşi zise Joe. Poate a înţeles că am spus *în* şopron… dar cum o fi găsit cheia… şi cu cine o fi vorbind?“ Joe se furişă după colţul şopronului şi se uită printr-una din găurile din uşă.

Deşi era cu spatele la el, Joe o recunoscu îndată pe Esme. Îi recunoscu imediat cizmele galbene de cauciuc. Stătea în genunchi lângă o cutie de carton cu un pahar gol în mână. Esme bolborosi ceva şi se ridică în picioare să aşeze paharul pe o masă de lucru, lângă o lanterna mare roşie. Joe rămase cu gura căscată când văzu ce se afla în cutia de carton: o pisică neagră, stând pe o pătură şi spălându-şi o lăbuţă. Alături, pe duşumea, se afla o farfurioară de porţelan cu câteva picături de lapte prelinse în jur. Joe se mai uită o dată la pisică, cu ochii mari de uimire. Nu avea niciun dubiu în legătură cu identitatea pisicii. Era Squib.

Pentru o clipă, Joe se dezechilibră şi se sprijini de uşă.

— Cine-i acolo? întreba Esme cu o voce îngrijorată.

Lui Joe îi trecu prin minte să nu răspundă, dar nu voia să-şi sperie surioara.

— Nu-ţi fie teamă, sunt eu, zise Joe, deschizând uşa şi intrând în şopron. Se pare că ai un secret.

— Îl cheamă Charlie, zise Esme.

Se aplecă şi ridică motanul, ţinându-l de piept, în aşa fel încât picioarele din spate i se bălăbăneau dizgraţios. Lui Squib nu părea să-i pese. Se uita drăgăstos la Esme şi începu să toarcă.

— L-am găsit ieri în timp ce făceam un om de zăpada, îi zise Esme. Se ascundea după un răzor şi mă privea. Bietul Charlie nu are zgardă şi sunt sigură că e al nimănui. Îl iubesc de-adevăratelea, Joe, dar nu cred ca tati va avea aceleaşi sentimente. Spune că pisicile miros şi lasă păr. De-asta îl ţin pe Charlie aici.

— Şi de-asta nu te mai saturi de lapte… sau, mai degrabă, Charlie.

Joe zâmbi, dar imediat îi căzu faţa.

— Hei! zise el, uitându-se mai de aproape la pătura lui Squib. Ăla nu-i tricoul meu preferat cu mâneci lungi?

Îl ridică şi încercă să-l scuture de păr.

— Lui Charlie îi era frig, explică Esme.

— Şi n-ai putut găsi altceva?

— Ce se întâmplă? întreba o voce din cadrul uşii.

Twiggy intră în şopron şi îşi duse mâna la gura.

— Ala nu-i Squib?

— Nu, e Charlie, zise Esme, strângând motanul în braţe.

— *Am ştiut* eu că te place, îi spuse Twiggy lui Joe. Winifred trebuie să fi pomenit adresa ta. Avea de gând să vină după tine în noaptea în care-ai fugit de la noi, dar apoi a sosit de la Centru Certificatul Cazanul Auriu, iar ea s-a răzgândit. Cred ca Squib s-a hotărât să se mute la adresa ta. Nu-l pot învinovăţi. Probabil i-a ajuns cât a fost pisică de vrăjitoare.

— Ce? se miră Esme.

— Glumeşte, zise repede Joe. Ai adus marfa, Twiggy? Bine, atunci… e vremea să plecăm.

— Unde mergem?

— La bibliotecă, zise Joe, punându-şi mâna căuş la gură.

Dar nu vorbise destul de încet.

— Nu va fi deschis, le spuse Esme ca pe-un secret. Biblioteca se închide la cinci şi jumătate şi va fi închisă şi

mâine pentru că e Ajunul Crăciunului. Nu e deschisa nici în prima, nici în a doua zi de Crăciun.

— Pagina e la bibliotecă? întrebă Twiggy uimită.

— Da, răspunse Joe. Îţi vine sau nu să crezi, se află intr-un exemplar din *Pinguini în pericol.* Săptămâna viitoare va fi prea târziu, adăugă el, gândindu-se la tatăl său.

Joe clătină din cap.

— *Nu pot* aştepta atât de mult Va trebui să mergem în seara asta... să găsim o fereastră descuiată sau ceva de genul ăsta.

Esme se arătă îngrozită.

— Joe, dar e ilegal. Şi, oricum, credeam că le-ai spus lui mami şi tati că te culci devreme.

Joe puse o mână pe umărul lui Esme.

— Uite ce e, Esme, promit să nu spun nimănui nimic despre Charlie, dacă tu păstrezi secretul în legătură cu escapada mea la bibliotecă. Bine?

Esme încuviinţă din cap.

— Bine, zise ea, dar numai dacă Charlie poate sa păstreze învelitoarea.

— Ne-am înţeles, spuse Joe, lăsându-şi tricoul să cadă în cutia de carton.

După ce închise uşurel uşa în urma lui, Joe se aplecă să-şi recupereze rucsacul dintre şopron şi gardul viu.

— Unde-i poţiunea? o întrebă pe Twiggy.

— În geanta mea. Am avut nevoie de multă abilitate ca s-o prepar. Mi-a luat o oră întreagă numai să găsesc tipul potrivit de ceara de lumânare, şi nici geana de cămilă n-a fost uşor de dibuit.

Twiggy se lăsă pe mătura ei.

— Mi-am adus-o pe-a mea, astăzi, zise ea, bătând uşor mânerul măturii ei la mâna a doua. A trebuit să i-o dau pe cealaltă înapoi Dorei Benton. Aproape că a explodat când a văzut în ce stare era.

— Îşi va reveni? întreba Joe, amintindu-şi cum le salvase pielea viteaza măturică.

— O, da, zise Twiggy, în timp ce Joe se urca în spatele ei. Îşi va reveni după câteva vizite la vraciul de maturi.

— Atunci, e bine, zise Joe, neştiind dacă Twiggy glumeşte sau nu.

În timp ce se înălţau deasupra gardului viu, lui Joe i se păru c-aude nişte bocăneli dinspre stiva de lemne, din celălalt colţ al grădinii. Se uită într-acolo tocmai la timp ca să vadă două cozi golaşe alunecând deasupra grămezii de buşteni, înainte de-a dispărea în întuneric.

*

Dedesubtul lor, cerul era luminat de-o scânteiere chihlimbarie. Felinarele de stradă străluceau, iar vitrinele magazinelor aruncau raze de lumină pe trotuare. Într-o piaţetă pavată, pâlpâiau beculeţele colorate ale unui uriaş brad de Crăciun.

Twiggy îşi tot lovea mătura, încurajând-o să zboare mai sus. Trebuiau să rămână în întuneric, unde puteau zbura fără teama de-a fi văzuţi. Mătura îşi dădea toată silinţa. Greutatea suplimentară a rucsacului lui Joe şi a genţii lui Twiggy o făcea să se încline şi să se smucească.

— Uită-te să găseşti un loc unde să aterizăm! strigă Twiggy cu voce alarmată. De preferat, un loc întunecos şi pustiu.

— Ce zici de locul ăla? spuse Joe, arătându-i cu degetul o zonă neluminată de lângă o clădire cu turlă.

— Perfect, zise Twiggy. Mătură, picaj!

Mătura n-avu nevoie să i se spună de două ori. Coborî într-un unghi incredibil de ascuţit, astfel încât Joe se văzu silit să se ţină cu toată puterea ca să nu cadă. Aerul rece îi sufla în faţă, împiedicându-l să respire. Băiatul zări pământul apropiindu-se cu o viteză alarmantă. Twiggy smuci coada şi ţipă. În ultimul moment, mătura se trase în sus, iar Joe căzu, izbindu-se cu genunchiul de-o lespede înaltă.

— Ptiu! făcu Twiggy, ieşind destul de prudent dintr-un tufiş. Chiar că trebuie să termin de citit manualul meu de zbor. Sunt sigură că e pe-acolo vreun capitol despre Aterizarea forţată.

Prea ameţit ca să mai comenteze, Joe se sprijini de lespede şi îşi frecă genunchiul lovit. Se uită în jur. Totul era învăluit într-o linişte sinistră. Siluete cenuşii, neclare, păreau să plutească prin întuneric. Când îşi dădu seama unde aterizaseră, Joe îşi retrase brusc mâna de pe lespedea de piatră.

— E un cimitir! şopti el. Hai să plecăm de aici.

Înainte de-a ieşi din cimitir, Joe avu ideea să rupă câteva crenguţe de vâsc şi să le vâre printre nuielele de mesteacăn ale măturii. Îi spuse lui Twiggy că aşa va părea, mai degrabă, o fată cu o decoraţiune de Crăciun mai excentrică, decât o vrăjitoare cu o mătură în mână. Aşadar, trecură neobservaţi pe străzile forfotind de cumpărători.

În mai puţin de zece minute ajunseră pe strada principală, şi Joe zări faţada văruită a bibliotecii. Se repezi într-acolo, nerăbdător să recupereze pagina şi să se îmbarce pentru călătoria spre Scoţia. Twiggy alerga pe lângă el, strângând într-o mână mătura şi cu cealaltă ţinând-o la piept pe Mormoloaca. Pisicuţa călătorise în geanta de umăr a fetei, înfăşurată în jacheta roşie de lână, dar zgâlţâielile o treziseră când Twiggy începuse să fugă. Mieunase până când stăpâna ei o scosese din geantă şi o luase în braţe.

Joe urcase în goană treptele tocite care duceau spre intrarea principală a bibliotecii. Pe uşă era afişat programul de Crăciun.

— Esme a avut dreptate, zise el.

Dar răsuci, totuşi, clanţa pentru a verifica dacă uşa era într-adevăr încuiată.

— Trebuie să găsim altă modalitate de-a intra, adăugă el, ridicând din umeri. Se uită, spre ferestrele întunecate de pe zidul de calcar, dar păreau să fie toate bine închise.

— Hai să mergem să vedem dacă nu e vreo intrare prin spate, propuse Twiggy, dând din cap în direcţia unei alei înguste şi întunecate.

Într-o curte neluminată, în spatele a două tomberoane de gunoi, copiii găsiră intrarea din spate a bibliotecii. Joe zgâlţâi clanţa, dar uşa refuză să se deschidă.

— Ce facem acum? zise băiatul posomorându-se.

Twiggy rânji şi îl rugă pe Joe s-o ţină pe Mormoloaca. Apoi scoase *Cartea lui Mabel* din geantă.

— A venit momentul pentru puţină magie, zise ea, scotocind după baghetă.

În timp ce fata căuta vraja potrivită, Joe îi lumina cartea cu lanterna.

— Mda. Aici era… asta ar trebui să meargă… Vraja de Deszăvorâre. Se pare că acţionează asupra balamalelor şi a limbilor clanţelor. Ţine lanterna dreapta, Joe.

Twiggy îndreptă bagheta spre mânerul uşii.

Supune-mi-te, uşă sigilată,
Cutremură-te toată.
Zăvoare, balamale, lacăte şi capcane
Să nu mă împiedicaţi.

De îndată ce Twiggy termină de rostit cuvintele, Joe auzi declicul yalei, apoi mânerul uşii se răsuci, şi uşa se deschise.

Joe intră primul luminând drumul cu lanterna. Observă că se aflau într-o încăpere mică, ticsită de cutii pline cu cărţi. Pe o masă şubredă se aflau o tava cu nişte învelitori, şi o cană cu o mâzgă îngheţată de culoare maronie, care, cu câteva zile în urmă, s-ar fi putut să fi fost cafea. Cineva scrisese de treisprezece ori: „Mă plictisesc“ pe o coala de hârtie şi mâzgălise o caricatură a unei femei ţâfnoase, cu părul strâns la spate într-un coc. Joe bănui că era chipul bibliotecarei Lydia, cea căreia îi modificaseră memoria.

Băiatul găsi o uşă ce ducea într-un coridor tapetat cu şaluri de lână colorate. Au mers pe coridor până au ajuns în dreptul altei uşi. Uşa se deschise cu un scârţâit şi raza lanternei alunecă peste zeci de rafturi pline cu cărţi. Se aflau în partea centrală a bibliotecii.

Încăperea spaţioasă, cu tavan înalt, cu ungherele sale tainice, era neobişnuit de înfricoşătoare. Joe nu şi-ar fi închipuit niciodată că o bibliotecă pustie ar putea fi atât de lugubră. Ar fi dorit să aprindă becul şi să risipească

întunericul, dar ştia că asta i-ar fi dat de gol. Aşa că îşi lumină, în continuare, drumul cu lanterna şi se îndreptă precaut spre sectorul cărţilor pentru copii. Twiggy îl urma îndeaproape. Încerca s-o liniştească pe Mormoloaca. La fiecare pas, Joe îşi rotea lanterna de jur împrejur. Nu putea scăpa de senzaţia că cineva îi privea.

— Aici, şopti Joe, luminând cu lanterna două rafturi pline de literatură pentru copii. Ţine minte, căutăm *Pinguini în pericol.* Esme a spus că numele autoarei este Jennifer Johnson.

Au găsit *Aventurile lui Hengist, rădaşca* şi *Misterul penarului care dispare,* amândouă de Jennifer Johnson, dar pe raft, alături de ele era un spaţiu gol îngrijorător.

— A fost împrumutată! exclamă Joe neplăcut surprins. Poate am putea găsi fişa celui care…

Cineva strănută.

Fusese un sunet delicat, dar în liniştea bibliotecii răsunase ca un bubuit de tunet. Joe îşi îndrepta lanterna spre peretele cel mai îndepărtat. Raza poposi – pentru o clipă doar – pe o siluetă ascunsă de o pelerină cu glugă, care ţinea o carte la subsuoară. Silueta alergă cu paşi mărunţi pe lângă biroul bibliotecarei şi se îndreptă spre ieşirea principală.

— Logan Dritch! zise Joe. Opreşte-o! A luat pagina!

Tocmai se pregăteau sa plece pe urmele ei, când două perechi de ochi galbeni porniră de-a lungul podelei spre ei.

— Sturm şi Drang! zise Joe, punând lanterna pe doi şobolani mari cu boturi lungi şi mustăcioase.

Ghearele lor râcâiau duşumeaua de lemn, iar cozile golaşe alunecau în urma lor.

— Fugi! ţipă Joe când unul dintre şobolani se năpusti asupra lui Twiggy, făcând-o să-şi scape bagheta. Hei! ţipă Joe aruncând cu lanterna după şobolan.

Îl rată la mustaţă, iar lanterna se izbi de podea cu un zgomot de rău augur. Becul din ea pâlpâi şi se stinse.

— Vino! urlă Joe, apucând-o pe Twiggy de braţ în timp ce ea bâjbâia după baghetă. E timpul s-o ştergem!

Alergară prin încăperea aflată în beznă. Joe se lovi cu

umărul de un corp de bibliotecă, dar nu se opri nicio clipă. Ştia după sunetele agitate ale călcâielor sale, că şobolanii erau chiar în spatele lui.

Scrutând întunericul, Joe văzu o rază de lună căzând pe tăblia de lemn a unei uşi. Se repezi spre ea şi pipăi înnebunit după clanţă. Şobolanii ezitară când băiatul deschise uşa, apoi unul din ei sări la Joe.

— Repede, Twiggy, ieşi tu prima! spuse el, chiar în momentul când dinţii şobolanului se înfigeau în piciorul său.

Simţi nişte colţi ascuţiţi străpungându-i pielea şi îşi scutură piciorul, azvârlind şobolanul cu o bucată din pantalonii de trening între fălci. Joe se strecură pe uşă şi o trânti. Auzi un râcâit frenetic de partea cealaltă a uşii, şi un strigat îndepărtat. Şobolanii se potoliră şi noaptea redeveni liniştită.

Joe alergă şchiopătând pe coridor, după Twiggy. Traversară, poticnindu-se, camera plina de cutii de carton şi se năpustiră în curte. Twiggy înşfacă mătura şi o luară pe aleea îngustă şi întunecată, până ajunseră în strada luminată puternic, unde câţiva cumpărători, încărcaţi de sacoşe, se grăbeau spre casele lor. Joe se uită în susul şi-n josul străzii, dar nu era nici urmă de femeie cu glugă sau de şobolani. Joe se simţi copleşit de un amestec ciudat de dezamăgire şi uşurare.

— Joe, sângerezi.

Băiatul îşi privi piciorul. Materialul zdrenţuit flutura în adierea vântului şi un fir de sânge i se prelingea spre călcâi. Twiggy scoase o batistă neagră şi i-o strânse bine peste rană.

— Mulţumesc, zise el.

— Nu-mi vine să cred, zise Twiggy, cu vocea tremurând. Aproape puseserăm mâna pe pagină. De unde-o fi ştiut Logan Dritch unde se afla?

— Cred că ştiu, îi explică Joe. Chiar înainte de a pleca de acasă am văzut doi şobolani pe o stivă de lemne…

— Sturm şi Drang, adăugă fata cu amărăciune-n glas.

— Da, încuviinţă Joe. Trebuie să fi tras cu urechea. Cred că aseară, când am fost în grădină la ea, Logan Dritch m-a

recunoscut. Nu i-a fost prea greu să-şi dea seama că Viperele mi-au dat mie pagina.

— Dar cum te-a găsit?

Joe ridică din umeri.

— Pipistrellele mi-au dat de urmă, nu-i aşa? Ei bine, zise el, bătând-o uşor pe Twiggy pe umăr, noi doi am făcut tot ce-am putut… dar s-a terminat.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, dându-se înapoi, cu o expresie îngrozită pe chip. Nu s-a terminat deloc! Ştim unde locuieşte.

Twiggy scoase bagheta din geantă. Avea o julitură lungă la unul din capete, iar la celălalt urmele dinţilor şobolanului.

— Încă mai avem timp s-o împiedicăm!

— Nu, zise Joe apatic. Eu plec în Scoţia, îţi aminteşti?

Apucă mătura lui Twiggy şi se uită indiferent la ea.

— Dar nu se poate! zise Twiggy, încercând să-i smulgă mătura. Cum rămâne cu vraja de la pagina cinci sute treisprezece? Dacă Logan Dritch are ocazia s-o facă, ar putea provoca o suferinţă teribilă!

— Nu poţi fi sigură de asta.

— A, chiar aşa? zise Twiggy, uitându-se fix la Joe. Fleur Fortescue a avut un motiv întemeiat să rupă pagina. Sugerezi ca ar trebui să stăm deoparte şi să nu facem nimic până nu suntem absolut siguri? Joe, dacă Logan Dritch foloseşte vraja aceea, ar putea fi prea *târziu* pentru a mai face ceva.

Joe îi smuci mătura din mână.

— Unde e Poţiunea de Topire? mormăi el.

— Dar tu ai spus că o să-mi dai pagina lui Mabel…

— Am spus c-o sa-ţi *arăt* unde se află. Eu mi-am respectat partea mea de înţelegere. N-am nicio vină ca altcineva a înhăţat-o înaintea noastră. Acum, dă-mi poţiunea şi Alifia de Zburat. Trebuie s-o pornesc spre Scoţia. Nu-mi permit să mai pierd nicio secundă. Tata ar putea *muri de frig* chiar acum.

Twiggy îşi muşcă buzele şi ochii i se umeziră când îi întinse o sticluţă minusculă. Joe o înşfacă şi o studie cu atenţie.

— E goală! zbieră el.

— Nu, îi explică Twiggy, cu ochii-n lacrimi. E o singură picătură în ea. Doar atât am avut timp să prepar. E suficient pentru o persoană.

— Minunat! zise Joe, desfăcând dopul unui tub de Alifie de Zburat şi apucându-se să mânjească mătura cu ea.

— N-ai nevoie de multă, zise Twiggy timid.

— Atunci, pa! zise Joe, întorcându-se în aleea întunecată şi suindu-se pe mătură.

— Poartă-te frumos cu ea! îl rugă Twiggy, legănând-o pe Mormoloaca la piept. Şi ţine-te bine. Noroc… mult noroc!

— Mda, bombăni Joe, spunându-i măturii să se înalţe.

După ce decolă, îi comandă măturii:

— Zboară spre nord!

Mătura se înalţă până la nivelul acoperişului de la bibliotecă. Atunci aruncă o privire dedesubt şi zări faţa mititică a lui Twiggy uitându-se la el. Joe lovi uşor coada măturii şi aceasta ţâşni ca o săgeată pe cerul nopţii.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

La nord, spre Tillygrundle

Joe nu-şi putea ţine ochii deschişi. Fulgii de zăpadă îl loveau peste faţă ca nişte roiuri de viespi, înţepându-i obrajii şi vârfurile urechilor. Îşi pierduse căciula îmblănită, îi zburase de pe cap în urmă cu vreo şaptezeci şi ceva de kilometri, când mătura făcuse o buclă aeriană, ca să evite nişte cabluri de înaltă tensiune.

Joe strânsese atât de tare coada măturii, încât muşchii îi zvâcneau de durere. Nu îndrăznea să-şi relaxeze nici măcar un singur deget, de teamă să nu piardă controlul. Avea o busolă în buzunarul de la geacă, dar nu apelase la ea. Mătura se lasă în jos şi Joe trase slab de coadă, incapabil s-o mai oprească.

— Ţine-o tot spre nord, o îndemnă Joe, printre buzele crăpate.

Mătura coborî în spirală şi fulgii de nea începură să roiască uşor în jurul lui Joe. Deschise ochii la timp ca să vadă o formă întunecată conturându-se dedesubtul lui. Era un copac. Făcând o mişcare laterală ca să evite crengile, mătura se lăsă şi mai jos şi atinse pământul lângă un stâlp alb ce sclipea în întuneric.

— Nu! exclamă Joe, ştergându-se la ochi cu o mănuşă udă. Nu ţi-am spus sa aterizezi, proasto!

Nuielele de mesteacăn zvâcniră slab, apoi mătura se întinse pe jos, epuizată.

Joe îşi desfăcu rucsacul şi căută tubul cu Alifie de Zburat. În timp ce ungea coada măturii cu Alifie de Zburat, o lumină strălucitoare îi trecu prin faţa ochilor. Joe ridică mătura şi o

rezemă de stâlp. O maşină trecu huruind şi lumină cu farurile un indicator de circulaţie de pe stâlp. Joe citi cuvintele pictate cu vopsea neagră deasupra capului său:

— „Blakeney Point. 3 kilometri“, murmură el.

Ţinând în mână foile rupte din atlas, Joe aşteptă să treacă şi altă maşină. Cum stătea acolo sub indicatorul de circulaţie, auzi zgomotul îndepărtat al unor valuri ce izbeau un ţărm şi simţi în aer mirosul de sare. Presupuse că se afla pe undeva prin apropierea mării.

Alte faruri apărură şi îşi aruncară lumina pe harta centrului Angliei. Joe cercetă în grabă paginile.

— Blakeney Point, zise el, găsind o fâşie de pământ în vârful Norfolkului.

Fâşia ieşea ca un deget îndoit din Marea Nordului. Joe se posomorî; îşi dădu seama că parcursese doar o mică parte din călătorie. Maşina frână şi dădu înapoi până ajunse în dreptul lui. Fereastra din dreptul şoferului se lăsă în jos şi o femeie scoase capul afară.

— Ai pierdut ceva?

— N… nu, răspunse Joe.

Femeia nu părea convinsă.

— Eşti pe jumătate îngheţat. Locuieşti în zonă, nu-i aşa? Pot să te duc undeva?

— Nu, mulţumesc, zise Joe, uitându-se cu jind la locul confortabil de lângă femeie. De-aici pot să merg pe jos.

— Bine, zise femeia, ridicând mirată din sprânceană. Atunci, mult noroc!

Luminile din spate ale maşinii se făcură din ce în ce mai mici. Chiar şi după ce maşina dispăruse în întuneric, Joe continuă să se uite după ea. Femeia îi urase mult noroc. Aproximativ cu o oră în urmă, altă persoană îi dorise acelaşi lucru.

— Twiggy! zise Joe, şi mătura tremură sub palma sa.

Încercase din greu să şi-o scoată din minte. Îşi spusese că tatăl său era mult mai important decât o şleahtă de vrăjitoare proaste, şi încă mai credea lucrul acesta. Degetele i se încleştară pe mânerul măturii, în timp ce, în conştiinţa sa, se dădea o luptă acerbă. Amândoi aveau

nevoie de el.

Joe se gândi la tatăl său îngheţat sub un troian de zăpadă, ţinându-se cu dinţii de viaţă. Trecuseră patruzeci şi opt de ore de când dispăruse, iar echipa de salvare nu izbutise să-l găsească. Îndoiala începu să i se strecoare în suflet. Dacă deja călătoria i se părea anevoioasă, era el în stare să ajungă până în Scoţia? Şi cum va putea el să-l localizeze pe tatăl său, când salvamontişti cu experienţă nu reuşiseră. Joe îşi lăsase lanterna spartă pe podeaua bibliotecii. Chiar dacă ar fi nimerit în zona din jurul Tillygrundle-ului, i-ar fi fost imposibil să-şi înceapă căutările înainte de revărsatul zorilor.

Joe apăsă pe unul din butoanele de la ceas şi îi lumină ecranul. Era aproape şapte şi jumătate. Îşi aminti cât de grosolan îi vorbise lui Twiggy. Ea îi urase mult noroc, iar el nu catadicsise să-i spună vreo vorbă de încurajare. Joe o abandonase în mijlocul Canterbury-ului, fără mătură. S-o fi întors la Sabatul Urzicii-Moarte şi-o fi încercat s-o convingă pe Winifred că unul dintre Monştrii din Much Marcle nu-şi părăsise năravurile diabolice? Sau s-o fi dus pe jos la casa din pădure s-o înfrunte de una singură pe Logan Dritch?

Twiggy era o vrăjitoare începătoare. Căra după ea *Cartea lui Mabel* peste tot şi ştia doar o vrajă pe dinafară. Ce şanse ar fi avut împotriva unei vrăjitoare care capturase doi membri experimentaţi ai Sabatului Viperelor?

Îi luase mai puţin de-o oră să ajungă în nordul coastei din Norfolk. Dacă mai adăuga vreo trei sute de kilometri la călătoria sa, putea ajunge în Scoţia înainte de-a se crăpa de ziuă. Joe se sui pe mătură şi o rugă să se înalţe.

— Spre sud, îi zise el cu voce fermă. În aleea Swingletree.

*

Joe sprijini de zidul dărăpănat din cărămidă mătura, cu nuielele atârnându-i ca frunzele unei plante moarte de sete. Părând să înţeleagă că stăpâna sa ar putea fi în pericol, mătura zburase jos şi repede tot drumul spre Canterbury. Călătoria de întoarcere nu durase mai mult de treizeci de

minute.

Cu picioarele înţepenite de frig, Joe sări cu greu zidul. Ninsese mult de când Joe vizitase ultima oară Două Ţipete de Bufniţă, şi zăpada din grădină îi trecea de genunchi. Văzu două ferestre luminate. Una era în acoperiş, şi Joe bănui că e o mansardă, iar cealaltă era fereastra bucătăriei de la parter. Înotă prin zăpadă şi se lipi cu spatele de peretele casei. Apoi îşi întinse gâtul să tragă cu ochiul pe fereastra de la bucătărie.

Camera era prost luminată. Joe văzu o lampă spartă pe jos. Înăuntrul ei, un ciot diform de lumânare pâlpâia slab. Flacăra răspândea în încăpere o lumină tremurătoare, dar nu putea pătrunde în colţurile cele mai întunecate. Băiatul se apropie şi mai mult de fereastră şi o văzu pe Twiggy stând cu spatele la el. Avea picioarele uşor îndoite, de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra cuiva.

Într-o mână ţinea bagheta. Joe observă că vârful baghetei tremura ca un creion care mâzgăleşte ceva prin aer.

O mişcare dintr-un ungher întunecat îi atrase atenţia lui Joe. Băiatul scrută camera prin sticla aburită şi reuşi să distingă conturul vag al unei persoane. Cineva stătea în picioare acolo. Îşi dădu seama că Twiggy îşi îndrepta bagheta spre silueta misterioasă. Flacăra din lampă pâlpâi scurt şi Joe zări o pelerină neagră cu glugă agăţată într-un cârlig în spatele uşii de la bucătărie.

— Logan Dritch! murmură Joe.

Twiggy se aplecă spre stânga şi Joe o văzu bâjbâind după exemplarul din *Cartea lui Mabel* care zăcea pe podea. Joe se uită din nou spre colţul întunecat. Trase adânc aer în piept.

La adăpostul umbrei nu era doar o singura persoană: erau două.

Cum înaintau ele şontâcăind, Joe observă ca silueta mai mare ţinea pe cineva de gât; pe cineva mititel, cu faţa palidă şi ai cărei ochi erau aţintiţi asupra unui cuţit, care se afla la numai câţiva centimetri de beregata sa.

Era Esme.

Joe începu să tremure de furie. Îşi încleştă pumnii şi, fără

să se gândească prea mult, apucă un ghiveci mare de flori şi-l aruncă în geam. Sticla se făcu ţăndări şi, vârându-şi prudent mâna prin spărtură, descuie fereastra. În câteva secunde, se căţără pe pervaz şi ateriză pe cioburile sparte.

— Dă-i drumul surorii mele! zise Joe turbat.

Persoana care-o ţinea captivă pe Esme izbucni în râs, cu faţa încă învăluită-n umbră.

— Un adevărat erou! comentă ea cu voce batjocoritoare.

— Joe!

Twiggy îi aruncă un zâmbet enervat.

— Ce cauţi aici?

— Ai venit sa mă duci acasă? întrebă Esme plină de speranţă.

Joe rămase mut de uimire. Începuse să-şi dea seama că intrarea sa spectaculoasă pe fereastră nu fusese o mişcare tocmai inteligentă.

— Vă rog, nu-i faceţi rău, zise el pe un ton care i se păru jalnic. Mie... mie nu mi-e teamă de tine, Logan Dritch, adăugă el, prinzând curaj.

Un hohot grosolan de râs răsună prin bucătărie.

— Asta nu-i Logan Dritch... şopti printre dinţi Twiggy.

— Taci din gură!

Femeia cea misterioasă o strânse mai tare pe Esme.

— Dacă nu laşi imediat din mână bagheta aia, o să se lase cu vărsare de *sânge!*

Twiggy dădu drumul baghetei care căzu pe podea.

— Acum, arunc-o spre mine, zise femeia, iar Joe încercă să-i zărească faţa, când ea se aplecă după baghetă.

Recunoscu linia maxilarului, şi vocea i se păru şi ea cunoscută.

Joe îşi aminti că Logan Dritch vorbise cu cineva la ceainărie. Un gând oribil îi trecu prin minte. Dar dacă cei doi Monştri din Much Marcle se reuniseră? Dacă Rose Threep se prefăcuse doar că şi-ar fi schimbat năravurile? Dacă rămăsese la fel de rea cum fusese întotdeauna?

O rafală rece ca gheaţa intră prin fereastra spartă. Lumânarea se stinse şi bucătăria se cufundă în întuneric.

O clipă mai târziu, o lumina orbitoare îl făcu pe Joe să-şi

acopere ochii. Îşi îndepărtă prudent mâinile de la ochi şi o văzu pe femeie stând lângă uşă cu degetul pe întrerupător. Avea părul lipsit de strălucire, prins strâns într-un coc, şi o privire dezaprobatoare pe chip. Joe o recunoscu pe dată:

Era bibliotecara Lydia.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Complicea lui Logan

Joe o urmări pe Esme cum stătea lângă o sobă de modă veche, amestecând într-o cratiţă mare cu bagheta lui Twiggy. Câteva picături de culoare bej, săriră din cratiţă făcând plita să sfârâie.

— Copil netrebnic! se răţoi Lydia de pe scaunul ei de la masa din bucătărie.

Lovea încet piciorul mesei cu un cuţit, în timp ce întorcea filele unei cărţi.

— Nu amesteca aşa repede! Se prelinge pe margini.

— Cum îndrăzneşte! bombăni Twiggy, încercând să desfacă sforile care-i legau încheieturile mâinilor şi gleznele. Auzi, să folosească bagheta *mea* ca să amestece porcăria ei de supă! rosti Twiggy cu dezgust.

Joe îi zâmbi înţelegător. El fusese pironit pe un scaun din faţa chiuvetei, în vreme ce lui Twiggy i se poruncise să şadă pe un taburet de lângă peretele opus. Deasupra capului său era atârnat un avizier plin de ilustrate. Joe îşi suci mâinile, încercând să slăbească funia care-i ţinea încheieturile, dar Lydia o înnodase prea strâns. Gleznele îi fuseseră imobilizate cu aceeaşi îndemânare.

— Unde-i pagina? întrebă arţăgos Twiggy.

— Întreabă-mă frumos şi s-ar putea să-ţi spun, răspunse Lydia, ridicându-şi capul din carte. Vorba dulce mult aduce.

Twiggy pufni şi se strâmbă.

— Aţi putea fi atât de amabilă să ne spuneţi unde se află? o întrebă Joe cât se poate de politicos.

— Foarte bine, spuse Lydia, dând afirmativ din cap spre

Joe.

Se ridică de pe scaun şi se duse iute spre avizier, călcând peste gleznele lui Twiggy. Dacă la lumina înşelătoare a lumânării, bibliotecara fusese o figură sinistră, înfricoşătoare, acum, în bucătăria intens luminată, ea părea extrem de banală. Era îmbrăcată într-o fustă de tweed, cu un pulover de caşmir bleu-deschis şi cu un şirag modest de perle la gât. Cuţitul mare pe care-l strângea în mâna sa delicată părea întru totul nelalocul lui.

— Uite-o! zise Lydia, lovind uşor o bucată îngălbenită de hârtie. Era prinsă cu nişte ace de gămălie între două vederi decolorate.

Joe miji ochii.

— Dar văd că scrie ceva pe ea, observă el. Nu poate fi pagina din *Cartea lui Mabel.* Ea a folosit cerneală vrăjită. Cuvintele n-ar trebui să se vadă.

— Asta-i bună! exclamă Lydia. Vă asigur că este autentică. Cuvintele originale au fost rescrise cu cerneală obişnuită. La urma urmelor, cum aş fi putut sa traduc cuvintele lui Mabel, dacă nici măcar nu le-aş fi văzut?

— Asta înseamnă că nu eşti vrăjitoare? o întrebă Joe.

— Vai, nu! spuse ea. Nu posed darul magiei.

— Şi ai *făcut*-o? întrebă timid Twiggy.

— Ce să fac? se răsti bibliotecara.

— Ai tradus pagina?

— A, da! zise Lydia, mulţumită de sine. A fost o chestiune simplă pentru o persoană atât de *educată* ca mine.

Twiggy gemu şi bibliotecara o făcu să tacă. Joe auzi nişte zgomote din tavan, ca şi cum cineva ar fi umblat pe deasupra capetelor lor.

— Vine, zise Lydia, deschizând o uşă şi scoţându-şi pentru o clipă capul din bucătărie.

— Cum a putut oare Lydia să descifreze pagina aşa de repede? şuieră printre dinţi Joe. Credeam că scrisul de mână al lui Mabel este ilizibil.

— Aşa este, zise Twiggy cu voce joasă. Până acum, o singura persoană a fost în stare să înţeleagă vreun cuvânt.

— Atunci cum…

— N-ai văzut ce carte citea? întrebă Twiggy, dând din cap în direcţia mesei de bucătărie.

Joe aruncă o privire spre carte. Citi cuvintele de pe cotor. *Îndreptar de grafologie* de Fleur Fortescue.

— E cartea din cufărul lui Ulfric, zise Twiggy. Eu am crezut că era o carte plicticoasă de matematică, despre studiul graficelor… dar nu e aşa. Am reuşit să citesc câteva rânduri când întorcea Lydia paginile. Grafologia este ştiinţa care se ocupă cu studiul *scrisului de mână.*

— Asta explică multe, constată Joe.

Twiggy dădu din cap.

— Fleur Fortescue a fost traducătoarea *Cărţii lui Mabel.* Lydia primeşte sfaturi de la o expertă.

— Aşadar, acum ştim cine a spart Sabatul Urzicii-Moarte, zise Joe. Squib ne-a spus că hoaţa nu avea baghetă şi Lydia a admis că nu e vrăjitoare. Totul începe să capete sens.

— A, o pisicuţă! exclamă Esme.

Lăsă baltă cratiţa şi îngenunche sub masă, unde zăcea geanta lui Twiggy. Mormoloaca se vânzolise până ieşise din jacheta roşie şi stătea pe pardoseală, lovind uşor cu lăbuţa un gândac. Înainte ca Esme să apuce să mângâie pisicuţa, uşa se deschise brusc şi Logan Dritch îşi făcu apariţia în bucătărie.

— Ah! exclamă ea, şi buzele vopsite în roşu-aprins i se întinseră într-un zâmbet. Văd că au sosit oaspeţii! Bună seara, Prunella! Bună seara, Joe.

— Ne aşteptaţi? întrebă Twiggy.

Stând alături de bibliotecara demodată, Logan Dritch ieşea şi mai mult în evidenţă. Lydia îşi prinsese părul în coc, Logan îşi lăsase buclele arămii să se rostogolească peste umerii rochiei purpurii de mătase. Perlele Lydiei păreau banale şi inexpresive pe lângă rubinele strălucitoare de la gâtul lui Logan. Bibliotecara cea scundă şi ştearsă intrase parcă la apă stând alături de silueta înaltă şi suplă a lui Logan Dritch.

— Vă place cum arăt? îi întrebă Logan, zâmbindu-le. Port această ţinuta doar la ocazii foarte *speciale.* Vă rog să mă scuzaţi, dacă v-am făcut să aşteptaţi. Sper că v-aţi distrat

cu sora mea.

— *Sora* ta? făcu Joe şi rămase cu gura căscată.

— Mai corect, sora mea geamănă, preciză Logan amuzându-se de expresia tâmpă de pe faţa lui Joe.

Băiatul se uita când la una, când la alta. I se părea greu de crezut că două surori gemene pot semăna atât de puţin.

— Dezleagă-i, Lydia, zise sec Logan, lăsând să alunece o baghetă din mâneca rochiei sale de mătase. Acum sunt aici. Nu mai e nevoie să-i reţinem cu forţa.

Lydia începu să desfacă nodurile de la încheieturile lui Joe.

— Continuă să amesteci! îi spuse ea bombănind lui Esme.

Joe îşi privi surioara cum învârteşte cu bagheta în ceaun.

— Ce e putoarea asta? zise Logan, strâmbând din nas.

— Supă, răspunse iritată Lydia. Supă de peşte de mare. E o reţeta nouă pe care…

— Ptiu! făcu sora ei. Ei bine, nu te aştepta să pun gura pe ea. Miroase a stricat Acum, fii drăguţă, şi du-i de aici pe copiii ăştia doi.

Arătă spre Joe şi Esme.

— Vreau să schimb şi eu două cuvinte cu Prunella, aşa, *ca de la vrăjitoare la vrăjitoare.*

— Şi Joe e unul de-ai noştri, spuse Twiggy îndărătnică. Face parte din Sabatul Urzicii-Moarte…

— Nu-mi jigni inteligenţa, o repezi Logan. Scumpa mea, spre deosebire de tine, el nu e în *Cine-i vrăjitoare?!* şi n-are nici baghetă. Nu are mai mult talent la magie decât jalnica şi incompetenta mea soră.

Lydia o dezlegă pe Twiggy şi trase ceaunul la o parte de pe foc. Apoi o prinse de mână pe Esme şi îl îmboldi pe Joe de la spate cu vârful cuţitului.

— Du-i în biroul tău, porunci Logan. I-am lăsat acolo pe Sturm şi pe Drang. Dacă ăştia doi îţi fac probleme, asmute şobolanii pe ei.

Joe recunoscu biroul. Prin fereastra lui, el şi Twiggy priviseră înăuntru când fuseseră prima dată la Două Ţipete de Bufniţă. Esme se sui într-un balansoar şi se holbă somnoroasa la el. Joe se rezemă de poliţa şemineului.

Dogoarea plăcută a focului abia mocnind îi încălzea picioarele. Pe poliţă se aflau două obiecte. Unul era fotografia înrămată a doi bebeluşi care stăteau la capetele opuse ale unui cărucior. Bebeluşul mai mic dormea, dar celălalt avea un zâmbet încântat pe faţă, acoperit parţial de o pată. Joe frecă sticla cu degetul, dar pata nu se şterse.

— Asta e sora ta? o întrebă Joe pe Lydia.

— Da, răspunse ea calmă.

Se aplecă să descuie coşul de răchită. Joe încercă să-şi păstreze calmul, când cei doi şobolani ieşiră din coş şi se strecurară sub un scrin. Îşi îndreptă atenţia spre cel de-al doilea obiect de pe poliţă. Era o cutiuţă pătrată de tablă care avea pictate pe trei dintre laturi imaginile unei păduri dese, iar pe cea de-a patra scria „Schwarzwald“.

— N-o atinge! zise brusc Lydia, când degetele băiatului mângâiară capacul de tablă. Îi zâmbi lui Joe şi râse timid. E doar un suvenir prostesc pe care mi l-a adus sora mea din Pădurea Neagră. Era plină cu ciocolată, dar acum e goală. *Complet* goală.

Stătea într-un fotoliu uzat de piele, strângând încă în mână cuţitul.

Joe se îndreptă spre o bibliotecă burduşită. Nu se putea abţine să nu o compătimească un pic pe Lydia. Fusese nemiloasă cu ei, dar ea nu făcuse altceva decât să-ndeplinească poruncile surorii sale.

— Eşti foarte deşteaptă, dacă ai reuşit sa traduci pagina aia atât de repede, îi zise el.

Lydia se înroşi.

— Da, păi... Studiez de foarte mult timp vrăjitoria. E una din pasiunile mele. Chiar dacă eu însămi nu posed puteri magice, mă interesează foarte mult subiectul. Sora mea nu e o savantă. Vezi tu, eu am o înţelegere cu ea. Îmi procură toată literatura de care am nevoie şi mă plăteşte când găsesc ceva util pentru ea.

— Cât? o întrebă Joe, uitându-se la mobila sărăcăcioasă din cameră.

Nu exista niciun fişet, nici vreo lampă de birou, cât despre calculator, nici nu se punea problema. Biroul Lydiei

era foarte modest utilat. Joe bănui că Logan nu e din cale-afară de generoasă.

Lydia chicoti amuzată.

— A, nu cu *bani.* Îmi prinde spirite ale vântului. Îi ţin ca animale de companie. Nu crezi că sunt nişte făpturi fascinante?

Îşi flutură mâna în direcţia acvariului care ocupa un raft întreg în perete. Până atunci, Joe crezuse că e gol, dar acum, uitându-se mai bine, văzu tremurul micuţelor feţe lipite de sticlă. Îl dezgustă ideea ca spiritele vântului să fie închise într-un spaţiu atât de strâmt, dar nu i se păru prudent să-şi exprime sentimentele. Sfidând-o pe Lydia, nu ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească situaţia.

— Ce drăguţ! zise el, silindu-se sa zâmbească.

— Am început să-i colecţionez în urmă cu mulţi ani, îi explică Lydia. Odată, când a fost plecată în vacanţă la Ilfracombe, soră-mea mi-a adus o carte despre ei. Mi-am păstrat primul spirit al vântului într-o sticlă goală de lapte, dar, normal, cum colecţia mea s-a mărit..

— Ilfracombe… repetă Joe, încercând să-şi amintească de ce numele îi suna familiar.

— Vrăjitoarele merg în fiecare an la Ilfracombe, îi spuse Lydia. Acolo, în ultima zi din august, în pivniţa unui magazin de peşte, se ţine o mare licitaţie pentru vrăjitoare. În anul în care a participat şi sora mea cred că s-au călcat în picioare. Fiecare obiect scos la licitaţie îi aparţinuse, la un moment dat, lui Fleur Fortescue. Ştii, e o vrăjitoare destul de faimoasă…

— Fleur Fortescue? se miră Joe, scărpinându-şi bărbia. Atunci, cartea aceea despre spiritele vântului trebuie să fie foarte valoroasa.

— A, nu, dragă, zise Lydia. Logan nu mi-ar cumpăra ceva scump. L-a luat pe-o nimica toata. Vezi tu, n-au mai existat alţi licitatori.

— Cum aşa? întreba Joe.

— Nu le interesează subiectul. Pentru vrăjitoare, un spirit al vântului e util, dar nicio vrăjitoare întreagă la minte n-ar vrea să citească despre aceste creaturi insignifiante. Colac

peste pupăză, cartea a fost scrisa de Algernon Fry.

— Cine e acest Algernon Fry?

— Se întâmplă să fie o rudă de-a lui Fleur, dar, şi mai important – *e bărbat.* Aceştia au fost trataţi secole de-a rândul ca nişte paria. Atitudinea a început să se schimbe, dar – chiar şi acum cinci ani – o femeie vrăjitoare care se respectă, n-ar fi atins cartea lui Algernon nici cu capătul unei maturi lungi de trei metri.

Privirea lui Joe se opri pe acvariu. Spiritele vântului erau atât de înghesuite că de-abia aveau loc să se mişte.

— Am peste trei sute, îl anunţă ea mândră. Soră-mea crede că-s cam scrântită, adăuga ea oftând. N-am fi putut fi mai diferite. Lui Logan i-a plăcut întotdeauna aventura. Când s-a găsit în Pădurea Neagră pagina lipsa din *Cartea lui Mabel,* a zburat imediat în Germania. Şi, de atunci, a călătorit în toata lumea ca să găsească pagina. A devenit obsesia ei, ştii. A mers cu avioane cu reacţie în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, pe când eu nici măcar n-am ieşit din colţul ăsta al Angliei. Sunt destul de mulţumită în căsuţa mea, cu spiritele vântului care-mi ţin de urât.

— Aşadar, Două Ţipete de Bufniţă îţi aparţine?

— O, sigur că da, zise Lydia. Logan locuieşte într-un apartament simandicos din Kensington. Dragă, o, dragă, m-a luat gura pe dinainte, adăugă ea încruntându-se. Stai jos, băiete, şi nu mă mai trage de limbă.

Joe se cocoţă pe braţul balansoarului, atent să n-o trezească pe Esme.

— De ce se află Esme aici? întrebă el încet. Cum de-a fost amestecată în toată afacerea asta?

— Nu mă mai întreba nimic! spuse Lydia, agitând ameninţător cuţitul în aer.

— Te rog, îi spuse Joe. Aş vrea să înţeleg…

— Of…

Lydia clătină din cap.

— Foarte bine! Îmi place să văd copii cu o minte iscoditoare. Când eram de vârsta ta, şi eu o bombardam întruna pe mama cu întrebări. Păi, să vedem… zise ea inspirând adânc.

În timp ce jarul portocaliu din şemineu se transforma în cenuşă, Joe află cum Harriet şi Aubrey fuseseră învinşi de un blestem complicat în gara Stubble End. Auzi despre lupta aprigă dintre şarpele lui Harriet şi cei doi şobolani. (Văzându-se înfrânt şi rănit, şarpele lui Harriet se transformase la loc în stilou şi se rostogolise sub o banchetă.)

Lydia povesti, fără ca Joe s-o întrerupă, cum cotrobăise prin Sabatul Urzicii-Moarte fără să găsească pagina lipsă. Şi şobolanii fuseseră la fel de lipsiţi de noroc la Sabatul Pipistrellelor. Tot Lydia avusese ideea să folosească Poţiunea de Recreştere pe *Cartea lui Mabel,* dar, când cuvintele lui Mabel nu apărură, surorile Dritch fuseseră la un pas de disperare.

— Până la urma ne-a surâs norocul, îi mărturisi Lydia zâmbind. Când te-a întâlnit în tren, Logan a crezut că eşti un băiat oarecare; dar ţi-ai făcut apoi apariţia la căsuţa mea însoţit de prietena ta, Prunella, şi sora mea a pus totul cap la cap. Şi-a dat seama că Viperele trebuie să-ţi fi dat pagina. După ce-ai scăpat, i-a trimis după tine pe Sturm şi Drang…

— Mi s-a părut mie că ne urmăreşte cineva, spuse Joe. Aşadar, aşa a aflat unde locuiesc.

— Din momentul acela, şobolanii ţi-au supravegheat fiecare mişcare, îi spuse Lydia.

Sturm şi Drang îşi scoaseră boturile păroase de sub scrin şi chiţăiră agitaţi.

— Am văzut doi şobolani pe o stivă de lemne din grădina mea, zise Joe, privindu-i îngrijorat pe Sturm şi Drang. Nu-i aşa că m-au auzit spunându-i lui Twiggy că pagina era la bibliotecă?

— Bineînţeles, zise Lydia. Logan m-a trimis la bibliotecă să recuperez pagina. Sturm şi Drang au venit cu mine, în caz că ar fi apărut oareşce… *probleme.*

Joe tresări, amintindu-şi cum fusese atacat de unul dintre şobolani.

— Şi tot nu mi-ai spus ce caută Esme aici, îi atrase el atenţia.

— Dragă, ea a fost momeala, explică răbdătoare Lydia. Nu puteam fi sigure că vei avea destul curaj să vii după pagină, aşa că Logan a răpit-o pe sora ta şi ţi-a lăsat un mic mesaj acasă la tine. Trebuia să te ademenim încoace.

— Dar de ce? zise băiatul nedumerit.

Nu primi niciun răspuns. Atunci Joe îi puse întrebarea pe care ardea să i-o pună de când intraseră în birou:

— Ce face vraja de la pagina cinci sute treisprezece?

Lydia se lovi uşor cu degetul arătător peste nas.

— O să vezi, zise ea misterios.

Uşa de la birou se deschise cu un scârţâit, şi-n prag apăru Logan Dritch, lângă care stătea stingheră Twiggy.

— Tocmai am încheiat mica noastră discuţie amicală, zise Logan. E timpul…

— Nu, urlă Twiggy şi se năpusti spre acvariu. Cuthbert! O, Cuthbert… sunt eu, ţipă ea, lipindu-şi nasul de sticlă.

Se uită la cele două gemene, cu ochii scăpărând de furie.

— E o cruzime să faceţi una ca asta! Daţi-le drumul, bestii oribile ce sunteţi!

Şobolanii o zbughiră pe podea şi se repeziră la gleznele lui Twiggy.

— Încetează imediat cu circul ăsta! zbieră Logan. Lydia, du copiii în mansardă. A venit timpul să jucăm Beţişoarele Sorţii!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Beţişoarele sorţii

Mansarda întunecoasă mirosea puternic a aşchii şi a vopsea proaspătă. Joe stătea lângă Esme, uşor aplecat ca să nu dea cu capul de o bârnă joasă de lemn. Printr-o lucarnă deschisă pătrundeau înăuntru licăririle slabe ale lunii şi, din când în când, câte un val de fulgi de zăpadă aduşi de un vânt rece ca gheaţa. Luminările pâlpâiau, iar lampa agăţată într-un cui se bălăbănea, răspândindu-şi lumina în fiecare cotlon plin de pânze de păianjen. Joe o apucă pe Esme de mână şi îi strânse palma umedă.

Sub lampă se afla o măsuţă rotundă, la care stătea Logan Dritch. Îşi ţinea coatele pe o cutie veche de pantofi, cu buricele degetelor lipite; unghiile ei lungi şi stacojii scoteau un clinchet delicat, ori de câte ori se atingeau unele de altele. În faţa ei era un scaun liber.

— Stai jos, Prunella, spuse ea cu voce vioaie.

Lydia o împinse de la spate şi se dădu înapoi, lipindu-se de uşa închisă. În clipa în care Twiggy se prăbuşi pe scaun, şobolanii începură să se foiască prin mansardă.

— Staţi locului, le porunci Logan, şi cei doi şobolani se ghemuiră lângă vârfurile ascuţite ale cizmelor ei negre, chiţăind discret şi fremătând din boturile lor mustăcioase.

Şobolanul mai mic se ridică pe picioarele din spate şi îndrăzni să atingă cu o lăbuţă piciorul lui Logan.

— Nu *încă,* Sturm, se zburli vrăjitoarea, apucând şobolanul de ceafă şi aruncându-l într-un colţ al încăperii. Dacă mă mai bateţi la cap, mă voi *răzgândi.*

Animalul ateriză lângă picioarele lui Joe şi rămase acolo,

tremurând din tot corpul.

Joe încercă să-i surprindă privirea lui Twiggy, dar ea nu părea dispusă să se uite în direcţia lui. Nu reuşiseră să vorbească în timp ce urcau spre mansardă, aşa că subiectul discuţiei ei cu Logan era încă un mister pentru el. Oricum, Joe îşi dădu seama ca Twiggy era înspăimântată, chiar dacă încerca să n-o arate. Îşi muşca buza de jos şi mâinile îi tremurau în poală.

— Beţişoarele Sorţii! murmură Joe.

Auzise de câteva ori pomenindu-li-se numele. În sfârşit, avea să descopere ce erau.

Logan îşi luă coatele de pe cutia de pantofi şi îi îndepărtă cu grijă capacul. Băgă mâna în cutie şi scoase un mănunchi de beţe subţirele, bine ascuţite la fiecare dintre capete şi legate laolaltă cu un fir argintiu. Logan împinse cutia pe podea şi desfăcu uşor firul ce ţinea beţişoarele laolaltă. După aceea, dădu brusc drumul mănunchiului, lăsând beţigaşele să se împrăştie pe masă. Joe observă că ambele capete ale fiecărui beţigaş fuseseră vopsite cu o anumită culoare.

— Ce se întâmplă? întrebă Joe.

— Astea sunt Beţişoarele Sorţii, zise Logan, plină de sine.

— Toata seara a muncit să le confecţioneze, îi explică Lydia. De îndată ce-am tradus pagina cinci sute treisprezece, sora mea a început să adune tot ce-i era necesar: câte o aşchie de lemn din treizeci şi trei de tipuri diferite de copaci, treizeci şi trei de tuburi de vopsea – fiecare conţinând o altă culoare – şi douăzeci şi unu de centimetri de fir de păianjen. Mabel a dat instrucţiuni foarte precise.

— Deci nu e o vrajă, zise Joe uimit E un *joc.*

Zâmbi uşurat.

— De ăsta se teme toata lumea aşa de tare? Mie nu mi se pare deloc periculos!

— Aici te înşeli, băiete.

Logan îşi aruncă peste umăr o şuviţă de păr arămiu şi se uită urât la el.

— Eşti pe cale să devii martor al unui eveniment istoric.

— Ce vrei sa spui? întrebă Joe.

— Câştigătoarea Beţişoarelor Sorţii primeşte Inelul lui Tor Dree. Acesta îi conferă celei care-l poartă puteri tiranice – Lydia care ziceai că sunt alea?

— Capacitatea de-a provoca distrugeri în masă, suferinţă eternă… în esenţă, îţi permite sa înrobeşti întreaga planetă, peroră soră-sa.

— Şi… şi… cea care pierde? bâigui Joe.

Logan zâmbi cu şiretenie.

— Cea care pierde… *e sortită pieirii…*

— Aruncată într-un cuptor mistuitor, ca să fim mai exacţi, zise Lydia, jucându-se cu şiragul de perle de la gât.

Joe înghiţi în sec şi se uită la Twiggy.

— Refuză să joci! ţipă el la Twiggy. Dacă nu are adversar, nu poate câştiga! Nu lua parte la jocul ei tâmpit.

Twiggy clătină din cap şi se uită cu tristeţe la Joe.

— N-are de ales, zise Logan cu răutate. Dacă nu se întrece cu mine la Beţişoarele Sorţii, i-am spus că te voi ucide pe tine şi pe drăgălaşa ta surioară.

Vrăjitoarea îşi scutură mâneca din care îi alunecă o baghetă. O flutură ameninţător spre Joe.

Joe o luă pe după umeri pe Esme, care începuse să scâncească.

— Asta ai făcut cu Aubrey şi Harriet? întreba el rece. I-ai *omorât?*

— Nu, zise Logan. Îmi erau mult prea utili. Tot ce-am făcut a fost să-i transform în melci negri.

Din ochii lui Esme începură să curgă şiroaie de lacrimi.

— Încetează cu smiorcăiala, îi zise tăios vrăjitoarea, sau te transform chiar acum în melc. Într-unul micuţ şi durduliu.

Esme izbucni în hohote de plâns.

— Şşt, zise Joe, acoperindu-i gura cu mâna. Dar nu reuşi s-o oprească pe Esme, ale cărei ţipete răsunau în toată mansarda.

— Te rog, stai liniştită, Esme, o să se termine totul cu bine, adăugă el, dar ea se smulse din braţele lui şi fugi spre uşă.

— Încetează IMEDIAT cu tărăboiul ăsta infernal…! urlă

Logan, cu ochii ei albaştri sclipind răutăcioşi.

Se ridică şi îşi îndreptă bagheta spre capul lui Esme.

— O, copil mizerabil ce eşti – strici totul. Aştept de *ani* de zile momentul acesta… ŞI ACUM MI-L DISTRUGI!

Esme făcu ochii mari şi, copleşită de spaimă răcni din toţi rărunchii.

— Bine, zise Logan, clocotind de furie. Atât ţi-a fost, pregăteşte-te să mori!

Joe ţipă şi se năpusti spre Esme când o vâlvătaie de scântei verzi ţâşni din bagheta lui Logan. În acelaşi timp, Twiggy sări din scaunul ei şi încercă s-o dea pe Esme la o parte.

Dar niciunul dintre ei nu acţionase destul de rapid.

Ca o grenadă păroasă, şobolanul care stătea la picioarele lui Joe sări şi îşi înfipse colţii în mâna lui Logan. Vrăjitoarea scăpă bagheta şi răcni de furie când scânteile verzi sfârâiră pe podea, făcând o mică gaură în ea. Cu o mişcare iute, Logan o descleştă pe Sturm de pe braţ şi o proiectă afară prin lucarnă. Drang se învârti în jurul lui Logan, arătându-şi dinţii. Apoi alergă spre uşă, o deschise cu botul şi dispăru.

Vrăjitoarea se încruntă la Esme, care amuţise cu faţa împietrită de spaimă. Joe îşi luă sora de mâna şi încercă s-o calmeze.

— Acum, poate putem începe fără să fim întrerupte, spuse Logan, ocupându-şi locul la masă. Cunoşti regulile, îi aminti ea lui Twiggy.

— Lasă-mă pe mine să joc în locul tău, spuse Joe, furios.

— Taci din gură! îl repezi Logan. Acesta e un joc pentru vrăjitoare… nu pentru fiinţe lipsite de har ca *tine.*

Joe se retrase lângă perete şi se uită îngrijorat la Twiggy.

— Să începem! mârâi Logan.

Câteva picături de sânge apărură pe mâna vrăjitoarei, în momentul când atinse vârful unui beţişor mov. Îl extrase din grămadă fără să le mişte pe celelalte, şi se apucă să scoată altul.

— Hei, nu era rândul lui Twiggy?

— Şşt, făcu Lydia, apropiindu-se de el. Odată jocul început, o jucătoare poate extrage câte beţişoare doreşte.

Dacă prima jucătoare extrage un beţişor şi mişcă grămăjoara, atunci e rândul adversarei sale să facă următoarea mutare.

— A! exclamă Joe. Şi cine câştigă jocul?

— Vârfurile beţişoarelor sunt vopsite în culori diferite, îi explică Lydia. Anumite culori valorează mai mult decât altele. La sfârşitul jocului, fiecare jucătoare rămâne cu un teanc de beţişoare pe care le-a extras din grămada iniţială. Cea care are mai multe puncte este câştigătoare.

— Twiggy ştie câte puncte valorează fiecare beţişor? o întrebă Joe.

— Înclin să cred, mărturisi Lydia, în timp ce Twiggy scotea din grămadă un beţişor cu vârful portocaliu, că sora mea a omis să-i spună.

Era dezarmant s-o priveşti pe Twiggy aplecată deasupra mesei, cu părul ei încâlcit, chinuindu-se să extragă câte un beţişor, fără a le mişca pe celelalte. Joe observă că Logan adunase mai multe beţişoare decât Twiggy. Cu fiecare minut, Twiggy devenea tot mai neîndemânatică, iar zâmbetul lui Logan se lăţea tot mai mult.

— Asta-i o tortură, zise Joe şi o trase de mânecă pe Lydia. *Te rog,* spune-i lui Twiggy câte puncte valorează fiecare beţişor, altfel nu-i *cinstit.*

— Şşt, făcu Lydia ducând un deget la buze. E prea târziu. Aproape am terminat.

— O, *Twiggy,* zise Joe, când ea extrase ultimul beţişor şi îl aşeză cu grijă în grămăjoara ei modestă.

În ciuda efortului de-a părea curajos, Joe era convins că Twiggy pierduse. Îi puse mâna la ochi surorii sale.

— Nu te uita, Esme, zise el, în timp ce beţişoarele începură să se ciocnească frenetic pe masa.

În vreme ce Logan savura gândul victoriei şi al stăpânirii lumii, Joe se holba la Twiggy.

„O sa se întâmple din clipă în clipă, se gândi el cu groază. Va fi aruncată-ntr-un cuptor mistuitor.“

Avea un nod dureros în gât, iar ochii-i ardeau şi-l usturau. Beţişoarele se opriră şi Joe închise ochii.

Nu se auzi niciun tunet puternic sau vreo bubuitura

asurzitoare; doar două fâsâieli slabe, de parcă cineva ar fi suflat în lumânări. Când Joe deschise ochii, Twiggy stătea nemişcată la masă, dar avea un inel ostentativ pe unul din degete. Pe scaunul lui Logan nu era decât o bucată de cărbune.

— Asta a fost! zise Lydia vioaie.

Apoi înşfacă bucata de cărbune şi i se adresă:

— La ce-ţi folosesc acum puterile magice, scumpa mea soră? Mai sunt inutilă şi incompetentă? Ha! Eu cred că *nu.*

Ridica bagheta lui Logan de pe masă.

— Ce?… cum?… bălmăji Joe, când Lydia trecu pe lângă el şi deschise uşa.

— Asta o va învăţa minte să mai lase toată munca grea în seama mea, zise ea.

Apoi se uita fix în ochii lui Joe.

— E întotdeauna uşor să te concentrezi numai asupra uneia şi s-o neglijezi pe cealaltă, adăugă ea enigmatic.

Înainte ca Joe s-o întrebe ce-a vrut să spună, Lydia ieşi, închizând uşa de la mansardă în urma ei. Joe auzi cheia răsucindu-se în broasca.

— Ah! Nu îndrepta chestia aia spre mine, zise Joe, ghemuindu-se lângă perete, în timp ce Twiggy studia inelul care-i apăruse pe arătătorul stâng. Ai auzit ce-a zis Logan. Acesta e inelul Tor Dree. Îi dă celei care-l poartă puteri tiranice. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l *atinge!* Twiggy, ai înnebunit? Ai putea să provoci un cutremur sau ceva de genul ăsta.

Sora lui se îndreptă cu paşi mărunţi spre masă şi se uită la inel.

— O, spuse ea, seamănă cu inelul pe care l-am găsit anul trecut de Crăciun într-o punga cu pufuleţi.

— *Esme!* o strigă Joe, vino imediat aici. Ăla nu-i doar o bucată de plastic. Este o armă teribil de periculoasă.

— Nu-i nevoie să intri în panică, zise Twiggy. N-am de gând să-nrobesc planeta prea curând.

— Ce vrei să spui? o întrebă suspicios Joe.

— Uită-te şi tu.

Twiggy îşi scoase inelul de pe deget şi-l ţinu în palmă. Joe

se apropie şi-l împinse cu degetul. Era un inel uşor, făcut dintr-o bucată translucidă de turcoaz şi cu o piatră cât se poate de banală.

— Ar putea fi opal, zise ea, sau ar putea fi sticlă albă. În orice caz, e complet inofensiv.

— Dar… dar Logan a crezut…

— Ea a crezut doar ce i-a spus Lydia, zise Twiggy, ridicând din umeri.

— Deci Lydia ne-a păcălit pe toţi, zise Joe. Asta e absolut revoltător! Am crezut că aveai *să mori!* Încă nu ştiu cum ai reuşit să câştigi.

— Lydia i-a spus lui Logan cât valorează fiecare beţişor, interveni Esme.

Se uită fix la Joe cu ochii ei cenuşii.

— Cred că s-ar putea s-o fi minţit

— A fost o farsă! Lydia *a dorit* ca soră-sa să piardă… zise Joe zăpăcit.

— Şi a fost transformată într-o bucată de cărbune, constată serioasă Twiggy. La urma urmei, poate cea care a pierdut va sfârşi într-un cuptor mistuitor.

— Dar de ce? întrebă Joe. Cum a putut să-i facă aşa ceva surorii ei gemene?

— Ai văzut cât de urât se purta Logan cu ea, zise Twiggy. Aşa sunt unele vrăjitoare. Îi dispreţuiesc pe toţi cei care n-au puteri magice. Presupun că Lydia a vrut să se răzbune. Ce crezi ca a vrut să spună prin „să te concentrezi numai asupra uneia şi s-o neglijezi pe cealaltă“? Ne lua oare peste picior pentru c-am subestimat-o?

Joe ridică din umeri.

— Ştiu eu…

— E aşa drăguţ, zise Esme, luând inelul şi strecurându-şi-l pe degetul ei subţirel.

Piatra licări când ridică inelul în dreptul lămpii.

— Dacă vrei, poţi să-l păstrezi, zise Twiggy binevoitoare. Cred că-l meriţi. Ai fost foarte curajoasă.

— O, mulţumesc, zise Esme. Twiggy, tu chiar eşti o vrăjitoare *adevărată?*

— Dar… dar mi-e teamă că nu una prea pricepută.

— Cum de nu ai niciun neg?

Twiggy izbucni în râs.

— Poate o să-mi apară vreunul când o să fiu mai bătrână… unul plin de păr, drept în mijlocul nasului! Dar am totuşi o pisică neagră. Joe mi-a dat-o. Şi am şi mătură. O, Joe!

Twiggy îşi duse mâna la gura.

— Trebuia să fii în drum spre Scoţia. Ce s-a întâmplat? Sper că n-ai avut vreun accident, nu?

— Nici vorbă, zise Joe, apărându-se. Chiar dacă sunt unul din aia care nu se pricep la tertipurile astea magice, am reuşit să mă descurc, mulţumesc de întrebare.

— Atunci, te-ai răzgândit?

— Nu chiar, zise Joe, punându-şi mâinile-n sân şi încruntându-se. Cum totul mergea excelent, m-am gândit că aş avea timp să mă întorc să mă asigur ca n-ai păţit nimic.

— Ce galant din partea ta, zise Twiggy clipind. Credeai că sunt prea neajutorată ca să fac faţă de una singură?

— Păi, nu făceai prea bine când am sosit eu.

— O, chiar?

Twiggy îşi puse mâinile în şolduri. Aveam situaţia sub control până să intri tu pe fereastră ca un yeti în miniatură.

— Ah, yeti! zise Joe oripilat. Ştii, de fapt, nu *trebuia* să mă-ntorc. Chiar acum tata ar putea să moară îngheţat, iar eu sunt blocat aici, în mansarda asta tâmpită. M-am săturat până peste cap de Mabel Crump şi de porcăria ei de carte. Oricum, cui îi pasă de pagina cinci sute treisprezece? Ce mai căşti gura? Scoate-ne odată din camera asta-ncuiată! Hai, zbiera el, sau nu-ţi mai aminteşti vraja?!

— N-am bagheta la mine, zise simplu Twiggy, tremurând de furie.

— O! făcu Joe ruşinat

— Scuzaţi-mă, interveni Esme cu urechea lipită de uşa. Cred că am auzit un zgomot afară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Amuţit

Joe îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. O rafală neaşteptată de vânt smulse câteva ţigle din acoperiş, şi lampa începu să scârţâie, în timp ce se legăna ca un pendul în cuiul în care fusese agăţată. Lui Joe începu să-i bată inima mai tare când auzi un alt zgomot. Era un mieunat slab şi piţigăiat.

— Mormoloaca! exclamă Twiggy.

Se întinse pe burtă şi îşi strecură degetele pe sub uşă.

— Deci ne-ai găsit! Cât eşti de isteaţă!

Pisicuţa mieună trist şi, când îşi puse lăbuţa pe degetele fetei, Joe zări pentru o clipă un petic de blană neagră.

— Îmi pare rău, Mormo, mi-ar plăcea să te iau în braţe, dar suntem încuiaţi aici.

Joe se aplecă şi se uită pe gaura cheii. Nu reuşi să vadă nimic. Gaura cheii era astupată.

— Am o idee, zise el, înhăţând un beţişor de pe masă. Lydia a lăsat cheia în broască. Dacă aş reuşi s-o fac să cadă, crezi că Mormoloaca ar putea s-o împingă pe sub uşă?

— O... ăăă... nu ştiu, zise Twiggy. Îi place să lovească lucrurile cu lăbuţele şi e o pisicuţă foarte inteligentă. Am putea măcar să-ncercăm.

Twiggy pocni din degete ca să-i distragă atenţia pisicuţei, în timp ce Joe vârî beţişorul în gaură şi zgândări cheia, până când căzu cu un clinchet puternic.

— O adulmecă, zise Twiggy, uitându-se pe sub uşă. Împinge cheia spre mine, Mormoloaco. Ştiu că poţi.

Bătu darabana cu degetele în podea.

— Uite… aici, Mormoloaco! Bravo!

Joe auzi zgomotul de metal zgâriind scândurile de lemn ale duşumelei.

— O văd, zise Twiggy, vârându-şi degetele pe sub uşă. Aproape… gata, am luat-o!

Sări în picioare şi lăsă cheiţa ruginită în palma lui Joe. Ai avut o idee bună, îl lăudă ea.

Joe zâmbi.

— Nici măcar o pisică-cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vârful-cozii-argintiu nu s-ar fi descurcat mai bine, zise el, răsucind cheia în broască.

Ţinând lampa în faţă, Joe le conduse pe scara abruptă şi de acolo pe un coridor îngust.

— Nu poţi să linişteşti puţin pisica? îi şopti Joe.

— Îmi pare rău, zise Twiggy, strângând-o în braţe pe Mormoloaca. Pisicuţa începu să toarcă parcă şi mai tare.

Joe lumină următorul şir de trepte.

— În regulă, nici urmă de Lydia. Staţi în spatele meu şi încercaţi să nu faceţi zgomot.

— Nu ştiu de ce eşti atât de precaut, zise Twiggy. Ea nu poate face vrăji.

— Ştiu, zise el. Dar încă mai are cuţitul, nu?

Joe se întoarse şi se uită înapoi.

— Unde-i Esme?

— Sunt aici, se auzi vocea surioarei lui.

Joe ridică lampa luminând holul. Esme se uita pe o fereastră şi scruta întunericul.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu bietul şobolan, zise ea. Mi-a salvat viaţa, nu-i aşa, Joe?

Joe pufni, revoltat la această idee. Îşi aminti încăierarea pe care-o avusese cu unul dintre şobolani la bibliotecă. Piciorul încă-i mai zvâcnea de durere sub bandajul improvizat de Twiggy. Joe n-o putea privi în ochi pe Esme. Ştia că ea are dreptate. Din nu se ştie ce motiv, Sturm se întorsese împotriva propriei stăpâne. Dacă şobolanul nu s-ar fi repezit asupra lui Logan chiar în acel moment, sora lui ar fi fost ucisă. Sturm fusese gata să-şi sacrifice propria viaţă pentru a o salva pe Esme. Iar Joe nu înţelegea de ce.

— Vino, zise el morocănos. Nu mai pierde vremea pe-aici.

Pe scări nu întâlniră nicio bibliotecară mânuitoare de cuţite. Joe le lăsă pe Twiggy şi pe Esme ghemuite pe coridor, iar el deschise uşor uşa de la bucătărie şi trase cu ochiul înăuntru. Ceaunul fusese luat de pe sobă şi încăperea părea goală.

— În regulă, zise Joe, făcându-le semn fetelor. Cred că ia cina. O să ne furişăm pe-aici şi apoi o să ieşim pe fereastră. Am lăsat mătura afară. Până să-şi dea Lydia seama că am dispărut, noi vom fi deja la jumătatea drumului spre casă.

Joe îşi aruncă rucsacul în spate şi deschise fereastra.

— Dar cum rămâne cu bagheta mea? întrebă Twiggy aplecându-se sub masă ca să-şi recupereze geanta. Pot să arunc repede o privire pe-aici?

— Nu, las-o, zise Joe grăbit. Poţi să faci rost de altă bagheta. Trebuie să plecăm *acum.*

Împrăştie bucăţile de sticlă spartă de pe pervaz şi se pregăti s-o ridice pe Esme.

— Stai un pic. Ce-o fi asta? zise Twiggy, când o bucata de hârtie zbură de pe masă. O prinse din zbor.

— Grăbeşte-te, Twiggy!

— Da, un minut doar, zise ea, cu ochii pe foaie. Asta trebuie să fie traducerea făcută de Lydia, a paginii cinci sute treisprezece. „Beţişoarele Sorţii se joacă în doi sau mai mulţi jucători…“, citi Twiggy. „Aveţi nevoie…“ Doamne, ce scris ordonat are! Aici eram. „Cel care câştigă primeşte Inelul Tor Dree, care, atunci când e frecat… Devine foarte strălucitor.“ O!

Twiggy ridică din umeri şi citi mai departe.

— „Iar cel care pierde e transformat într-o materie carbonizată. Se recomandă ca jucătorul învins să fie readus la forma originală folosind Descântecul de Rupere a Vrăjii de la pagina o sută doi, mai degrabă decât să fie ars până se face cenuşă.“

— De ce naiba o fi rupt Fleur pagina? zise Joe, dând din cap. Acum, pune-o jos, şi hai s-o ştergem de-aici.

— Întoarce-o, zise nerăbdătoare Esme. Mai scrie ceva pe spate.

— Are dreptate! zise Twiggy şi se plesni cu palma peste frunte. O, Joe… ce proşti am fost! Fiecare pagină e scrisă pe *ambele părţi.* Când Fleur a rupt pagina cinci sute treisprezece, a rupt-o şi pe următoarea!

— „Să te concentrezi numai asupra uneia şi s-o neglijezi pe cealaltă“, repeta încet Joe. *La asta s-a referit Lydia!* Citeşte, Twiggy. Repede!

— Ah! zise Twiggy dezamăgită.

Îi dădu pagina lui Joe.

— Este o Poţiune de Amuţire. Mie nu mi se pare prea periculoasă. Vino. Unde-ai zis că mi-ai lăsat mătura?

Joe o prinse de braţ.

— Cratiţa! Nu era supă de peşte de mare. Pun pariu pe ce vrei ca era Poţiune de Amuţire. Aici scrie că ingredientele trebuie amestecate cu o bagheta fermecata. A obligat-o pe Esme să amestece în cratiţa cu bagheta *ta!* Nu-ţi aminteşti? Lydia are de gând să dea cuiva poţiunea şi efectul ei *nu poate fi schimbat!* Uite… scrie în josul paginii.

— Trebuie să recunosc că ar fi groaznic să-ţi pierzi vocea, zise Twiggy, dar de-aici până la o catastrofă planetară e cale lungă.

— Trebuie s-o oprim, zise Joe.

— Stai un pic… acum un minut ai spus…

— M-am răzgândit, se încăpăţână Joe.

— Începi să-ţi faci o regulă din asta, observă Twiggy, şi Joe se holbă la ea. Bine, atunci. Să mergem să investigăm.

În timp ce se furişau în hol, dinspre biroul Lydiei se auziră nişte zgomote înfundate. Joe se uită prin gaura cheii şi o văzu pe Lydia deplasându-se greoi pe o scăriţa cu acvariul în mână.

— Are spiritele vântului, şopti Joe.

— Of!

Twiggy oftă şi îl apucă pe Joe de umăr.

— Am uitat complet de Cuthbert. Cum am putut fi aşa *nepăsătoare?!* Trebuie să-i eliberăm! Joe, ce face Lydia acum?

— Văd cratiţa, zise Joe. Pune acvariul pe biroul ei. Acum îşi şterge fruntea cu o batistă… şi deschide un sertar. Oh!

Scoate o pensă uriaşă, cel puţin aşa cred. Seamănă cu un instrument folosit de chirurgi.

Twiggy icni. Joe se întoarse spre ea.

— Ai păţit ceva?

— Da, zise ea şi i-o dădu pe Mormoloaca lui Esme. Ai grijă de ea, o rugă Twiggy.

Apoi îşi suflecă mânecile şi trase adânc aer în piept.

— Eu intru.

— Stai! zise Joe zgâindu-se pe gaura cheii. Cred că ţine un spirit al vântului în pensa aia. Da! Îl văd zbătându-se. Acum, bagă un polonic în cratiţă... Nu pricep. Credeam că spiritele vântului nu pot vorbi.

Twiggy îl împinse pe Joe şi deschise brusc uşa de la biroul Lydiei.

— Dă-i drumul imediat spiritului! urlă ea, păşind spre bibliotecara surprinsă.

Lydia îşi scăpă polonicul şi câteva picături de lichid lipicios stropiră covorul decolorat. Twiggy înşfăcă pensa uriaşă chiar în momentul în care Lydia înhaţă cuţitul. Bibliotecara lovi aerul cu el, la câţiva centimetri de faţa lui Twiggy.

— Lasă-mă-n pace, fetiţo! scrâşni Lydia ca o nebună. Nu încerca să mă opreşti!

Twiggy dădu drumul pensei şi făcu un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi.

— Ce le faci? o întrebă ea cu voce tremurătoare.

Twiggy se uită spre acvariu. Spiritele vântului se înghesuiau în colţul cel mai îndepărtat de Lydia.

— Cred că ai *sute* acolo...

— Trei sute doi, preciză cu mândrie Lydia. Nu... Am uitat de ultima achiziţie. Soră-mea l-a prins acum câteva zile. Cu ăsta se fac exact trei sute trei.

— Cuthbert! exclamă Twiggy, respirând greu.

Se apropie de acvariu. Joe îşi dădu seama că încerca să-l zărească în mulţimea de creaturi ghemuite pe favoritul ei.

— Înapoi, zise ameninţător Lydia, fluturând în aer pensa cea lungă. Spiritul vântului se vânzoli, cu gâtul prins în vârful pensei.

— Îţi iroseşti degeaba poţiunea, îi zise Joe din pragul uşii. Spiritele vântului nu pot vorbi.

— Aşa e, întări Twiggy. Ceea ce faci tu n-are sens.

— N-are sens?!

Lydia îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs isteric.

— Vrăjitoare prostuţă ce eşti!

Bibliotecara se uită urât la Twiggy.

— Crezi că sunt o idioată: o biată nenorocită, inutilă şi lipsită de orice talent, care nu e bună nici măcar să-ţi sărute ghetele. Ei bine, la fel a crezut şi soră-mea… şi uite unde-a ajuns acum!

Lydia îşi pironi triumfătoare privirea pe poliţa unde, între cutiuţa de tablă şi fotografia înrămată, se afla bucata de cărbune.

— Voi, vrăjitoarele, sunteţi toate la fel, zise bibliotecara cu amărăciune-n glas. Credeţi ca sunteţi mai bune decât noi, ceilalţi. Ştii câţi ani de umilinţe a trebuit să îndur din partea mizerabilei mele surori? Dar ştiam că, dacă am răbdare, dacă studiez fiecare carte de vrăjitorie, o să găsesc o cale de a mă răzbuna. Logan caută de douăzeci de ani pagina lipsă din *Cartea lui Mabel,* iar eu am ajutat-o, mai zise Lydia cocoţându-se pe birou.

Aşeză pensa pe un teanc de hârtii.

— Am scotocit prin toate cărţile pe care le-am putut găsi, încercând să-i ofer indicii despre locul în care s-ar afla pagina lipsă. Pentru puturoasa şi tâmpita de soră-mea! Ea nu se putea deranja să caute ceva… şi asta s-a dovedit a-i fi fatal! Am petrecut ani de zile studiind cărţi de grafologie şi am vizitat de zeci de ori Muzeul Naţional de Vrăjitorie ca să privesc originalul *Cărţii lui Mabel.* O şansă neaşteptată mi-a fost oferită când, intrând în reşedinţa sabatului vostru am dat peste *Îndreptarul de grafologie.* Fleur Fortescue a fost un talent de excepţie în domeniul lingvisticii. Când am avut, în sfârşit, pagina în mână… (Lydia pocni din degete)… mi-a luat doar un sfert de oră s-o descifrez.

— Dar… dar e imposibil, urlă Twiggy. Vorbeşti prostii. N-ai fost tu în stare să traduci instrucţiunile pentru Beţişoarele Sorţii şi pentru Poţiunea de Amuţire în doar

cincisprezece minute!

— Taci din gură, Twiggy, şuieră Joe printre dinţi, când Lydia se întoarse spre mica vrăjitoare cu o licărire diabolică-n ochi.

Joe paşi în birou, iar Esme îl urmă îndeaproape, ţinând-o bine pe Mormoloaca în braţe.

Lydia ridica o mână şi dădu uşor din cap.

— Ai perfectă dreptate, Prunella, zise ea. Dar n-a fost nevoie să le traduc pe amândouă. Ştiam deja cum se joacă Beţişoarele Sorţii.

— Cum aşa? întrebă Twiggy. Nu te cred!

— Acum câteva zile mi s-a întâmplat ceva destul de neobişnuit, zise Lydia. La început am crezut că am o viziune neobişnuită. Eram în bibliotecă, aranjând cărţile pe rafturi, când, dintr-o dată, m-am trezit într-un birou de modă veche holbându-mă la o pagină cu un scris ordonat, în care se explicau regulile de joc pentru Beţişoarele Sorţii. O femeie tânără, purtând o bonetă cu pană mi-a smuls hârtia din mână, a mototolit-o şi a îndreptat o baghetă spre mine. În secunda imediat următoare m-am trezit în holul bibliotecii. Mi-au trebuit câteva ore ca să-mi dau seama cine era femeia. Mai văzusem fotografii ale lui Fleur Fortescue, dar toate erau de la bătrâneţe. Închipuiţi-vă ce emoţionată am fost când mi-am dat seama că zărisem traducerea paginii lipsă din *Cartea lui Mabel!*

Joe întâlni privirea lui Twiggy. Faţa ei se făcuse roşie ca focul şi avea o expresie vinovată. Joe îşi dădu seama că se gândeau la acelaşi lucru. Involuntar, fuseseră responsabili pentru „viziunea neobişnuită“.

— Oricât de bizar ar putea să pară, continuă bibliotecara, cred că cineva s-a jucat cu mintea mea şi mi-a introdus nişte amintiri pe care Fleur le scosese cu atâţia ani în urmă! E singura explicaţie la care mă pot gândi. Presupun că cineva a dat târcoale prin biroul lui Fleur, iar ea s-a năpustit asupra lor şi le-a schimbat memoria… cam fără rost. Pentru că, după cum s-a dovedit, nu apucaseră să citească o iotă despre Poţiunea de Amuţire. Când o să aflu cine s-a jucat cu memoria mea, zise Lydia, privind cu suspiciune obrajii

îmbujoraţi ai lui Twiggy, chiar intenţionez să îi mulţumesc.

Twiggy se dădu înapoi.

— Tu ai fost, Prunella, nu-i aşa? zise Lydia. Voi trei aţi fost la bibliotecă, când mi s-a întâmplat chestia asta ciudată. Îmi aduc bine aminte că v-am văzut trecând pe lângă mine pe coridor, când vorbeam la telefon cu sora mea.

— Hmmm… nu cred asta… nu ştiu, bâigui Twiggy, privindu-şi fix ghetele.

— Ei bine, mi-a fost de mare ajutor, zise Lydia. Mi-am dat seama, desigur, ca Beţişoarele Sorţii era doar un joc prostesc şi că vraja cea periculoasa trebuie sa fie cea de pe cealaltă parte a paginii.

Joe îşi scărpină gânditor bărbia. Avea impresia că cineva îi flutura un steag prin faţa ochilor, încercând să-i atragă atenţia.

— F. F… murmură el. F., F…

Joe se uita drept înainte, cu ochii pierduţi în gol.

— Ilfracombe! exclamă el deodată, amintindu-şi câteva cuvinte scrise cu cerneala de culoare indigo, în jurnalul lui Ulfric.

O privi emoţionat pe Twiggy.

— Când am pus la loc lucrurile în cufărul lui Ulfric, am văzut ce scria pe o pagină de jurnal. Ceva despre F.F… ceea ce trebuie sa însemne Fleur Fortescue… şi despre o licitaţie la Ilfracombe. De acolo trebuie să fi cumpărat borcanul cu pâcla violet!

— Şşt! făcu Twiggy şi faţa ei rozalie se întunecă până deveni de culoarea prunei coapte.

— Nu e de mirare că Ulfric a fost distrus când a observat că borcanul era aproape gol, zise Joe ignorând rugăminţile disperate ale lui Twiggy de a-şi ţine gura. Trebuie să-l fi costat ceva.

— Mulţumită ţie, zise Lydia privind-o drept în faţă pe Twiggy, am fost în stare să pun la cale un plan ingenios. I-am alimentat speranţele surorii mele, făcând-o să creadă că va deveni nespus de puternică dacă va câştiga Beţişoarele Sorţii, iar apoi m-am asigurat că va suferi o

înfrângere umilitoare!

— I-ai oferit informaţii false despre valoarea beţişoarelor, zise Joe bătând din palme. Foarte inteligent din partea ta!

Lydia îşi îndreptă umerii şi zâmbi radioasă.

— Mă bucur că aşa crezi, dar asta nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce sunt pe cale să realizez! A fost înţelept din partea lui Fleur să rupă pagina.

— De ce? vru să ştie Twiggy. Cum de poate o poţiune care te amuţeşte să fie atât de nemaipomenită?

— Pentru că, prostuţă naivă, ea va nimici vrăjitoria. Eşti printre ultimele din neamul ăsta, Prunella Brushwood. Când o să termin, vrăjitoarele vor fi o specie pe cale de dispariţie... şi, înainte de sfârşitul secolului, *nu va mai exista nici o singură vrăjitoare în lume!*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Pe şoptite

— Nu mai spui nimic? zise Lydia batjocoritor, în timp ce Twiggy se prăbuşea în balansoar, cu o privire îngrozită pe chip. În câteva minute exact asta se va întâmpla şi cu aceste spirite ale vântului.

— Nu înţeleg, hohoti Twiggy.

— Asta pentru ca nu citeşti îndeajuns, se răsti bibliotecara la ea. Răspunsul se află într-o lucrare a lui Algernon Fry. Raftul al treilea de jos, lătră Lydia, arătând cu pensa spre biblioteca din cameră.

— Cine naiba mai e şi Algernon Fry? întrebă Twiggy cu nedumerire în glas.

Când Joe se îndreptă spre bibliotecă să ia volumul, trecu pe lângă spiritul vântului prins în pensă. Se zbătuse până la epuizare, iar acum atârna inert, dar Joe îi simţi, totuşi, respiraţia slabă pe braţ, de parcă micuţa creatură ar fi vrut să se întindă până la el.

O sută unu lucruri pe care nu le-aţi ştiut niciodată despre spiritele vântului era o carte groasă cu pete de mucegai pe prima pagină. Cu un scris înflorit, în cerneală sepia, se puteau citi cuvintele: *Scumpei mele mătuşici Fleur. La mulţi ani. Cu dragoste, de la Algy.* Joe îşi aminti că Lydia îi povestise despre carte.

Fusese achiziţionată de către Logan la licitaţia vrăjitoarelor de la Ilfracombe. Datorită faptului ca subiectul nu era de interes şi, pe deasupra, autorul mai era şi bărbat, *O sută unu lucruri pe care nu le-aţi ştiut niciodată despre spiritele vântului* a fost un fiasco total, evitat de vrăjitoarele

de pretutindeni. Se părea ca Fleur Fortescue posedase un exemplar, dar numai pentru că autorul fusese nepotul său, Algernon, şi i-l oferise în dar de ziua ei.

„Cred ca şi-ar fi dorit, mai degrabă, o pereche de şosete“, se gândi Joe, în timp ce răsfoia cartea.

Joe se opri asupra unui paragraf subliniat cu un marker fluorescent.

„Informaţia douăzeci şi şase,“ citi Joe cu voce tare. „Spiritul vântului nu este în totalitate mut, dar vocabularul sau este compus dintr-un singur cuvânt. Acest cuvânt e necunoscut şi este şoptit doar la urechea bebeluşilor.“

Aşează cartea la loc pe raft şi se întoarse încet.

— Nu ştiu dac-aţi observat, zise Lydia jubilând, dar numărul vrăjitoarelor a scăzut constant în ultimii ani. De fapt, de când am început să colecţionez aceste încântătoare spirite ale vântului.

Îşi înclină capul într-o manieră afectată şi îşi puse un deget pe obraz.

— E o coincidenţă amuzantă, nu credeţi?

Twiggy strânse braţele balansoarului.

— Ce vrei să sugerezi?

— Ia uită-te la fotografie, zise Lydia acră.

Dădu ameninţător din deget spre acvariu, unde era mare forfotă printre spiritele vântului.

— Du-te, când îţi spun! îi strigă ea lui Joe, cu faţa plină de ură.

Joe înghiţi în sec şi se duse glonţ spre poliţa şemineului. Se uită cu atenţie la poza celor două surori Dritch care stăteau în cărucior. În graba sa, răsturnă cutiuţa de tablă.

— Vai! făcu Esme, lipindu-se de Twiggy pe balansoar.

Îşi urmarea fratele cu ochi mari, înfricoşaţi.

— O să găseşti o lupă în sertarul de sus al biroului meu, zise Lydia, mutându-se de pe un picior pe altul.

Joe se întreba de ce devenise Lydia atât de agitată. Păşi nervos spre ea, cu ochii la cuţitul pe care aceasta-l strângea în pumn. Spiritele vântului îşi turteau feţele de peretele transparent al închisorii lor, în timp ce Joe alegea o lupă din sertar. Înainte să-l închidă, Joe zări bagheta lui

Twiggy vârâtă între o riglă de calcul şi un creion. Pentru o fracţiune de secundă se gândi s-o înşface, dar Lydia păru să-i observe nervozitatea. Părăsi biroul, închizând cu zgomot sertarul.

Revenind lângă balansoar, Joe îi dădu fotografia lui Twiggy şi ţinu lupa deasupra ei. Cei trei copiii priviră cu atenţie.

Bebeluşul mai mic dormea satisfăcut cu pumnişorii strânşi de-o parte şi de alta a capului fără păr. La celălalt capăt al căruciorului stătea cealaltă geamănă, care era complet trează. Zâmbea veselă la aparat şi ar fi fost o fotografie perfectă, dacă o pată nu i-ar fi înceţoşat o parte din faţă. Joe înclină lupa. Rămase cu gura căscată, iar Esme, sughiţă de uimire.

— Uau! zise Twiggy.

Pata de pe capul copilului era, de fapt, un spirit al vântului. I se vedeau clar faţa ascuţită şi părul strălucitor. Cuibărindu-se pe obrazul bebeluşului, spiritul vântului îşi făcuse mâna căuş la gură. Nu exista nici urmă de îndoială că spiritul vântului şoptea ceva în urechea fetiţei.

— De ce-a trebuit s-o aleagă pe *ea?!* zise Lydia cu răutate, spintecând aerul cu cuţitul. Eu ce-aveam? Spiritul ăla al vântului mi-a făcut viaţa un iad! Întotdeauna am fost eclipsată de înzestrata mea sora.

— Vrei să spui că spiritele vântului ne dau puterile magice? întrebă Twiggy zâmbind radioasă. O, ce minunat!

— Minunat? E o *cruzime,* asta e! Zboară de colo-colo, şoptind cuvântul ăla tâmpit celor puţini aleşi… şi ne resping pe restul.

— Mă întreb dacă nu cumva Cuthbert a fost spiritul care m-a făcut vrăjitoare, zise visătoare Twiggy. O, sper că el a fost!

— TACI, TACI, TACI DIN GURĂ! urlă Lydia.

Lasă cuţitul pe masă şi ridică polonicul cu Poţiune de Amuţire spre buzele translucide ale spiritului.

— Asta el a zis ea savurând clipa. Ăsta e momentul de care s-a temut Fleur Fortescue. Nimeni nu aflase vreodată de unde-şi îşi capătă vrăjitoarele harurile magice până când

Fleur Fortescue nu a citit cartea nepotului său şi a întrezărit secretul. *Eu* sunt, aşadar, a doua persoană care a descoperit importanţa cuvântului şoptit de spiritele vântului. E nevoie de *creier* ca să rezolvi un mister ca ăsta, peroră bibliotecara, umflându-se-n pene. Nicio bagheta nu se poate pune cu puterea unei inteligenţe ascuţite!

Un zâmbet diabolic se întinse pe faţa Lydiei şi, pentru o clipă doar, arăta exact ca sora ei.

— Acum, priviţi cum le reduc pentru totdeauna la tăcere pe aceste spirite ale vântului şi scap lumea de magie!

— Au! ţipă Esme, făcând-o pe Lydia să-şi verse Poţiunea de Amuţire pe bluza albastră de caşmir. Mi se urcă ceva pe cizme!

Joe se uită la încălţările surorii sale şi văzu un melc negru şi mare târându-se în sus pe una din cizme şi lăsând o dâră lucioasă pe cauciucul galben. Îi dădu un bobârnac, dar zări încă un melc ieşind din cutiuţa pătrată de tablă.

— Cred că tocmai l-ai făcut K.O. pe Aubrey White, zise Twiggy, holbându-se la melcul care rămăsese nemişcat. Orice-ar fi, nu călca pe el!

Lydia umplu din nou polonicul şi se pregătea să-i toarne conţinutul pe gâtlejul spiritului, când fu din nou întreruptă. De data aceasta, de un zgomot asurzitor, ce venea de-afară. Un sfârâit puternic şi o bubuitură ca de tunet zguduiră pereţii biroului. Spre deosebire de Lydia, Joe nu stătu pe gânduri. În mai puţin de două secunde se repezi la birou, deschise sertarul de sus şi înhăţă bagheta lui Twiggy. În timpul ăsta, bibliotecara bâjbâia încă după cuţit, cu o expresie de uimire pe faţă.

— Prinde-o! strigă el, aruncându-i bagheta lui Twiggy.

Lydia scoase un urlet neputincios, când Joe împinse acvariul de-a lungul biroului cu toată puterea de care era în stare. Acvariul se izbi de perete şi se crăpă.

— NU! zbieră Lydia, când spiritele vântului începură să se strecoare printre crăpături.

Perdelele fâlfâiră, pe măsură ce camera ticsită se umplea de rotocoale de aer. Joe îşi simţi părul ciufulit de sute de mânuţe recunoscătoare şi zări un spirit al vântului luând-o

de gât pe Twiggy.

Spiritele vântului se îndreptară roi spre Lydia, îi desfăcură cocul şi îi încurcară părul. Şiragul de la gât i se rupse şi perlele se împrăştiară în toate colţurile camerei. Lydia scăpă din mâini cuţitul şi pensa, lovind frenetic aerul din faţa ei. Joe se aplecă şi desfăcu pensa, eliberând şi ultimul spirit al vântului. Acesta îi ciuguli cu afecţiune degetele, înainte de-a se răsuci în aer pentru a se alătura prietenilor săi. Joe îşi acoperi urechile, încercând să scape de urletele Lydiei. Apoi uşa de la birou se deschise brusc.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Winifred, agitând ameninţător bagheta.

Se aplecă în cadrul uşii şi, din borul pălăriei negre, căzu puţină zăpadă peste melcul cel gras. Zăpada păru să-l readucă-n simţiri şi el mişcă uşor din antene.

— Fii atentă, Winifred, zise Twiggy. Să nu-l striveşti pe Aubrey White!

Adună cei doi melci şi îi puse în cutiuţă, în timp ce Winifred o privea întrebător.

— Logan Dritch l-a transformat în melc odată cu Harriet Perkins, explică Twiggy.

— *Logan Dritch* ai spus?

Rose păşi ţanţoş în cameră şi o scrută pe Lydia prin ochelarii ei în formă de fluture.

— Ei bine, zise ea arogant, a trecut ceva timp, nu-i aşa, Logan?

— O, asta nu-i ea, interveni Joe, luând bucata de cărbune de pe poliţă. Asta-i Logan. Nu găseşti că s-a cam schimbat un pic de când ai văzut-o ultima oară?

— Nu fi obraznic, băiete, zise Rose, înşfăcându-i bucata de cărbune şi studiind-o cu atenţie. Ai face mai bine să nu-mi torni gogoşi.

— Charlie! zise Esme, când Squib se repezi în cameră, urmat îndeaproape de Patsy, care de-abia mai respira.

Când Esme se lăsă pe vine, Mormoloaca îi ţâşni din braţe, şi Charlie îi luă locul. Îşi mângâie capul de bărbia fetiţei şi toarse fericit.

— Hei… tu eşti Esme? întrebă ţâfnoasă Patsy. Ce i-ai

făcut motanului meu, hm? Nu mai vrea să vină la mine. Nu a vrut nici măcar să se urce pe mătura mea…

— Buna seara, zise Ulfric politicos, iţindu-şi capul pe după silueta masiva a lui Patsy.

Aşa nins cum era, părul lui Ulfric părea şi mai alb decât de obicei.

— O-ho-ho! N-am văzut niciodată atât de multe spirite ale vântului la un loc. Ai păţit ceva, Twiggy dragă? Dar Esme? Am auzit ca se află în pericol de moarte.

— N-am nimic, zise Twiggy, şi mă bucur foarte mult să vă văd. Patsy, ţi s-a turtit pălăria!

— Mi-a căzut o bucata de tavan pe ea, îi explică vrăjitoarea. Am scos uşa de la intrare din balamale, dar cred că am exagerat un pic… Holul de la intrare e plin până la glezne de moloz.

— Ţi-am spus eu să faci Vraja de Deszăvorâre, zise Rose ţâfnoasă, dar nu… tu a trebuit să demonstrezi ce grozavă eşti şi să-ţi faci o intrare spectaculoasă.

— Fetiţa era în pericol, nu-i aşa?

Patsy îşi încleştă pumnii şi se uită sever la Rose.

— Voi două, ajunge! le opri Winifred.

Pocni de doua ori din degete şi spiritele vântului încetară să se mai rotească în jurul Lydiei. Bibliotecara se prăbuşi într-un fotoliu de piele şi se holba absentă la nou-veniţi. Buza de jos îi tremura de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Părul îi era răvăşit şi avea o pată maronie pe puloverul de caşmir, acolo unde-şi vărsase Poţiunea de Amuţire.

— Cine-i individa asta jegoasă? întrebă Patsy cu grosolănie. Ea e cea care-a răpit-o pe Esme?

— De unde ştii? întreba Twiggy cu uimire-n glas. Şi cum aţi ştiut unde să ne găsiţi?

— De la Squib, zise Winifred, şi Joe a observat ca ea avea pete negre pe limbă. A ajuns la noi acasă într-un hal fără de hal. Normal, a trebuit să mănânc nişte Lingo Liquorice ca să aflu care-i problema. Squib mi-a spus ca o vrăjitoare pusese mâna pe-o fetiţă. Reuşise să se agaţe de mătura vrăjitoarei când ea îşi luase zborul. Zicea că s-a ţinut cu capul în jos

până au ajuns la o căsuţă din mijlocul unei păduri. Apoi a alergat tot drumul înapoi ca să aducă ajutor.

— Dragul de Squib, zise Joe, mângâind motanul pe cap.

— Numele lui e Charlie, spuse Esme, afundându-şi faţa în blana felinei. Şi e cel mai curajos motan din lume.

Winifred oftă.

— Joe, pari cea mai raţională persoană din încăperea asta. Ai putea să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Transformări

Joe îi povesti despre gemenele Dritch, despre pagina lipsă din *Cartea lui Mabel* şi despre Poţiunea de Amuţire, în timp ce Rose şi Patsy se certau care din ele să facă Descântecul de Rupere a Vrăjii pentru Aubrey şi Harriet.

— Ştiu eu cum se face, zise Twiggy plină de speranţă, ţinând cutia la piept.

Se pregătea să-şi îndrepte bagheta înspre cel mai mare dintre melci, când Mormoloaca începu să miaune şi să-şi arcuiască spatele. Începu să scuipe şi blana neagra i se zburli ca firele unei perii de pantofi, când în pragul uşii apăru cineva.

Era un şobolan.

Pentru o clipa se făcu nevăzut, apoi Drang (pentru că el era) reapăru ţinând-o de ceafă pe Sturm.

— Puah! făcu Rose. Rozătoare dezgustătoare şi pline de purici! O să-i aranjez eu imediat. Îşi ridica bagheta magică şi începu să murmure o vrajă, când Joe se interpuse.

— Nu e nevoie sa-i ucizi, zise el cu hotărâre-n glas. Pe lângă asta, cred că unul dintre ei e deja mort.

— Nu, strigă şi Esme, cu ochii şiroindu-i de lacrimi.

Drang îşi făcu drum cu greu spre şemineu ţinând-o pe Sturm între fălci. Îşi aşeză prietena lipsită de vlagă lângă cămin şi se uită rugător la Joe. Cu toate că fusese muşcat de unul din ei, băiatului îi păru sincer rău pentru şobolani.

Ştia că Esme ar fi fost ucisă fără altruismul lui Sturm.

— Biata de tine! zise el, lăsându-se pe vine lângă trupul inert al lui Sturm.

O atinse cu blândeţe, fără ca Drang să încerce să-l oprească.

— Şobolanul ăsta i-a salvat viaţa surorii mele, zise Joe, uitându-se la membrii Sabatului Urzicii-Moarte. Apoi, Logan Dritch a apucat-o de coadă şi a aruncat-o afară pe geamul de la mansardă. Drang trebuie s-o fi căutat prin zăpadă.

Joe lăsă întristat capul în jos.

Winifred îngenunche alături de el şi îşi trecu degetele prin blana aspră a lui Sturm.

— Respiră încă, zise vrăjitoarea, dar inima-i bate foarte slab.

Winifred îl luă cu delicateţe pe Joe de umeri.

— Nu are niciun os rupt. Zăpada trebuie să fi amortizat căderea lui Sturm. Cu toate astea, e îngheţată. Nu cred că va supravieţui.

Esme începu să plângă şi Joe rămase, în continuare, ghemuit lângă cămin. Se uita fix la şemineu, cu ochii la mormanul de cenuşă de pe grătarul care se răcise. Încăperea se cufundă în tăcere.

Fără să spună ceva, Joe îşi dădu jos rucsacul din spate şi desfăcu unul din fermoare. Îşi vârî mâna în interiorul lui şi scoase o sticluţă.

— Nu, Joe… nu, zise Twiggy respirând greu când Joe deşurubă capacul. Dar… dar cum rămâne cu *tatăl* tău?

Fără să-i dea atenţie, Joe desfăcu gura lui Sturm şi ridică sticluţa. O singură picătură căzu pe limba şobolanului.

Zăpada care se prinsese de fiecare fir din blana lui Sturm începu să se topească, cu un sfârâit uşor. Joe simţi o adiere plăcută mângâindu-i faţa, când din trupul şobolanului, se ridică o căldură blândă. Limba ei precum ceara se coloră într-o nuanţă sănătoasă de roz. Sturm mişcă lăbuţele, deschise ochii galbeni şi îşi înălţă capul.

Drang fremătă de emoţie. Linse faţa prietenei sale, până când Sturm îl împinse deoparte cu nasul. Apoi, Drang se învârti prin cameră, dând vesel din coadă, înainte de-a se prăbuşi lângă Sturm.

Joe se aşeză din nou pe vine, ţinând în mână sticla goală. Era mulţumit că salvase viaţa şobolanului, dar, în acelaşi

timp, îşi simţea inima grea.

Umerii i se lăsară neputincioşi şi sticluţa îi scăpă din strânsoare, bufnind uşor când atinse podeaua. Joe evită privirea lui Twiggy. Ştia la ce se gândea ea. Tocmai risipise singura şansă de a-şi salva tatăl.

Drang îşi ridică bărbia şi scheună către Joe.

— Îţi spune „mulţumesc“, traduse Winifred, având încă urme de Lingo Liquorice pe limbă.

Joe se dezechilibră, când Esme îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

— Ai făcut o magie, Joe! zise ea. Asta-i *minunat!*

Simţi inima surorii sale pulsând pe umărul său şi îşi aminti momentul acela înspăimântător când Logan îndreptase bagheta spre Esme. Twiggy îi surprinse privirea lui Joe şi dădu din cap.

— N-o să te întreb cum ai făcut rost de poţiune, zise Winifred, ridicând din sprâncene spre Twiggy.

Twiggy tuşi şi se îmbujoră. Studie cu o preocupare exagerată melcii din cutia de tablă.

— Cred că Aubrey şi Harriet devin destul de neliniştiţi, zise ea. Să-i transform la loc în vrăjitoare?

— Tu?! o luă peste picior Rose. Nu fi ridicolă! Măcar ai habar de vrajă?

— O, da, zise Joe, amintindu-şi de mormanul de agrafe de birou. O ştie, serios!

— Foarte bine, zise Winifred, poţi să încerci – dar cred că ar fi mai bine ca întâi să-i scoţi din cutie.

Twiggy strâmbă din nas când trebui să apuce, pe rând, fiecare melc între degete şi să-l aşeze în cadrul uşii. Apoi rosti de două ori Descântecul de Rupere a Vrăjii, fără să se bâlbâie sau să uite vreun cuvânt Joe era extrem de mândru de ea şi până şi Rose păru impresionată când melcii se metamorfozară în Aubrey White şi Harriet Perkins.

— Îţi sunt foarte recunoscător, tânără domniţă, zise Aubrey, scuturându-şi costumul de praf şi scame. Mă cam săturasem sa mă târăsc pe burtă de colo-colo. Puah!

Îşi îndrepta cravata şi îi făcu cu ochiul lui Joe.

— În regulă, flăcăiaş! zise el, bătându-l prieteneşte pe

umăr. Ne-ai făcut un mare hatâr, nu?

— Eu aş zice că da, spuse Harriet, scotocind după ceva în buzunarul jachetei sale roz-portocalii.

Scoase o batistă de dantelă şi îşi şterse ochii.

— Am riscat atât de mult, când ţi-am dat pagina din *Cartea lui Mabel,* adăugă ea cu voce tremurătoare. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că te vei dovedi a fi… ei bine… un adevărat *erou.*

— A… ăăă… mulţumesc, zise Joe, simţind cum roşeşte.

— În numele vrăjitoarelor din întreaga lume, socotesc că trebuie să-ţi mulţumesc, zise şeful Sabatului Viperelor, cu lacrimi în ochi.

— Da, încuviinţă Harriet, dându-i batista lui Aubrey. Ne-ai salvat de la dispariţie, după cum se pare.

— Doamnă!

Aubrey apucă mâna lui Winifred şi o scutură cu înflăcărare.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Din ce sabat faceţi parte?

— Urzica-Moartă, zise Winifred calm.

— Urzica-Moartă, hm? zâmbi Aubrey, cu faţa luminată. Vă garantez c-o să primiţi premiul Sabatul Anului. Bună treabă, draga mea!

— Ce se întâmplă? întrebă iritată Twiggy, când şobolanii i se suiră pe glezne, trăgând-o de şireturile de la ghete şi găurindu-i ciorapii de lână. Joe, cred c-au luat-o razna. Nu vor să mă lase-n pace.

— Vor să faci ceva pentru ei, explică Winifred.

Se aplecă şi ascultă chiţăiturile agitate pe care le scoteau şobolanii.

— Cred că te roagă să mai spui o dată descântecul.

— Descântecul de Rupere a Vrăjii? se miră Twiggy. De ce?

— Nu ştiu, zise Winifred, clătinând nemulţumită din cap. Lingo Liquorice îşi pierde efectul. Îmi pare rău, asta-i tot ce-am înţeles.

— V-aş sugera s-o întrebăm pe doamna aceasta? interveni o voce bătrâioară.

Biroul se umpluse de oameni şi Joe trebui să se strecoare

printre două persoane ca să-l poată zări pe Ulfric, care o păzea pe Lydia, într-un colţ al camerei.

— Ei bine? întrebă Ulfric, împungând-o pe bibliotecară cu vârful baghetei sale. Poţi să faci puţină lumină în problema ce ne interesează?

— Vor să fie transformaţi înapoi, zise Lydia bosumflata.

— Înapoi în ce?

— De unde să ştiu eu? Ar trebui s-o întrebaţi pe soră-mea. Ea i-a capturat cu ani în urmă, în Germania, imediat după ce pagina lipsă şi-a făcut apariţia în Pădurea Neagră.

— Schwartzwald, precizează Ulfric dând din cap. Aşa-i spun nemţii.

Lydia îi aruncă o privire încruntată, şi continuă.

— Logan mi-a spus că a trebuit să-i transforme pe Sturm şi Drang în şobolani, ca să încapă în geamantanul ei. Le-a promis ca o să-i readucă la normal de îndată ce va găsi pagina lipsă.

— Numai ca nu şi-a ţinut promisiunea, zise Joe gânditor. De-asta o cicăleau şobolanii în mansardă!

— Soră-mea nu se prea deranja să-şi respecte promisiunile, le explică prost dispusă Lydia. Probabil i-ar fi ţinut sclavi pe şobolanii ăia până la sfârşitul vieţii lor.

— Şi-au dat seama c-au fost traşi pe sfoară, zise Joe. De aceea Sturm a atacat-o pe Logan.

Băiatul se întoarse către Twiggy.

— Hai să facem vraja chiar acum!

— Faceţi-i fetei puţin loc! zise Patsy, dându-şi importanţă şi împingând pe toată lumea spre uşă.

Joe mută câteva piese de mobilier, până când reuşi să elibereze mijlocul camerei. Şobolanii se năpustiră în acel spaţiu şi se ridicară nerăbdători pe labele din spate, în timp ce spiritele vântului făceau tumbe deasupra capetelor lor.

— O, zise Twiggy, mutându-şi privirea de la un şobolan la altul. Pe care să-l transform primul?

Se uită în spate.

— Winifred…

— O să-i transformăm pe amândoi odată, nu-i bine-aşa?

spuse şefa Sabatului Urzicii-Moarte.

Twiggy încuviinţă dând din cap şi se simţi uşurată. Îşi scoaseră baghetele şi rostiră Descântecul de Rupere a Vrăjii împreună:

În numele Pietrelor Destinului
Şi al Beţişoarelor Sorţii
Recapătă-ţi
Fostul tău sine!

Scântei verzi scăpărară deasupra şobolanilor, iar ei începură să se scarpine febril, pe măsură ce părul li se îngroşa şi devenea de un cenuşiu lucios. Se făcură de mărimea câinelui lui Joe – Hamish – şi pe picioare le apăru o blană de culoarea scorţişoarei. Boturile li se lărgiră devenind negre şi umede. Culoarea ochilor li se închise de la galben la chihlimbariu, iar urechile le crescură şi se acoperiră cu fire de păr sur.

Sturm şi Drang crescură, în continuare, până ajunseră de dimensiunea unui ieduţ. Blana din jurul gâtului li se îngroşă şi se zburli. Fire negre precum cărbunele acoperiră partea din spate a coapselor lor puternice. Sturm dădu din coada ei stufoasă, iar Drang îşi căscă gura, arătându-şi colţii strălucitor de albi.

— Lupi! exclamă Joe.

Se dădu în spate şi o prinse pe Esme de mână.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi? zise ea, încercând să-l ţină pe Squib de coadă, când acesta se căţără pe umărul ei.

— Cu siguranţă, încuviinţă Joe.

Sturm şi Drang se foiau prin cameră, cu ghearele ţăcănind pe scândurile de lemn ale podelei. Scheunară şi chelălăiră, dar nimeni nu reuşi să înţeleagă ce spuneau.

Lupul mai mare îşi puse labele din faţă pe pervazul ferestrei şi scoase un urlet trist.

— Eu… eu *cred* că ar vrea să se ducă *acasă,* zise Joe. Dar cum o să se întoarcă ei în Germania?

— Ţi-a mai rămas vreun pic de Alifie de Zburat? întrebă Twiggy, apucându-l de braţ.

— Da, o grămadă… Am folosit foarte puţină. De ce?

— Am putea să le frecăm labele cu ea, iar spiritele vântului le-ar putea arăta drumul.

Părul lui Twiggy flutură uşor, când Cuthbert începu să danseze nerăbdător pe umărul ei.

— Dar o să ţină efectul alifiei până-n Germania?

— O, da…

— Aşa zic şi eu, interveni Patsy. E chiar prea multă, dacă mă întrebaţi pe mine. Poţi să mergi până la Polul Nord şi-napoi cu un singur tub de Alifie de Zburat. Totuşi, până acum n-am mai văzut-o folosită pe altceva în afară de cozi de mătură.

Comportându-se ca nişte câini dresaţi, lupii aşteptară liniştiţi, ca Twiggy şi Joe să le aplice pe labe conţinutul unui tub întreg de Alifie de Zburat. Alifia le pătrunse în piele, lăsând o urmă fină, argintie, la suprafaţă. Joe, Twiggy şi Esme mângâiară blana moale a lupilor. Joe o auzi pe Twiggy şoptind ceva la urechea fiecăruia dintre lupi.

— Mulţumesc şi baftă! spuse Joe, uitându-se fix în ochii aurii ai lui Sturm şi Drang.

Apoi se duse la fereastră şi o deschise.

— Drum bun, le strigă Twiggy, când Cuthbert ţâşni de pe umărul ei spre mulţimea sclipitoare de spirite ale vântului, care-i înconjurase pe lupi.

Sturm şi Drang săriră pe geam, plutiră pe deasupra grădinii, lovind aerul cu labele şi scheunând nervos. Joe se aplecă pe geam şi îi zări ridicându-se deasupra celor mai înalte crengi ale copacilor, cu escortele lor aeriene, urmându-i în tăcere. Apoi se topiră în întuneric.

— Un adevărat spectacol, zise Patsy. Ţi se pune un nod în gât, zău aşa! oftă ea mulţumită şi negul i se mişcă o dată cu bărbia.

Aubrey îşi suflă nasul în batista de dantelă a lui Harriet. Apoi se întoarse spre Rose şi plescăi în semn de reproş.

— Mi-e teama ca va trebui sa părăsesc mica voastră reuniune.

— Ce? făcu Rose, aranjându-şi ochelarii.

Se uitară sever la mâna lui întinsă.

— Monştrii din Much Marcle, zise Aubrey. Nu te-am

confundat, nu? Tu *eşti* Rosemary Threep.

Rose dădu din cap, devenind dintr-o dată palidă. Începu să tremure din tot corpul şi degetele i se încleştară pe bucata de cărbune.

— Hei!

Winifred îl înghionti pe Joe şi îşi făcu loc prin mica adunare. Se propti în faţa lui Aubrey cu mâinile-n sân.

— Nu cred că e cazul să mai răscolim trecutul, zise ea, mijindu-şi ochii furioasă.

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, zise Aubrey, un pic ofensat. Realitatea e că sunt mândru şi satisfăcut să întâlnesc o astfel de celebritate de înalt rang. Să întâlnesc unul din Monştrii din Much Marcle a fost destul de emoţionant... chiar dacă şi puţin cam înfricoşător... dar să dau de amândouă... ei bine, mi-aş dori să fi avut la mine carnetul pentru autografe.

Îi zâmbi încurajator lui Rose, care-l privea din spatele lui Winifred.

— O să trec mâine pe la Centru, zise Aubrey, să duc *Cartea lui Mabel* şi pagina aia nenorocită. Sunt sigur că or să vrea să aibă o vorbă cu Logan Dritch. Cred că o s-o zboare cât de curând în Papua Noua Guinee.

— Penitenciarul pentru vrăjitoare îndărătnice, bolborosi Rose îngrozită.

Winifred se dădu la o parte, iar Rose îi puse lui Aubrey în palmă bucata de cărbune.

— Mă gândesc că eu n-aş transforma-o prea curând în femeia strălucitoare care era, mărturisi Aubrey, înfăşurând cărbunele în batista lui Harriet şi strecurându-l în buzunar. Va fi mai uşor de transportat în felul ăsta – şi nici nu va avea vreo şansă să ne scape!

— Şi ce-o să facem cu cealaltă soră Dritch? întrebă Harriet.

— Va fi o treabă complicată, zise Ulfiic punând pe birou o bocceluţă şi cotrobăind prin ea.

Scoase un Fundibule şi un borcan gol. Lydia îşi duse mâinile la urechi şi începu să scuture violent din cap.

— Acuşica, acuşica... nu te teme, zise Ulfric. Sunt foarte

priceput la genul ăsta de treburi. Nu cred că va fi necesar să-i spălăm *complet* creierul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Cuthbert se întoarce

O mică flotă de mături traversă în grabă aleea Swingletree spre Canterbury. Copleşite de pasageri, măturile zburau la mică altitudine. Când şi când, adidaşii lui Joe ştergeau vârful vreunui gard viu sau atingeau în treacăt un stâlp, acoperindu-şi tălpile de zăpadă. Esme zbura alături de el, cu braţele încolăcite în jurul taliei lui Winifred. Squib se ghemuise în spatele ei, cu ghearele înfipte în nuieluşele de mesteacăn, şi dădea din coadă. Joe se întinse şi o scutură de braţ, de teama că ea ar fi putut să adoarmă şi să alunece de pe mătură.

— Maşină! urlă Twiggy, când o pereche de faruri licăriră la orizont.

Cârmi deasupra unui gard şi coborî atât de jos, încât adidaşii lui Joe atinseră terenul acoperit cu zăpadă, lăsând nişte dâre paralele. Şi restul vrăjitoarelor făcură aceeaşi ispravă.

— Liber! strigă Twiggy câteva minute mai târziu, ridicându-se din nou deasupra gardului.

Din fericire, n-au fost nevoiţi să execute această manevră prea des, pentru că era aproape unsprezece noaptea şi nu era prea mare circulaţie în zonă.

Când ajunseră la periferia Canterbury-ului, se văzură siliţi să descalece pentru că felinarele mărgineau aproape fiecare stradă, şi vehiculele treceau cu o frecvenţă mult mai mare. Vrăjitoarele îşi scoaseră pălăriile şi merseră în grup, formând o procesiune destul de ciudată. Li se aruncară câteva priviri intrigate, ba cineva chiar îi luă drept colindători, cerându-le să cânte câteva versuri dintr-o

colindă. Dar ei îşi continuară netulburaţi drumul până la sediul Sabatului Urzicii-Moarte.

Twiggy căscă şi închise încet ochii.

— Exact, zise Winifred, luând-o cu fermitate pe după umeri şi conducând-o spre uşa de la intrare. E timpul să te culci… Fără alte discuţii, adăugă ea, când Twiggy încercă să protesteze. O să-i însoţesc eu pe Esme şi Joe acasă.

Winifred se întoarse spre Patsy.

— Poţi să faci o vrajă şi să aduci câte un pat pentru Aubrey şi Harriet?

— Ca şi făcut! zise Patsy. Dar mai întâi vreau să am o mică discuţie cu Esme.

Vrăjitoarea se aplecă şi întinse o mână să-l mângâie pe Squib, care stătea tolănit în braţele lui Esme.

— Ei bine, cred că trebuie să mă dau bătută, zise Patsy, când motanul o zgârie în palmă. Au! Micuţule! E clar că te preferă pe tine, Esme! Nu vrei să-l păstrezi?

— Ba da, vă rog, zise Esme, sărutând-o pe vrăjitoare pe obraz. Cred că tati s-ar putea răzgândi în privinţa pisicilor, când va vedea ce *adorabil* e Charlie.

— Să sperăm, zise Joe sceptic.

În timp ce Joe mergea pe străzile acoperite cu zăpadă, ţinând-o de mână pe sora sa, îşi aminti de noaptea în care Winifred îi schimbase memoria. Se tot uita temător la ea, dar n-auzi niciun clinchet, şi nici nu zări vreun borcan umflându-i-se în buzunarele de la pelerină. Când s-o ia pe aleea Cloister, zăriră o maşină de poliţie staţionând în faţa casei, tot acolo unde se aflase şi în urmă cu trei nopţi.

— Aici vă las, le spuse Winifred. Noapte bună, amândurora.

Mama lui trebuie să-i fi văzut pe geam, pentru că se afla deja la jumătatea aleii din faţa casei, înainte ca Joe să deschidă poarta. Îi luă în braţe şi-i ţinu strâns. Squib se zvârcoli în braţele lui Esme şi ţâşni înăuntru prin uşa deschisă.

— O, slavă Domnului! zise Merle oprindu-se, în sfârşit, din plâns. Gordon bate străzile să vă caute de ore întregi.

Joe îl recunoscu pe poliţistul care stătea în pragul uşii, cu

un aparat de emisie-recepţie la ureche şi vorbea cu cineva căruia i se adresa cu „Dom' sergent".

— Bună, domnule poliţist Atkins, îl salută Joe, înclinându-se uşor.

— Bună, Joe Binks, îi răspunse poliţistul. Iar ai dat o tură cu barca, nu-i aşa?

Înainte ca Joe s-apuce să-i răspundă, ceasul de la catedrală bătu miezul nopţii.

— E noaptea de Crăciun, zise Joe.

Se întoarse spre mama sa.

— Bănuiesc că nu…

Joe trase adânc aer în piept.

— Mai ştii ceva de tati?

*

N-a fost nevoie ca Joe să inventeze pe loc vreo poveste. Când poliţistul îi întrebase unde fuseseră, Esme păruse să înţeleagă că nimeni nu i-ar fi crezut.

— Mergeam prin somn ca o somnambulă, zise ea convingătoare. Fratele meu m-a urmărit şi m-a adus înapoi.

— Somnambulă? repetă poliţistul sceptic.

Lovi uşor cu creionul în carneţel şi ridică din sprânceană.

— În palton şi cu cizmele de cauciuc?

— Nu, zise Esme, răsucindu-şi gaica de la paltonaşul gri de molton. Aţi înţeles greşit, domnule poliţist Atkins. Fratele meu mi-a dat hainele astea să le pun pe mine. S-a gândit că s-ar putea să răcesc. Joe o văzu pe Esme ducându-şi mâinile la spate. Am pijamaua pe dedesubt.

— Hmm… făcu poliţistul. Ai un răspuns pentru toate, nu-i aşa, domnişoară? Arătă cu creionul spre cer. Atunci, presupun că o să-mi spui cum a ajuns *aia* acolo. Ai mers ca o somnambulă pe catalige, nu?

Joe şi Esme s-au uitat în sus spre acoperişul casei de pe aleea Cloister numărul 2. Văzură fularul galben al lui Esme înnodat în jurul antenei şi fluturând în vânt

Esme ridică din umeri şi zâmbi nevinovat spre poliţist. Pentru o clipă, Joe fu la fel de năucit ca şi poliţistul Atkins.

Nu-şi putea imagina de ce ar alege cineva un loc atât de ciudat pentru a expune fularul lui Esme – şi cum o fi reuşit? Cu siguranţă, ar fi avut nevoie de o scară extrem de înaltă…

Sau de o mătură, îi trecu deodată lui Joe prin minte.

Câteva secunde mai târziu pricepuse semnificaţia fularului. Era mesajul pe care i-l lăsase Logan mai devreme, în aceeaşi seară. Pentru nimeni altcineva, un fular legat de o antenă nu ar fi avut vreo semnificaţie – dar Joe ar fi înţeles numaidecât că sora lui fusese răpită de o vrăjitoare.

Poliţistul mâzgăli ceva în carneţelul său înainte de a şi-l îndesa în buzunarul de la piept al uniformei.

— Ei bine, îi zise el lui Joe, îndulcindu-şi expresia de pe faţă, ştiu că n-ai avut o perioada prea buna, după ce s-a întâmplat cu tatăl tău, şi n-o să-ţi ţin o lecţie despre ce-nseamnă să iroseşti timpul poliţiei atâta vreme cât îmi promiţi că tu şi domnişoara asta isteaţă, nu mai plecaţi iarăşi hai-hui.

*

Era ora patru şi jumătate a zilei de Crăciun şi luminile erau deja aprinse în parcul Becket. Joe o ţinea de mână pe Esme în timp ce treceau cu grijă pe o potecă de-a lungul râului.

— A fost de-a dreptul impresionant, zise el.

— Ce anume?

— Minciuna gogonata pe care i-ai turnat-o azi-noapte poliţistului. Chiar aşa, somnambulă!

— A, aia? zise Esme. Păi, nu puteam să-i spun poliţistului Atkins ce s-a petrecut în *realitate.* Oamenii mari nu înţeleg astfel de lucruri.

— Asta-i drept, admise Joe, rânjind spre sora lui. Auzi un tropăit şi, când se uită în spate, o văzu pe Twiggy alergând spre el. Îşi târa mătura prin zăpadă.

— Hei, strigă ea, răsuflând greu. Aşteptaţi-mă un pic!

Joe se opri şi se uită înainte. Mami şi Gordon ajunseseră lângă o bancă şi scuturau zăpada de pe ea.

— Ce e? a întrebat-o el.

— Mi-a luat o veşnicie să te găsesc!

— Mda. Joe suspină. Mami şi Gordon ne-au dus azi-dimineaţă la cumpărături şi toată după-amiaza am fost la cinema. Ştii, vor să nu mă gândesc… înţelegi tu… la *tati.*

— Aşadar, n-a fost încă găsit?

Joe dădu din cap cu tristeţe şi oftă din greu.

— Au trecut de-acum aproape trei zile de când e dat dispărut. Nimeni nu pare să creadă că ar fi putut supravieţui atât de mult pe o astfel de vreme. Probabil, ar trebui să accept că… nu va fi găsit în viaţă. Joe clipi repede, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. A fost o tâmpenie să cred că aş putea să-l găsesc în viaţă. Oricum, Poţiunea de Topire s-a terminat, şi… Vocea i se stinse şi deveni doar o şoaptă. Acum e prea târziu.

Twiggy îl mângâie pe braţ.

— Nu renunţa să speri, zise ea.

Joe dădu din cap şi-şi şterse lacrimile.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Da. Twiggy şi-a desfăcut nasturii de la palton şi Mormoloaca îşi iţi capul din jacheta de lână. Pisicuţa amuşină capătul unui sul de pergament. Ce mai face Squib – vreau să zic, Charlie? întreba Twiggy, scoţând pergamentul de sub nasul pisicuţei.

— Îi place să şterpelească felicitările de Crăciun şi să doarmă pe ele, zise Esme, şi tati n-a strănutat nici măcar o dată.

— Asta-i bine, zise Twiggy. Am uitat ochelarii magici. Nu-i nimic… o să-ţi citesc eu. Guvernatoarea Sabaturilor ni l-a expediat *personal.* E un certificat pentru tine, Joe. Twiggy îşi drese glasul şi citi cuvintele invizibile.

„Drept recunoaştere a serviciilor aduse vrăjitoriei, lui Joe Blinks îi este permis să fie membru onorific al Sabatului Urzicii-Moarte“ – şi e semnat de Freda Snaggletooth.

— Membru onorific? se miră Joe.

— O, da… Cei de la Centru ştiu că nu eşti vrăjitoare, dar au spus că nu contează! Vai, e o onoare atât de mare, Joe. Nu i s-a mai permis niciodată cuiva care nu e vrăjitoare să

se alături unui sabat.

— Minunat, zise Joe, încercând să pară entuziast.

— Ah, uite, zise Esme. E Lydia.

Bibliotecara trecu pe lângă ei cu părul înfăşurat în beteală şi cu gablonţuri în urechi. Ţinea în mână un mic Moş Crăciun gonflabil şi, când traversă grăbită un pod şi se îndreptă spre staţia de autobuz de dincolo de grilajul ce împrejmuia parcul Backgate, nu le acordă nicio atenţie.

— N-aş fi recunoscut-o, zise Twiggy. Arată atât de schimbată… şi părea nici să nu ne cunoască deloc. Cred că va fi mult mai fericită, de-acum. O, Joe… Fii atent!

În ultimul moment, Joe văzu o coală mare de hârtie plutind spre el. Îl plesni peste faţă şi i se înfăşură în jurul capului. O luă şi simţi o pală uşoară de vânt şuierându-i pe la ureche.

— E Cuthbert! zise Twiggy. Ţi-a adus ceva.

— E pagina întâi a unui ziar, observa Joe nedumerit. *The Aberdeen Evening Express.*

Twiggy se uită peste umărul lui şi scoase un fluierat. Împunse pagina cu degetul.

— Ua! Citeşte asta, Joe.

— Ce? „Monstrul din Loch Ness zărit într-o piscină“?

— Nu, zise Twiggy exasperată. Articolul de lângă. Cel cu titlul: „Englez descoperit la ţanc“.

Joe citi articolul cu voce tare:

— „Echipa de salvare a fost uluită, în după-amiaza aceasta, să-l găsească în *viaţă* pe Nicholas Binks, englezul dispărut. Domnul Binks, în legătură cu care exista temerea de a fi decedat după ce se rătăcise de taxiul avariat în plin viscol, a fost descoperit într-o zonă stâncoasă, la şapte kilometri de Tillygrundle, după ce supravieţuise peste şaizeci de ore în aer liber.“ Joe îi zâmbi fericit lui Twiggy şi continuă: „Echipa de salvare a sosit la locul unde se afla domnul Binks, alertată de urletele unor câini. Ei l-au descoperit pe englez înghesuit într-o scobitură dintre stânci cu doi câini din rasa Husky lipiţi de el. Rab MacFee, care a condus echipa de salvare, a declarat: «Domnul Binks e un om norocos. Le datorează viaţa acestor câini.» “

— Asta-i fantastic! zise Esme, ţopăind de bucurie.

— Da, zise Joe, zâmbind fericit. Privi obrajii îmbujoraţi ai lui Twiggy. Câini Husky? se miră el. Îşi aminti că Twiggy le şoptise ceva la ureche lupilor înainte ca aceştia să plece în Germania.

— Doar nu i-ai rugat pe Sturm şi Drang…

— De ce nu? zise Twiggy. Făceau un ocol de doar *câţiva* kilometri de drumul lor. Crăciun fericit, Joe!

De Crăciun, Joe trebuia să plece în vacanță, dar în mod cu totul neașteptat plictisitoarea călătorie se transformă într-o aventură de proporții. Eroul nostru se pomenește implicat într-un străvechi complot al vrăjitoarelor. Oare vor reuși Joe și noua sa prietenă, Twiggy, să dezlege înfricoșătorul mister înainte de a fi prea tîrziu? Greu de spus, căci au făcut o greșeală și s-ar putea să-i coste...

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-757-0
9 789735 767570
www.rao.ro
www.raobooks.com